

**INIMĂ
RĂSTIGNITĂ**

SANDRA BROWN

SANDRA BROWN

INIMĂ RĂSTIGNITĂ

SANDRA BROWN

INIMĂ RĂSTIGNITĂ

Traducere de
TANIA BURDUJA

COLUMNA
1994

Capitolul 1

Vocea joasă și sonoră a cântărețului răsună din căștile audio pe care Fanny și le puse de la începutul călătoriei cu avionul: «Besame, besame mucho...». Ea închise ochii și schiță o grimasă vizibilă. Ah! aceste cântece de dragoste, mai ales cele care sunt în spaniolă! I-au adus aminte de Giuseppe, de ochii lui negri și expresivi, ce trădau o rugămintă. «Ascultă-mă, comoara mea, vreau să mă însor cu tine. Cum ar putea să fie tatăl tău împotriva? Știi, am destui bani, așa că obiecția lui nu-și are sensul. Ne vom putea stabili unde ți-ar plăcea mai mult...».

Nu, Giuseppe pentru nimic în lume! Săracul! Trebuia să fie sinceră cu el în loc să se ascundă după niște pretexte inventate: tatăl, necesitatea încheierii studiilor... Dar cum să-i spună bărbatului că pur și simplu îi este silă când o atinge cu mâinile sale veșnic transpirate?

Tulburând melodicitatea cântecului, vocea comandantului le aminti pasagerilor că peste 15 minute avionul va ateriza pe aeroportul Kennedy. Cine dorește să asculte convorbirea pilotului cu dispecerul poate comuta pe al doilea canal. Fanny renunță la căști și își aranjă repede părul cu degetele. Apoi își scoase din poșetă pudriera ce avea și-o oglindă micuță și se apucă să-și analizeze cu atenție expresia feței. Însă iarăși nu-și putu reține o nouă grimasă. Urât obicei, trebuie să renunțe la el. «Puișor, e timpul să încetezi cu schimonoselile. Doar nu vrei, ca înainte de vreme, să-ți apară primele riduri? Uită-te la mine! ».

Nimic de zis, întotdeauna îți făcea plăcere să te uiți la mama Eliza. Nu degeaba toată lumea o adoră pe Eliza Machen. După părerea multora, Fanny semăna neobișnuit de mult cu maică-sa, în special la ten și la culoarea feței. Cu toate acestea, pe ea n-o cunoșteau oamenii pe stradă. Oglinda îi arăta o față serioasă, ba chiar severă, care părea deosebit de palidă dacă nu ar fi fost petele roz de pe pomeli. Părul închis, cu șuvițe roșcate, îi cădea pe umeri. Ca și la Eliza, genele lungi și negre îi accentuau blândețea ochilor verzi. Cu atât mai mult, nimănui nu-i venea în cap să se intereseze: nu este oare ea, cunoscuta Eliza Machen? Mama Eliza era înzestrată cu un bust splendid, trecând drept irezistibilă, în ciuda celor patru bărbați și a celor cinci progeneruri.

— Iar mie, își spuse supărată Fanny închizând pudriera, îmi sunt hărăzite, la aproape 22 de ani, aceleași riduri de care îmi spusese și mă avertizase Eliza.

Mulțumită ostenețelor tatălui, Fanny a rămas toată viața în umbră. Într-un timp Eliza era soția lui sir Patrik Fuller. Era una din perioadele sedentare ale ei, când s-a jurat în public că se va jertfi pe altarul dragostei și a rangului aristocratic. Când l-a părăsit pe sir Patrik pentru un actor al teatrului shakespearian, mlădița ei, adică Fanny a rămas în grija tatălui, a doicii Marilyn și a afganei Uriah. Totuși aceasta nu însemna deloc că Eliza nu-și iubea fiica. Periodic ea îi făcea niște „vizite” mărețe, cu îmbrățișări tandre, cu plimbări la grădina zoologică și cu jucării costisitoare. Fetița trăia ca și cum ar fi fost în două lumi paralele care nu se intersectau niciodată, până când tatăl i-a pretins să urmeze școala medie. Aceasta s-a întâmplat după ce a făcut cunoștință cu sora ei vitregă Lucille, care era cu un an și jumătate mai mică decât Fanny, dar după câteva vacanțe școlare petrecute împreună, Fanny se simțea ea ca fiind mezina. Lucille reușea întotdeauna să fie peste tot, să facă cunoștință cu toți, să cunoască tot. Îi erau specifice interesele lumești, atunci când Fanny visa la doctorat și se delecta cu Wagner. Lumea Lucillei era plină de evenimente și impresii, sir Patrik se supăra și protesta. Dar iată că Fanny a împlinit 21 de ani și era liberă să facă tot ce-i trece prin cap. Dincolo de geamul hubloului licăreau luminițele pistei de aterizare, iar Fanny, suspinând adânc, se rezemă de speteaza scaunului. O săptămână întreagă la New York în societatea extravagantei Lucille. După aceea doctoratul nu i se va părea atât de obositor.

— Fanny, scumpa mea!

Nu și-a recunoscut sora decât atunci când aceasta a început să fluture cu disperare mâna și s-o strige. Lucille era coafată în stil „afro”, cu părul scurt și cărlionțat ca al negreselor. Ochelarii, negri și mari, îi acopereau nu numai ochii, ci și o bună jumătate a feței. În timpul ultimei lor întâlniri, Lucille avea un păr drept și lung până la brâu și aproape că nu apela la cosmetică, dar astăzi se rujase strident și se fardase.

— Hello, surioară! Fetele se îmbrățișară strâns și aproape că au început să vorbească simultan, recuperând despărțirea care durase 3 ani.

— Nu te-aș fi recunoscut dacă nu m-ai fi strigat!

— Nu ți-ar strica să te bronzezi la soare. De obicei joci tenis?

— În general pe terenuri acoperite. Dar tu?

— Așteaptă, lasă-mă să răsuflu. Oh! Am primit un rol episodic într-un film, de data aceasta într-un rol cuviincios.

Soră-sa chicoti, aducându-i aminte lui Fanny că acum câțiva ani, spre groaza de nedescris a Elizei, Lucille a apărut dintr-o dată pe ecran într-o ipostază nu prea cuviincioasă.

«Una este când se petrece în doi, dar să te afișezi în fața lumii întregi de una singură!...»

— Ai multe bagaje? Pentru Dumnezeu, hai să ieșim mai repede din această îmbulzeală!

Trecătorii se uitau cu curiozitate la cele două fetișcane ce apăreau într-un contrast evident. Fanny Machen, într-un costum sobru și Lucille Lanier, în niște blugi „Levis” băgați în cizmulițe, prea strâmți pentru a ascunde de privirile indiscrete deliciile tânărului ei corp. Îți venea greu să le numești surori, dar când se îmbrăcau și se pieptăneau la fel, mulți înclinau să le creadă gemene.

— Îți aduci aminte de câte confuzii amuzante am avut parte? În special cu sărmanul Gaston la care am ținut întotdeauna mai mult ca la ceilalți soți ai mamei; în el se simțea bunătatea și se vedea că-i plac copiii.

— Oh, da, îl adoram pe Gaston și nu-l puteam suferi pe Tolbert! Avea un păr respingător pe dosul palmelor și fuma niște țigări puturoase! Nici în ruptul capului nu puteam înțelege cum îl lasă mama Eliza s-o atingă.

— În schimb era inimitabil în pat! O puneă să facă lucruri inimaginabile și pe deasupra o mai și obliga să se declare satisfăcută! Lucille chicoti remarcând expresia lui Fanny. Îi urmăream ascunzându-mă în toaletă. Nu ți-am povestit? M-am temut să nu mă trădezi. Iar apoi, mi-a plăcut să am micul meu secret. De atunci am învățat multe.

— Nu mă îndoiesc, îi răspunse sec Fanny, străduindu-se să-și ascundă zăpăceala. Cu siguranță că Lucille se amuza, dacă va afla că sora mai mare nu a avut încă treabă cu bărbații!

Fecioară la 21 de ani! Trebuie să găsească iute pe cineva și să termine cu asta. Fanny jurase de multe ori că o va face, dar se limitase numai la jurăminte. Puțini bărbați o impresionaseră cât de cât. În orice caz, nici unul nu reușise să treacă de „proba nr. 2”, care consta în capacitatea de a-i rezista inegalabilei Eliza.

Peste o oră ședeau pe canapea, în micul atelier al Lucillei. Fanny admira fața frumoasă a surorii ei, mâinile ei delicate și-și puneă întrebarea: cum s-ar simți ea în locul Lucillei, care a trecut prin toate,

sau aproape prin toate experiențele sexuale cu mult înainte de a fi împlinit 18 ani?

— Mai vrei vin? o întrebă Lucille și umplu paharele, fără să mai aștepte răspunsul. Trebuie să te relaxezi puțin, scumpa mea surioară. Se așază la loc, strângându-și picioarele sub ea. Apoi ridică paharul: Pentru mine și pentru singurul lucru pe care încă nu l-am făcut: pentru căsătoria mea!

Fraza fu o adevărată bombă pentru Fanny. Exclamă uimită:

— Căsătorie?! De ce nu mi-ai spus mai devreme? Cine-î? Sau pur și simplu mă păcălești?

Lucille clătină atât de energic din cap încât începură să se zguduie clipsurile mari de aur; în ochi îi licăriră scânteii ștregărești.

— Ba nu! Nici vorbă să te păcălesc. Doar știi că îmi plac surprizele. Trăim de mult împreună, dar acum a trebuit să plece în California să se întâlnească cu fratele lui care vine de la Roma. Este italian și - Lucille își schimbă timbrul vocii, iar apoi cu un gest specific italienilor își sărută vârful degetelor - un amant fantastic! În afară de asta, e nemaipomenit de frumos. Așteaptă puțin, ai să te convingi singură. În plus, este într-atât de demodat încât tânjește să aibă copii. Poți să-ți închipui acest lucru? Vrem să ne petrecem luna de miere în India, întotdeauna am visat să admir Tadjî-Majal la lumina lunii. Ce zici de asta?

— Trebuie să recunosc că mi-ai servit cu adevărat o surpriză! Ultima oară când ne-am văzut, mi se pare că-mi spuneai că nu te vei căsători niciodată pentru că...

Lucille dădu cu necaz din mână încât îi zornăiră brățările de argint.

— Ah! Îmi aduc aminte! Spuneam că tind spre varietate, că vreau să încerc totul. Iată că am încercat aproape totul și nu-i nimic de făcut! Dar vezi, e plicticos să-ți urmezi cu încăpățănare propriile tale principii. Uită-te la tine. Cine și-ar fi putut închipui acum 3 ani, că vei fugi pur și simplu de-acasă și vei veni repede în State în loc să dai examen la un colegiu de tipul Cambridge sau Oxford? Pariez că tatăl tău s-ar fi bucurat tare mult.

Ca răspuns, pe fața palidă tipic englezească a lui Fanny apărură o slabă roșeață. Lucille se grăbi să adauge cu părere de rău în glas:

— Iubito, n-am vrut să te necăjesc. Vreau doar să spun că... înțelegi tu. Acum trei ani și eu eram cu totul alta, o adevărată sălbatică. Poate că a mai rămas ceva în mine din această sălbăticie. Mi-a plăcut să experimentez și mă desfățam cu fiecare clipă a vieții. Mai adaug-o

și pe mama Eliza: pe oricine ar putea opri de la căsătorie. Îți aduci aminte că amândouă i-am dat cuvântul că nu ne vom căsători niciodată? Nici n-am crezut în dragoste: pur și simplu făceam dragoste sau o jonglam, în funcție de împrejurări și mai ales de partener. Apoi l-am întâlnit pe Felix și deodată... Singură nu știu cum a ieșit asta și când a început, dar m-am îndrăgostit lulea și ceea ce-i mai surprinzător, și el ! Oh, Fanny! N-ai iubit pe nimeni? Nu te-a atras nici un bărbat?

— De multe ori m-am simțit atrasă, dar... mulțumesc, mai bine fără asta. Ai văzut și tu de câte ori s-a îndrăgostit mama Eliza și de câte ori i s-a urât după aceea!

Fanny se străduia să vorbească cu un ton nepăsător în speranța că ochii nu-i vor trăda neliniștea. Lucille radia de bucurie, în timp ce Fanny se bucura din tot sufletul pentru ea. Dar e greu de crezut că o ființă atât de nestatornică ca ea s-a liniștit pentru totdeauna. Fanny spuse cum nu se putea mai delicat:

— Mai povestește-mi despre Felix. Se poartă frumos cu tine? Cât câștigă? Și ce aveți de gând să faceți după nopțile cu lună de la Tadj-Majal?

Lucille se încruntă puțin, pentru prima oară în această seară. Întorcându-se, băigui:

— Ai ceva împotriva dacă îmi aprind mai întâi o țigară? Este o istorie lungă, iar dacă nu-ți voi explica totul cum trebuie, n-o să înțelegi, dragă Fanny! Ești atât de echilibrată! Oh, țin minte din câte situații m-ai ajutat să ies. Apoi se întoarse către sora sa și îi întinse havana groasă. Fanny clătinase din cap și Lucille surâse. Nu-mi spune că n-ai încercat. Păi, acum prin asta trec până și copiii. Nu trebuie decât să...

Trăgând adânc fumul aromat de țigară, Lucille îl ținu în plămâni câteva secunde, tăcută, cu ochii închiși. Părea că, cu toți porii, cu fiecare celulă absoarbe fumul, așa că pentru ieșire acestuia nu-i mai rămânea nici o porțiță. Și mai interesant era că narcoticul nu-și făcea practic efectul, iar Fanny se așteptase să-și vadă sora prăbușită.

— Hai încearcă și tu! Numai un fum! Îți garantez că te relaxează. Mai bine faci practică sub directa mea îndrumare, decât s-o faci la Los Angeles. De asta n-o să scapi, scumpa mea surioară. Altfel toți vor spune că ești anormală sau că faci pe grozava.

— Dar dacă aș motiva că am alergie?

— Îți vor oferi la alegere altceva, cocaină, de exemplu. Ai prizat vreodată cocaină?

— Nu. Și nici nu mă gândesc.

— Doamne Dumnezeu, Fanny nu mai fi așa... peste măsură de corectă. De ce n-ai învăța să te înfrunți din plăcerile vieții? Nu în totalitate ca mine, dar ai de gând să rămâi veșnic deoparte și să te uiți cum se distrează alții? Trebuie să experimentezi, să riști, să trăiești, înțelegi?

Lui Fanny îi venira în minte cuvintele:

« Este o fetiță atât de simpatcă miss Fanny! Cu ea nu avem nici un fel de probleme, se comportă excelent ».

Doica Marilyn este o bătrânică simpatcă! Și tata... După una din vizitele lui Lucille a lădat-o pe Fanny: « Mă bucur că ești un copil cuminte și ascultător, Fanny! Rămâi întotdeauna așa, să nu te schimbi sub nici o influență ».

Dar acum uitându-se în urmă, Fanny înțelese că a obținut chiar ce-a vrut, ca ea, ferească Dumnezeu, nu cumva să se abată de la legile și convențiile cu care el i-a înconjurat sufletul, clădind din acestea un gard înalt care o desparte de viață. Doica îi vroia și ea numai binele, dar, la naiba, e destul de matură să trăiască în armonie cu propria ei ființă și cu restul lumii. Nu, nu va mai sta departe privind cu tristețe cum trece viața fără s-o simtă!

— Uite ce-i, mai uită-te o dată cum trag eu și ai grijă să nu ți se oprească în gât. Nu-i atât de greu, crede-mă, nu vei avea senzații neplăcute. Pur și simplu te vei deconecta și vei simți o amețală plăcută.

« Puțin probabil », se gândi Fanny și se decise totuși să încerce. La urma urmei, a citit destul ca să știe: marijuana în doze mici nu este periculoasă, e chiar mai inofensivă decât o țigară, nemaivorbind de alcool. După primul fum începu să tușească, după al doilea reuși să se obișnuiască. Și nu i s-a părut ceva de speriat. Lucille umplu din nou paharele, iar Fanny începu să guste vinul rece vrând să clarifice dacă este dezamăgită sau dacă se simte chiar ușurată. Apoi mai trase un fum de țigară, înainte ca Lucille s-o strivească în scrumieră.

— Ei, ți s-a tulburat mintea? Te-a amețit țigara? Imediat îți vei veni în fire. Acum pun puțină muzică, e întotdeauna tip-top după iarbă.

« Va trebui să-mi însușesc și eu vocabularul ăsta » își spuse Fanny cuibărindu-se mai lejer pe canapea. Și, în sfârșit, Lucille își începu povestirea despre Felix: cum s-au cunoscut și cât de dezgustător este fratele lui mai mare. În pahare vinul sclikea ademenitor, muzica era minunată, ba creștea în intensitate, ba se stingeă, în același timp te

liniștea și te alarma. Niciodată Fanny nu se simțea atât de mulțumită, ca atunci când îl asculta pe Wagner. Niciodată nu se mai simțise atât de împăcată cu sine.

— Cum îl cheamă? Întrebă pe neașteptate, vrând să-i arate Lucillei că-i urmărește atent povestirea.

— Pe cine?

— Pe fratele lui mai mare.

— Ah, acest tiran, acest neobrăzat! Luigi. Răutăciosul Luigi. Lucille chicoti. Numai să nu mă trădezi lui Felix că ți spun așa, Felix îl privește de jos în sus, bănuiesc că-i e cam frică. Luigi Antonio Augustus Laziani - un nume frumos. Și Felix mai are încă două nume, cred că la ei este un obicei. Dar toți îl strigă Felix, îl prinde de minune, e un nume frumos ca un zeu. Iar frățiorul, un adevărat monstru, le impune tuturor voința sa, pe baza faptului că el e primul ce a apărut pe lume. Ba-i conte, ba-i duce, într-un cuvânt: ceva idiot. Cine acordă atenție titlului în ziua de azi? Cu atât mai mult celor italiene, toți le cunosc valoarea. Unde am rămas?

— La faptul că acest bandit, care-i Antonio, trebuie să-i dea permisiunea lui Felix să se căsătorească. Fanny își îndreptă poziția dându-și părul pe spate. Dar de ce Felix trebuie să-i ceară permisiunea? Câți ani are? Oare nu-i atât de matur ca să obțină tot ceea ce vrea?

— Doar ți-am spus deja: ei sunt italieni, iar Luigi Antonio, (apropos, în cercul familial este strigat Antonio, cum de ți-ai dat seama?), în calitate de cap al familiei îi întoarce pe toți cum îi trăsnește prin cap. Înțelegi, lui îi aparține cea mai mare parte a capitalului familiei și ține sub control afacerile ei. Se ocupă de automobile, vapoare și în general e bun la toate și e bogat ca și Cesus. Felix lucrează pentru el. Nu are deloc inimă. Lucille își scutură umerii sensibili la frig și coborî vocea în care se simțeau nuanțe dramatice.

— Nu m-aș fi mirat dacă aș fi aflat că este legat... înțelegi tu... de o bandă de infractori.

— Ai în vedere mafia? Oh, nu, Lucille, nu-i asta!

— Nu sunt convinsă. Se înțelege ... niciodată nu a vorbit ceva asemănător, iar eu nu l-am întrebat. Dar vezi, el a recunoscut odată că pentru realizarea scopului propriu nu se va da în lături de la nimic. Acum îți este clar ce fel de obstacol s-a ridicat și de ce am nevoie de ajutorul tău Fanny. Mi-e frică, va încerca să ne despartă în mod sigur. Pentru mine asta înseamnă moartea, pentru Felix deasemenea.

Ochii mari și verzi ai Lucillei se umplură de lacrimi.

— De ce să vă despartă?

— Pentru că... este un fățarnic incorigibil. Lucille izbucni în plâns. Toți sunt niște catolici sânguincioși, iar Luigi este unul din aceia pentru care există numai muncă și iar muncă. Apoi va veni timpul, el singur îl va stabili, ca Felix să se însoare cu vreo tipă aleasă de fratele lui: dintr-o familie binecrescută, cu bani și fără... - în glasul Lucillei se auziră bocete - fără un trecut rușinos ca al meu. Toate aceste publicații ale presei de scandal, filmele... Ah, Fanny, știi, că am început de dragul emoțiilor puternice și pentru a căpăta experiență(!) Felix înțelege totul și nu prea acordă atenție, dar fratelui... Acum vezi cât de mult am nevoie de ajutorul tău?

— Zău că nu văd, recunosc cinstit Fanny. Clipi intens pentru a-și concentra privirea asupra surorii sale. Lucille stătea, frecându-și picioarele; două lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Sărmana Lucille! Ce să mai spunem, se comporta într-un mod ușuratic și nu rareori se abătea de la drumul său, dar acest lucru era o parte din individualismul său, din farmecul său. Proceda în așa fel încât nu se gândea la consecințe, dar acest lucru nu-i dădea dreptul fiecărui neobrăzat să se uite la ea ca la o târfă.

Cufundându-se în gândurile sale, Fanny încetă să-și mai audă sora până ce aceasta nu-i repetă cu insistență:

— Acum te-ai convins că mie și lui Felix nu ne rămâne altceva mai bun de făcut decât să ne căsătorim în secret? Dacă, bineînțeles, vei fi de acord să ne acoperi.

«Într-adevăr mă simt ciudat, se gândea cu un aer absent Fanny. Nu chiar rău, dar ciudat. Parcă aş pluti...»

Pronunță cu voce tare, străduindu-se să nu-și înghită cuvintele:

— Bineînțeles, te poți baza pe mine. Voi avea grijă de Excelența Sa Antonio sau cum i-o mai fi zicând. Numai să aibă îndrăzneala să te vorbească de rău, că nu știu ce-o să fac cu el. Nu se abțin și izbucni în râs pentru că «nu știu ce-o să fac cu el» era expresia preferată a doicii Marilyn că în special atunci când Lucille venea în vizită. «Dați-vă jos din copac, miss, altfel nu știu ce voi face cu dumneavoastră!».

— Ah, Fanny, te iubesc atât de mult! De altfel i-am spus și lui Felix că nu ne vei lăsa la ananghie. Lucille o îmbrățișă puternic. Aceasta îi spuse:

— Iar acum, când ne-am înțeles, poate mă vei conduce în dormitor? Mi s-a făcut deodată somn...

Capitolul 2

Descoperirea New York-ului a coincis cu noua descoperire a surorii, iar Fanny, uitând de sine, se învârtea în vârtejul evenimentelor și al luminilor. Amândouă erau pretutindeni: prânzeau în restaurantele modeste din afara orașului și în sălile luxoase ale Manhattan-ului, căscău gura prin magazine iar seara mergeau la teatru. Se delectau cu diferitele show-uri ale Broadway-ului, frecventau Metropolitan-ul și Filarmonica. Fără Lucille, Fanny nu ar fi auzit niciodată, prin zgomotul monoton al mulțimii, tumultul clar al sărbătorii. Sărbătoarea era însuși New York-ul.

Fanny se obișnuise să-și petreacă noaptea în picioare, găsind pentru somn câteva ore ziua, pentru a fi din nou în stare perfectă pentru acțiune. Se distra la discotecă, mergea la „Bond Casino” și în locuri exotice : „Magic”, „Xenon” sau „Madd-Club”.

— Spune-mi, new-yorkezii se opresc vreodată? întrebă ea și primi ca răspuns un zâmbet ironic:

— Practic, niciodată. Aici sunt multe lucruri interesante! Uită-te la mine, eu nu cunosc oboseala mulțumită vitaminelor și alimentației sănătoase. Care-i nivelul tău energetic? De fapt, ce fel de prieten îți este Mario Barresi? Nu mă îndoiesc că veți avea un roman...

— Nu fi ironică, Lucille! a exclamă sever Fanny.

Sora sa, într-o deznădejde prefăcută, făcu ochii mari.

— Pentru Dumnezeu, cine-i ironic? N-am avut în vedere acest lucru. Vă placeți sau mă înșel? Poți să-l inviți la noi. De dragul vostru voi dormi pe canapea.

— Nu-mi place chiar atât de mult, apoi mai are și o gură respingătoare, ca Giuseppe!

— Aha, Giuseppe! te-ai și întâlnit cu cineva, nu? Bine, slavă Domnului, dar nu știam la ce să mă mai gândesc.

Reușind să-și însușească jargonul, Fanny mormăi printre dinți:

— La dracu'! și schimbă subiectul: Când crezi că vei primi o veste de la neasemuitul tău Felix? Trebuia să te țină permanent la curent.

Văzând cum se întunecă fața surorii, îi păru rău de cuvintele spuse.

— Fratele lui mai mare l-a aglomerat cu lucrul, bineînțeles

intenționat. Au ajuns la mine zvonuri că Luigi este deja în Los Angeles. Pentru săracul Felix au venit vremuri grele. Dar e încăpățânat ca și mine și nu se va lăsa. Își va aduce aminte de mine, o să vezi.

— Sunt sigură că nu-i este ușor să te găsească la telefon, nu suntem niciodată acasă.

— Când va veni timpul, va suna la 6 dimineața, așa am convenit.

Lucille credea orbește în Felix, în sentimentele lui gingașe și neschimbătoare și nu mai puțin în fuga lor inevitabilă. Fanny, cu mintea ei practică, uneori nu-și putea reține un oftat, cugetând la planurile subtile ale surorii vitrege.

Din acea primă seară, Lucille cea misterioasă, părea să fi considerat că participarea lui Fanny în această afacere se subînțelesese, așa că nu mai reluase subiectul. Acum ele se găseau în micuța baie: Lucille se machia, iar Fanny se bălăcea în apă desfătându-se cu spuma aromată, făcându-și singură curaj și spunându-și că se va descurca. Lucille, s-o binecuvânteze Dumnezeu, înclină să dramatizeze. Aceasta spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Crezi că mi-am ieșit din minți din moment ce născocesc asemenea modalități complicate pentru fugă? Crezi, nu? Se întoarce brusc cu tubul de ruj în mână și își privi sora cu o seriozitate neașteptată.

— Să știi că nu-s deloc nebună. Pur și simplu mă tem, pentru că și Felix se teme, iar lui niciodată nu i-a fost frică. Se întoarce din nou la oglindă. Dar aceasta nu are nici o importanță, din moment ce atunci când se va afla, eu și Felix vom fi căsătoriți și ne vom ascunde mulțumiți într-un colțișor izolat al Indiei. Apoi voi fi mamă, iar Luigi nu va cuteza să întreprindă ceva, pentru că copilul meu va fi un Laziani. Să nu te îndoiești, nimănui nu-i voi permite să-mi trateze cu dispreț copilul.

— Numai să nu uiți să mă pui nașă. Fanny își dădu deodată brusc seama că-i vine să se bată cu detestabilul Luigi. Îi va spune câteva vorbe «dulci»!...

Restul serii l-au petrecut la un concert de rock în Madison Square Garden. Se hotărâseră să uite de tot ce-i pe lume. Fanny s-a îmbibat din nou cu „iarbă”, lucru care i-a ascuțit percepția. Ce fel de termen a folosit Lucille? Plăcere? Și mai care, «adevărata deconectare»...

Apoi s-au amestecat în mulțimea de oameni, din care o mare parte erau prietenii Lucillei și, împreună, au dat buzna într-un club de noapte grecesc, unde a fost foarte vesel și unde se pregăteau niște mâncăruri excepționale. Fanny se ametise și se simțea în al noulea cer.

Dansă până la epuizare, iar spre sfârșit dansase desculță sub aplauzele aprobatoare ale surorii mai mici.

— Ador New York-ul! spuse Fanny înecându-se de entuziasm când se întoarseră acasă. Nu, e clar. N-am chef să plec la Los Angeles. Voi găsi ceva de făcut chiar aici!

— Mai întâi vei pleca în California și mă vei scoate din necaz, fetițo! spuse ferm Lucille, imitând-o doica. Fanny privi buimăcită în dreapta și-n stânga.

— Se luminează sau am halucinații?

— Într-adevăr, se luminează. Mi-ai adus aminte de un cântecel din copilărie. Probabil îl știi: «Unde mi-am pierdut papucul?...».

Fanny se aruncă pe pernă, ațipi și în mod cert nu auzi următorul vers: «Încă nu te-ai descălțat, caraghiosule!».

Deodată țârâi telefonul, iar Lucille se aruncă spre el. Fanny se adânci într-un somn adânc. Au trezit-o razele luminoase de soare ce pătrunseră prin storurile venețiene. Îi plesnea capul: mirosul cafelei tari îi gâdilă nările.

— Trezește-te și cântă, copilo!

Fanny se înveli și mai bine cu plapuma și mormăi ceva neinteligibil.

— Hei, baby, gata cu trândăveala! Avem multă treabă. Hai să ne aranjăm lucrurile și să ne facem provizii. Chiar nu vrei să știi ce mi-a spus Felix? Ha! Am știut că fratele lui e un nemernic! O să vadă el cum îl vom duce de nas! Hai!

Îi trase plapuma de pe ea făcând să iasă ea la iveală părul încâlcit lui Fanny împreună cu fața ei murdară ca de tuș. Lucille încercă s-o consoleze: Tot ceea ce îți trebuie este o ceașcă cu cafea și o aspirină. Te vei simți din nou bine. Acum îți aduc totul. Apoi, va trebui să mă asculți cu atenție Fanny: avem cu ce ne bate capul. Planul nostru. Să nu te îndoiești, totul va fi în ordine, altfel mă voi omorî.

— Nu-mi intră nimic în cap, se plânse Fanny aplecându-se deasupra mesei de bucătărie și masându-și tâmplele cu whisky. Cu ce se deosebește planul „A” de planul „B” și cum de-am nimerit în această istorie?

Tentația de glumă fusese de-a dreptul jalnică. Fanny își dădu seama singură de aceasta.

— Mi-ai promis, nu poți să mă refuzi, spuse neîndurător Lucille. Și apoi, dacă tu mi-ai fi urmat sfatul și ai fi luat vitamine, nu ai fi fost atât de mahmură. Ascultă-mă porumbițo, pentru mine aceasta este o problemă de viață și de moarte, moartea mea, înțelegi? Nu vrei asta, e

adevărat?

— Nu, acceptă Fanny supusă. Făcu un efort și continuă: Mă străduiesc să aprofundez amănunțit ceea ce spui, dar poate mă vei lăsa să-mi odihnesc capul. Nu pricep nimic.

— Îți promit, aspirina își va face efectul peste câteva minute. În acest timp, voi încerca încă o dată să-ți explic ca unei fete sau ca unui bolnav, pe îndelete și foarte clar. Poate îți va intra în cap.

Planul elaborat de Lucille era într-adevăr cât se poate de simplu, dacă nu luăm în calcul faptul că (Fanny se îngrozi) în decursul următoarelor câteva săptămâni urma să se dea drept Lucille. Contraargumentele îi fură respinse însă Lucille i-a reamintit că este deja prea târziu pentru a ieși din joc: într-adevăr i-a promis...

— Tot ceea ce am nevoie de la tine, este să-l conduci pe Luigi pe o pistă falsă, ca să nu reușească să ne încurce. Are de gând să ne despartă: l-a îndreptat pe Felix, fără avertismente, în pădurile sălbatice ale Argentinei. Oare aceasta nu este o probă a intențiilor sale potrivnice? l-a spus pe șleau că nu va permite - *el nu va permite*, cum îți place? - ca o rudă de-a sa să se lege la cap cu una ca mine.

— Nu se poate!

— Sigur. Al dracului ipocrit! Și prefăcut! Vezi, Felix mi-a spus că fratele său are nu mai puțin de o duzină de ibovnice în toată lumea. Din moment ce Felix este mai mic cu câțiva ani și deocamdată nu controlează afacerile familiei, el este nevoit să rabde dictatura lui Luigi. Pur și simplu a turbat când a aflat că trăiește cu mine. Numai că nu ne-a amenințat!

— Pe cuvântul meu, Lucille, nu va îndrăzni să facă ceva. Și apoi... mi-e neplăcut să vorbesc despre asta, dar mă simt obligată să spun: de ce Felix nu poate pur și simplu să se ridice și să-și exprime propria voință? Nu-i copil, la urma urmei, și dacă totul depinde în bani, de ce n-ar începe să câștige în mod independent?

— Ah, nu înțelegi! izbucni Lucille. Ca o fiară rănită se învârtea prin cameră. Pe Felix îl doare-n cot de acești bani, cu atât mai mult cu cât peste un an sau doi va avea dreptul de a-și administra partea sa de moștenire. Dar el îl cunoaște pe fratele său oare este capabil de orice, mergând până la furt, ba chiar mai rău. Spre exemplu va aranja să mor într-un accident. Jur că nu exagerez deloc! Cu siguranță că este un despot, un adevărat model din Evul Mediu, ar fi trebuit să se nască cu câteva secole mai înainte. Și de vină e numai sângele lui blestemat de origine sardino-siciliană! Mă crezi, tatăl lor și-a omorât prima soție pentru că avea un amant!

— Veselă istorioară! Și tu vrei să am de-a face cu un asemenea ins?

— Cine te roagă să ai de-a face cu el? Fanny dragă, nu-ți cer decât să mă substituiești câteva săptămâni, să apari în acele locuri pe care le frecventez eu de obicei, să faci ceea ce fac eu. Lasă-l să creadă că sunt încă în oraș și nu am de gând să plec în căutarea lui Felix.

Fanny își păstră expresia tristă, posomorâtă.

Dar când îți va da seama cum stau lucrurile și va înțelege că l-am dus de nas, nu crezi că mi-ar putea pune și mie la cale un accident?

— Deșigur, nu! Tu nu ești eu, nu va îndrăzni să-ți facă vreun rău. Și apoi, de unde va afla? Te vei întoarce la vechiul tău mod de viață și nimeni nu-și va da seama de nimic.

— Nu, nu pot! se încăpățâna Fanny. Avea presimțirea că ceva nu era în regulă cu planul lor și că de vină nu era mahmureala. Schema era simplă: totul se baza pe faptul că Fanny trebuia să se dea drept Lucille. Dar cum va reuși să ducă acest joc pe parcursul a două săptămâni? Chiar dacă din naștere semănau foarte bine, spiritual erau foarte diferite. Observând fața înnegurată, rece a surorii, Fanny făcu o altă încercare:

— Dragă, judecă așa cum trebuie! Dacă acest om este atât de perfid după cum spui, și a studiat felul tău de viață, cum poate să nu știe de existența mea? Dacă a adulmecat că și eu sunt în Los Angeles, că locuim în același apartament...

— Da de unde! spuse triumfător Lucille. Îmi pare foarte rău Fanny, dar deocamdată va trebui să locuiești într-un cămin sau la hotel, dacă această idee nu-ți trezește dezgust. Nu trebuie să ne vadă împreună. De unde să știe că am o soră vitregă sau nu? Nu a fost necesar să se informeze: eu însumi n-am făcut un secret din trecutul meu. Nu, ne vom instala în locuința separate și vom merge fiecare pe drumul său. Tu vei dispărea iar eu mă voi strădui să fiu tot timpul la vedere până când va veni vremea să schimbăm rolurile.

Fanny se agăța de un fir de pai:

— Dar cum rămâne cu... filmul? Îți-amintești, spuneai că ți-au oferit un rol într-un film decent? Te-ai bucurat atât de mult! Nu cumva renunți la filmări?

Lucille zâmbi:

— Să renunț? Drace, nu e genul meu! Dacă va merge totul după cum este plănuit și dacă nu vom fi demascate... Nu ți-a trecut prin cap, surioară, că și tu ai moștenit o parte din talentul mamei?

Capitolul 3

Toamna în Los Angeles se dovedi incomparabil mai călduroasă decât și-ar fi putut închipui Fanny. Rochiile ei subțiri din bumbac, nu o apărau de căldura arzătoare! I se părea că i se topesc oasele, își pierduse voiciunea obișnuită și părea aproape total lipsită de voință: altfel de ce urma supusă planul elaborat de Lucille? Era un plan nebunesc. Cum să spere că, chiar împreună, îl vor duce de nas pe crudul magnat italian căruia nu i-au lipsit sângele rece și perseverența pentru de a-și aduna o avere imensă? Fanny încerca să-i explice surorii, dar aceasta nu voia s-o asculte.

— Nu există nici un fel de îndoială că planul nostru, planul meu, va funcționa foarte bine, nici nu te gândești la altceva. E bun chiar pentru că e singura mea soluție. Nu am cum să mă întâlnesc cu Felix și nici măcar nu pot să vorbesc cu el la telefon. Îmi voi ieși din minți pentru că acestui tiran i-a trecut prin cap să-mi trimită iubitul tocmai în pădurile virgine din Argentina!

— Scumpo, înțeleg ce simți, dar... ceea ce vrem noi să facem prea seamănă a roman de aventuri. Felix, mai devreme sau mai târziu, va scăpa de acolo, iar tu...

Văzând că fruntea Lucillei se întunecă, Fanny oftă și greoi încheie fraza:

— Chiar crezi că monstrul acesta îți poate face ceva?

— Nu-l cunoști, insistă cu încăpățănare Lucille. Îți spun, e capabil de orice, chiar și de o crimă. Fanny, trebuie să mă crezi pe cuvânt, ești unica noastră șansă!

De aici rezultă că ele nu se vor întâlni pentru a-și petrece timpul împreună, așa cum era încredințată Fanny când se hotărâse să-și continue studiile în Los Angeles. Mai rezultă și că nu îi mai rămâne altceva de făcut decât să-și țină cuvântul și să-i ia locul Lucillei când aceasta va porni pe urmele iubitului său. Fanny găsea situația ca fiind melodramatică dar, la urma urmei, se putea liniști la gândul că mama Eliza, în care bătea o inimă de romantică, cu siguranță că ar fi fost de acord cu acțiunea ei. Lucru pe care nu-l putea spune despre tatăl ei, care dacă ar afla... Fanny se întristă. Ah, de ce a acceptat să participe la această aventură care seamănă din ce în ce mai mult cu un film de

spionaj, de producție hollywoodiană? Acum cele două surori comunicau numai prin telefon, iar Lucille folosea numai telefoane publice.

— Nu m-aș mira ca Luigi să fi montat aparate de interceptat convorbirile telefonice în apartamentul meu din Los Angeles.

Convorbirile lor telefonice aveau un iz de melodramă ieftină și conduceau la faptul că Lucille o pregătea intens pe Fanny pentru viitorul rol.

— Totul este fără speranță, se opunea aceasta. Măcar bine că ai renunțat la țigările astea puturoase, nu aș putea fuma nici chiar și de dragul tău!

— Explicația este că Felix nu a fost de acord cu fumatul... țigărilor. Lucille nu se putu abține și pufni în râs, dar imediat trecu din nou la un ton serios. Ei, bine, acum spune-mi cum îl cheamă pe coaforul meu și cât îi dau bacșiș?

— Nu ți se pare că totul este puțin... caraghios? Tu nu te-ai întâlnit niciodată cu Luigi, așa că de unde să-ți cunoască frizerul sau vânzătoarea ta preferată de la magazinul „Furucci”? îi replică ea. Fii serioasă, Lucille!

— Nu-ți poți imagina ce fel de om este, insistă Lucille. Fanny și-o închipui strâmbându-și buzele sângerii. Ar remarca imediat cea mai mică eroare. Nu-i de glumit! Poți să crezi că el știe despre mine destul, așa că e bine să reții tot ce-ți spun și nici o clipă să nu ieși din rol. Cu cât Luigi va crede mai mult timp că tu ești eu, cu atât mai mare va fi siguranța în care ne vom afla noi și... viitorul nostru copil!

Acesta fusese asul pe care Lucille îl păstrase ca argument suprem și, spre marea ei ușurare, uluitoarea noutate o convinsese pe Fanny. Din această clipă deveni binevoitoare și gata să-i vină în ajutor.

— De ce ai tăcut atâta timp? Oh, dragă, cât ai îndurat! Iar eu mă încăpățânez și mă tot complic! Nu-ți face griji, nu te voi lăsa la greu, voi începe să-i distrag atenția acestui mârșav crud... acestui gangster. Când totul se va sfârși, îți promit că-i vom spune niște vorbe mai piperate! Doamne! se miră ea. Pur și simplu nu-mi vine să cred: în curând voi deveni mătușă!

Lăsând receptorul, Fanny se gândi multă vreme la marea noutate a surorii sale. Avea o piatră pe inimă. O copleșeau presimțiri negre: e prea puțin probabil că se va descurca cu rolul. Acum nu trebuie s-o interpreteze pe Ofelia într-un spectacol de amatori ca altădată, când, nici atunci nu-i venea să iasă pe scenă, cu toate că se putea baza pe text și pe indicațiile regizorului. Dar aici... poate miza e numai pe

propria intuiție și pe cunoașterea sumară a obiceiurilor surorii și a modului ei de viață. Firește, mai are la dispoziție și tactul.

Și iată că veni ziua când trebuia să devină Lucille. Fanny se simțea îmbibată cu informații fragmentare, cu ajutorul cărora trebuia să aibă succes. Clipi și se îndepărtă de ușa de sticlă a terasei.

— De aici se vede oceanul, se lăudase o dată Lucille.

Ah, dacă sora sa ar fi lângă ea sau dacă Fanny s-ar pomeni iarăși acasă!... Ar juca acum tenis, ar călări... Drace, nu a întrebat-o pe Lucille dacă știe să călărească. După toate probabilitățile, nu. Sună telefonul și Fanny sări ca arsă. Apoi ridică receptorul în speranța că este Lucille. Însă vorbea un bărbat.

— Ei, puștoaico! Am auzit că ești deja în oraș, și nu mă suni. Cum să interpretez acest lucru? Sau ai agățat pe altcineva?

Fanny înghiți în sec.

— Eu nu... se strădui din toate puterile s-o imite pe Lucille. Ce să facă mai departe? Nu, nu va reuși în nici un caz să-i părăsească pe prietenii surorii sale! La urma urmei, cine-i acest clown?

— Eu sunt, Hay, vechiul tău partener de amor. Ții minte ultima dată... Uitând faptul că nu trebuie s-o mire nimic, Fanny se înroși până în vârful urechilor.

— Așa este, Hay, ultima dată. Adio! Și lăsă receptorul. Bine ar fi să nu mai sune. Pentru orice eventualitate Fanny decuplă telefonul. Mai bine să fie lașă decât să asculte așa ceva. Fanny reflectă puțin gândindu-se cum îi va explica bărbatului de ce nu i-a răspuns la telefon. «Trebuia să mă trezesc dimineata și doar știi că am nevoie de 8 ore de somn. Așa că...».

Își mușcă buza, amintindu-și un lucru neplăcut. Drace, mâine chiar trebuie să se trezească devreme. După un ciudat capriciu al soartei, ca un făcut, mâine se filma episodul ei din „Lucky”, noua capodoperă a lui Adam Cullen. Pe Fanny o obsedau cuvintele profetice ale Lucillei, spuse înaintea plecării lor din New York: «Nu ți-a trecut prin cap că și tu mostenești o parte din talentul mamei?».

Se uită în oglindă și văzu o fată cu fața întunecată, șovăielnică. La urma urmei a moștenit sau nu? În oglindă fața i se păru total străină. Fanny își mângâie părul. Este pur și simplu uimitor cât de mult a schimbat-o noua pieptănătură. Încercă să zâmbească ca Lucille, să se vadă gropițe strengărești pe obraz. Deci, spectacolul începe. Dacă avem în vedere că ea urmează s-o joace pe nestatornica, temperamentala Lucille, schimonosirea ei în fața camerei de filmat ar putea părea o joacă de copil.

A doua zi dimineată i-a fost trimisă o mașină, s-o ia de-acasă. Stând în mașină, Fanny se simțea la fel ca un zombi. Șoferul părea că o cunoaște și, pentru a-i evita zâmbetele și privirile pline de înțeles, Fanny se prefăcu că moțâie.

— Am văzut afișe cu imaginea dumneavoastră din „Joc și distracție”. Ce-i asta, o retrospectivă înaintea noului film?

Pe Fanny o luă cu călduri, dar îi răspunse cu o voce de gheață:

— Nu.

Șoferul păru să înțeleagă că fata nu e dispusă să discute. După o pauză îndelungată, când ea începu să spere că l-a făcut să renunțe, acesta îi puse o nouă întrebare:

— V-ați surmenat?

— Oho!

Naiba să-l ia, nu are de gând să tacă odată? Ce-ar fi făcut Lucille în locul ei? Fanny își întinse picioarele pe banșeta luxoasă din piele și mormăi somnoroasă.

— Fii amabil să mă trezești când vom ajunge.

Așa după cum era de așteptat, ea ațipi și se trezi numai atunci când se apropiau de poarta studioului. Paznicul în uniformă verifică documentele. Mașina se urni din loc și în sfârșit întoarse în fața clădirii urâte, care părea mult mai scundă alături de pavilionul mare, asemănător unui hangar.

— Mi-au ordonat să vă las lângă sala de machiaj. Vă doresc succes!

Fanny, rușinată, spuse un „mulțumesc” și îl gratulă cu un surâs fermecător.

— Ai fost atât de drăguț că m-ai lăsat să dorm...

— E clar.

Șoferul era tânăr și o urmări cu privirea, nu fără regrete. În viața de toate zilele fata aceasta nu prea seamănă cu imaginea ei de pe ecran. Îi era greu să creadă că puloverul diform ascundea trupul acela fantastic care îl scosese din minți în cinematografe. Desigur, n-ar fi fost împotrivă să verifice. Deci, iată cine este ea, Lucille Lanier. E uluitor ce prozaice sunt actrițele, privite de aproape, mai ales în primele ore ale dimineții.

— Lucille!

Persoana care o strigase și acum se grăbea s-o întâmpine, avea o față posomorâtă, îmbătrânită preamatur și un accent englezesc.

Fanny îl cunoștea din diverse filme și își permise să schițeze un zâmbet. În ultimii ani, Paul Hall fusese impresarul mamei sale, iar

aceasta insistase să fie inclus în echipa de filmare, «să fie cu ochii pe Lucille».

«Mereu bombăne și te cicălește în așa hal încât îți vine să te urci pe pereți, dar Paul e un om bun, îi spusese Lucille. În orice caz, știu că nu-mi face porcării pe la spate, ca alții.

— Salut, Paul!

El nu-i zâmbi drept răspuns, ci o măsură cu o privire dezaprobatore.

— «Salut, Paul!». O spune fără să clipească. Parcă nici nu ne-am fi înțeles să cinăm aseară împreună. Dar când am încercat să sun, nu ai răspuns. Ce poveste ai născocit de data asta?

Sub privirea sa pătrunzătoare, Fanny, pentru o clipă, ezită: oare nu face aluzie la faptul că ea nu-i Lucille? Apoi își aminti că Lucille și Paul nu s-au văzut de când acesta devenise impresarul mamei. Puțin probabil să-și fi dat seama de substituire.

— Am decuplat telefonul. Fanny întotdeauna se ghida după o regulă: dacă te îndoiești de ceva, mai bine spui adevărul. Vezi tu, înainte au fost câteva apeluri plictisitoare, iar mie îmi era somn.

— Ha! Fanny nu înțelese dacă a crezut-o sau nu, dar în definitiv, asta mai avea vreo importanță? Lucille ținea din scurt pe toată lumea. Nu ți-am explicat că timpul impresarului costă al dracului de scump? Nu te am numai pe tine, puicuțo, să ții bine minte asta!

— Ei na, Adam Cullen! M-m-m, este pur și simplu adorabil! Ne faci cunoștință?

Fanny se autoanaliză și rămase uimită: de bună seamă devine Lucille! Privi provocator spre Paul. Spre mirarea ei, acesta clătină dojenitor din cap:

— Doamne, Dumnezeuule, numai la asta te gândești? Cred că m-am țicnit dacă m-am lăsat convins și am fost de acord să lucrez cu tine. Am făcut pe dracu-n patru să-ți obțin rolul, credeam vrei să-ți schimbi profilul. Totuși, n-ar fi mai bine să te întorci la filme porno?

Fanny își puse mâna ei pe a lui, o mână străină, cu unghii lungi, roșii.

— Ei da, Paul, fii băiat rezonabil! Regret pentru cele întâmplare aseară, dar aveam nevoie într-adevăr de odihnă! Eram pur și simplu... un pachet de nervi!

— Dumnezeu știe ce mi-e dat să aud! Semenii cu Eliza mai mult decât aș fi crezut. Numai să nu-ți vină în cap să-mi mai joci o festă, auzi? Nu vă permit să-mi irosiți timpul, domnișoară Lanier!

— Iartă-mă, îmi pare rău cu adevărat. Mă voi comporta frumos.

Eu... am hotărât să încep o viață nouă.

«Oare nu merg prea departe?» se înfioră Fanny, în timp ce Paul o privea lung, întrebător.

— Bine, spuse el în sfârșit. Principalul este să le demonstrezi că nu degeaba am obținut rolul pentru tine. Străduiește-te să joci chiar mai bine decât la probe, căci altfel nu voi ști cum să-mi spăl obrazul. E clar?

Fanny continua să trândăvească. Cu toate că în fiecare dimineață apărea în studio și se machia, încă nu ajunseseră la scena în care juca ea. Chiar dacă stătea deoparte, urmărind interpretarea și comportarea actorilor, totul era pentru-ea ceva obișnuit: mama Eliza nu o dată o lua la filmări. De aceea avea răgaz să-și învingă emoțiile.

Fanny descoperi că știe să râdă ușor, molipsitor, lucru care îi spori încrederea în sine. «Poate că într-adevăr semăn cu mama Eliza, mai mult decât crezi tu, Paul? Voi face pe dracu-n patru să-mi joc bine rolul. Atât de bine, încât pur și simplu veți ameți cu toții!».

Capitolul 4

Scurtă, dar furtunoasa scenă dintre Adam Cullen, deghizat în polițist, și Lucille Lanier, în rolul lui Lucky, o fetiță răsfățată dintr-o familie bogată, al cărei tată aproviziona piața cu stupefiante, luă mai mult timp decât se preconizase anterior.

— Drace! Ce s-a întâmplat cu această scârbă mică? La început nu era nici o problemă să se dezbrace în fața camerei, dar acum nu-și poate dezgoli sânii! Pentru Dumnezeu, vorbește cu ea Paul!

Rob Thorpe, regizorul, era gata să se tragă de păr. Și așa întregul episod fusese inclus în scenariu în ultimul moment la inițiativa lui Adam Cullen, care în același timp juca rolul de „pește”.

— Paul, știi foarte bine că Lucille a vrut acest rol pentru că este decent, nu ca ceea ce făcea înainte. Ea vrea să se justifice în fața spectatorilor și să le demonstreze că știe să joace un rol, nu numai să-și miște fundul gol. Așa prevede contractul.

— Paul are dreptate, Rob, se auzi o voce femină. Adam nu va insista: pur și simplu a vrut să încerce și o astfel de variantă. Știi doar, mereu tinde spre perfecțiune.

Paul Hall răspunse cu un zâmbet strâmb la susținerea neașteptată din partea Rosaliei Lavery, soția și partenera permanentă a lui Adam Cullen. Erau căsătoriți de 15 ani, iar mariajul lor era unul din cele mai durabile din Hollywood. Rosa nu și-a manifestat niciodată gelozia, chiar dacă Adam mai călca strâmb câteodată. Gurile rele afirmau că tocmai de aceea a reușit să-l țină lângă ea.

— Mulțumesc. Rosa.

ceva.

— O. K.! Pe Adam sâni nu-l lasă indiferent. Poate vrea să se convingă că sâni fetei sunt veritabili. Mă tem că încăpățânata Lucille l-a intrigat și mai mult.

— Nu va ieși nimic din asta. Lucille mi-a mărturisit că este îndrăgostită de un tânăr și vrea să se mărite cu el. Iată de ce s-a schimbat atât de mult!

— Minunat! Este atât de drăguță! Știi, întodeauna am iubit-o pe Eliza. A fost o vreme când Adam umbla înnebunit după ea: ții mințe, când turnau filmul „Bianca”. Eram proaspăt căsătoriți și deodată Eliza era cât pe ce să-l devieze de la drumul cel drept. Lucille seamănă foarte bine cu mama sa, nu ți se pare?

— Însă eu, Rosa, toată viața am umblat nebun după tine. Ai știut acest lucru?

În timp ce se instalau luminile iar cosmeticianul o machia, Fanny privea cum gângureau și râdeau Rosa și Paul. Norocoasa de Rosa: să fii căsătorită cu un om ca Adam Cullen! Și are și încredere în el! Fanny nu uita nicidecum fâstăceala care pusese stăpânire pe ea, când, cu un aer preocupat, Adam i-a propus: «Poate repetăm această scenă încă o dată, numai că fără bluză, baby?» Cullen se apropie de ea. Se pare că nu mai e supărat.

— Trebuie să facem o nouă dublă. Dacă ți-e atât de greu să te dezbraci, ce-ai zice dacă ți-ai descheia măcar doi nasturi?

Ochii lui albaștri, curați o hipnotizau pe Fanny. Cullen îi aruncă peste umăr regizorului:

— Hai să încercăm așa, Rob. Încep să o deschei la bluză. Nu te neliniști fetițo, nimeni nu-ți va vedea mugurii. În schimb ne va mai fi ușor să trecem la următoarea scenă. În locul ei, Lucille nu s-ar fi fândosit. Și-ar fi dat bluza jos fără nazuri, oricine s-ar fi zgâit la ea. Fanny își mușcă buza de jos, așa că machiorul trebui să refacă machiajul. Făcu un efort ca să înfrunte cu stoicism privirea ironică a lui Adam Cullen.

— Linişte, vă rog!

Era ultima dublă şi, să dea Dumnezeu, trebuia să fie reuşită. Le demonstrează că ştie să joace! Fanny îşi aduse aminte cum în copilărie juca şarade cu prietenele, făcea numere de pantomimă, se îmbrăca precum oamenii maturi. Datorită Elizei, jocul i-a intrat în sânge. I-a promis lui Paul şi le-a demonstrat tuturor, în primul rând lui Adam Cullen, că ştie să joace!

Este pur şi simplu extraordinar, se gândea Fanny, cum uneori jocul se împleteşte cu viaţa. Sfioasa şi nepriceputa Fanny se pierdea alături de viaţa, strălucitoarea Lucille, iar aceasta la rândul ei trebuia să joace în rolul lui Lucky, o femeie confuză, obișnuită să ia cât mai mult de la viaţă. Lucillei nu i-ar fi fost greu să-şi înţeleagă eroina, fermecată de acest bărbat puternic şi rezervat, a cărui privire pătrundea prin firea ei uşuratică.

Printre culori, căldură şi lumină timpul trecea irezistibil. Fanny nu se mai simţea Fanny. După părerea generală, îşi jucase bine rolul, ba chiar răspunse la sărut, şi aceasta nu fusese o simulare. Înnăbuşindu-i protestele, Adam i-a deschis gura cu limba, iar când fata şi-a revenit a simţit deodată privirea lui ironică: se părea că el îi citea gândurile.

Fanny începu să-şi încheie bluza cu mâinile tremurânde, sperând că el nu vede. Doamne, i-a descheiat aproape pe toţi, a lăsat doar un nasture!

— Cum e? îi şopti el, admirându-i faţa îmbujorată. Vom repeta asta încă o dată, cu câteva schimbări ce zici, baby? Te voi suna.

— Sigur că da, pară ea, străduindu-se ca răspunsul să fie cât mai natural. Desigur, glumeşte, şi apoi nu-i ştie numărul de telefon. Însă ea nu va uita acest sărut serios, înflăcărat. Nu-i de mirare că femeile îşi pierd capul în faţa lui.

În jur era multă lume. Adam dispăruse de parcă l-ar fi înghiţit pământul. În sfârşit, spre uşurarea lui Fanny, se apropie de ea Paul ca s-o ducă de-acolo.

— Minunat, micuţo! Acest rol va fi ca o trambulină pentru noua ta carieră.

— M-a ajutat foarte mult domnul Adam Cullen, îi răspunse maşinal Fanny. Acum voia un singur lucru: să se ascundă şi să-şi adune gândurile. Dacă îi va afla telefonul şi o va suna, ce va face atunci? Până acum nu s-a sărutat prea des, iar sărutul lui i s-a părut deosebit, făcând să-i tremure genunchii. În afară de asta... Drace, Adam crede că-i Lucille! E cu putinţă?...

— Lucille, fă cunoştinţă cu Rosalie Lavery. Este o veche prietenă

a mamei tale.

Asta mai lipsea soția lui Adam Cullen. Fanny făcu un efort să nu roșească de rușine și de vinovăție.

— Ești o minunăție, dragă! Bine ai făcut că nu i-ai permis lui Adam să-și impună condițiile. Rosa zâmbi fermecător. Oh, ce bine îți înțeleg frământarea! Mie însămi îmi îngheață mâinile în fața camerei. Dacă îți poți închipui, uneori eu uitam chiar și textul!

— Ei, dar asta nu se întâmpla prea des, se auzi o voce. Salut Rosa, Paul și...?

— Aceasta-i Lucille Lanier. Henry Medary, directorul nostru tehnic. Henry dragă, ce te-a adus aici dis-de-diminează?

Henry Medary seamăna cu un fost fotbalist: voinic, trupeș, cu un păr bogat și cârlionțat. Acesta o salută din cap pe Fanny și o sărută pe obraz pe Rosa.

— Banii, desigur, ce altceva? Cheltuielile pentru regie au depășit bugetul și am socotit de datoria mea să-i atrag atenția lui Adam. În afară de asta, vreau să-i fac cunoștință cu un prieten care-i dispus să investească în acest film unu sau două milioane.

— Minunat! Aceasta îi va ridica buna dispoziție lui Adam și poate, în sfârșit, îmi va cumpăra cerceii cu briliante pe care mi i-a promis!

Simțindu-se în plus și vrând să se odihnească după această filmare încordată, Fanny îi făcu semn cu mâna lui Paul, arătându-i că se pregătește să plece.

— Ei! Unde vă grăbiți așa, miss Lanier?

Ea nu se gândea că Henry Medary are vreun interes, doar cu câteva minute mai devreme o salutase dând din cap nepăsător. Din nou Fanny ajunse în centrul atenției. Pe obraji ei apăruseră niște pete roșii, trădătoare.

— Prietenul despre care v-am amintit arde de nerăbdătoare să vă cunoască. Este un admirator vechi al dumneavoastră.

— Da? Fanny rămase pur și simplu fără grai. Dar ce...

Se uită neajutorată la Paul, dar acesta își concentrează atenția asupra Rosei Lavery.

Cum ar fi reacționat Lucille? Fanny își îndepărtă cârlionții de pe frunte și se însenină la față cu un surâs îndrăzneț.

— De ce nu? Dar cine-i prietenul dumneavoastră? Trebuie să fiu mai drăguță cu el din moment ce ne finanțează filmul?

Henry Medary îi aruncă o privire întrebătoare. Fanny continua să zâmbească senină. E bine că nu-i poate citi gândurile.

— Este deosebit de bogat, miss, și arde de nerăbdare să vă invite să cinați la restaurant, dacă sunteți liberă diseară.

Fanny simți o antipatie puternică pentru Henry Medary. Este puțin probabil că se va entuziasma datorită prietenului său. Totuși Lucille ar fi primit cu siguranță invitația.

— La drept vorbind, planul meu era să fac o baie. Așa că...

— Adam promite să vă lărgască participarea în film. Vrea să vă mai scrie niște replici. Deoarece s-a ivit un sponsor, ne permitem cheltuielile suplimentare. Voi analiza cu Paul. Dar vorbind despre cină... ora 8 vă convine? Împreună cu soția putem trece să vă luăm cu mașina la restaurant.

Fanny abia se abținu să nu-și ridice sprâncenele de uimire. Deci va fi o seară respectabilă? Dar dacă nu va fi așa, ea va avea plăcerea să le demonstreze tuturor, că Lucille Lanier nu este o femeie pentru o noapte!

— Ce drăguț din partea dumneavoastră, domnule Madary! Automobilul meu este încă în reparație.

Lucille îi lăsase micuțul Volkswagen, dar mai bine să stea în garaj. Pentru nimic în lume nu s-ar orienta singură în Los Angeles!

Fanny a fost condusă acasă de un alt șofer, mai în vârstă. Acesta evită discuțiile, întrebând-o numai adresa. Fanny se lungi pe bancheta plușată și-și întinse picioarele. Slavă Domnului, mașina are aer condiționat, iar pe postul de radio este o muzică plăcută, liniștitoare.

Fanny era moleșită. Regreta deja că acceptase invitația la restaurant. Ziua de azi fusese o adevărată încercare, cum de a putut să accepte?

Însă ești actriță, Fanny! Toți într-un glas afirmă că interpretarea ta a fost mai presus de toată lauda. Toți, neexcluzându-l pe Adam Cullen.

Își aduse din nou aminte sărutul care nu putea fi deloc deosebit de unul înflăcărat. Apoi își aminti felul cum a privit-o: parcă ardea de dorința s-o mai sărute și apoi să nu se limiteze doar la săruturi.

Încă din copilărie, simțind acut lipsa mamei, Fanny avea obiceiul să poarte cu ea dialoguri imaginare. Iată că și acum parcă își ia măsurile de prevedere în numele Elizei. «Este un bărbat înșurat, nu uita asta, prostuț! Tu nu mai ești o fetiță înflăcărată, înnebunită după vechiul tău idol de cinema. Săruturile nu înseamnă nimic, cu atât mai mult pentru Adam Cullen; el avea cu ușurință orice femeie, care-i atrage atenția. Nu te mai gândești la asta, dacă îți vrei binele!».

În micuța cameră a surorii ei unde Fanny se mutase de curând, era foarte cald, așa că se grăbi să deschidă ușa terasei, deși aceasta nu-i

aduse răcoarea dorită. Los Angeles-ul era învăluit într-o ceață roz, munții păreau de departe străvezii, aproape ca-n basme. La etajele superioare, zgomotul străzii era parcă mai puternic. În apartamentul vecin cineva învăța o piesă muzicală în stil disco accentuând pe percuție. Începuse s-o doară capul.

Se întoarse în cameră, dădu drumul la aerul condiționat, se dezbracă până la piele ca să se simtă cât mai lejer. Simțea prin toată pielea aerul răcoros! Și totuși îi mai rămase atâta bun simț încât luă o hotărâre de compromis: îmbracă șortul scurt al Lucillei, precum și sutienul care mai mult îi dezvelea decât îi acoperea sânii.

Henry Medary promisese să vină la 8 fix, așa că mai avea câteva ore pentru odihnă și pentru a răsfoi revistele. Oare de ce Lucille nu are deloc cărți? Numai reviste.

Fanny își turnă în pahar puțină „licoare” rece și aruncă o felie de lămâie. Strângându-și picioarele sub ea, se așază comod pe fotoliu și încercă să analizeze evenimentele acestei zile. Nu a mușcat oare mai mult decât poate înghiți? Într-adevăr, are prea puține lucruri în comun cu sora ei. Cât va mai trebui să participe la această mascaradă stupidă?

Capitolul 5

Durerea de cap nu-i permise lui Fanny să ajungă la vreo concluzie. Aproape că moțâia când se conectă și sună dispozitivul electronic ce lega apartamentul cu ușa exterioară. Naiba s-o ia de sonerie! Încă nu învățase pe care buton trebuie să apese pentru a o deconecta.

La prietenosul ei „allo” îi răspunse o voce seacă, necunoscută. Fanny nu înțelese din prima clipă ce i se spune:

— Miss Lanier? Henry Medary m-a rugat să vin după dumneavoastră.

Cine este, șoferul lui personal? Sau un șofer de la studio?

— Cobor imediat! strigă Fanny... Ah, ce bine ar fi ca Henry Medary să vină cu nevastă-sa! Înainte de a stinge lumina, Fanny aruncă o privire pretențioasă asupra sa în oglindă. Cam exagerase cu articolele de cosmetică, dar nu era vulgară. Rochia din mătase înflăcărată, al cărei model se numește „spaghetti”, abia îi acoperă genunchii. În urechi are niște cercei masivi în formă de inimioară, iar la gât un lăntișor subțire de aur. Pantofii erau cu toc înalt. Dacă nu-și va rupe gâtul se va considera norocoasă.

Lucille nu-i dăduse nici un fel de instrucțiuni cu privire la îmbrăcăminte așa că, aruncându-și pe umeri cureaua poșetei sale, Fanny spera din tot sufletul că nu a întrecuț măsura. Surorii sale îi plăcea să se îmbrace strident și adora bijuteriile, mai ales seara, când mergea la restaurant sau la discotecă. Nu știa ce așteaptă de la ea Henry Medary și soția sa, dar se va strădui să nu le înșele așteptările.

Jos, în hol, era destul de strâmt din cauza plantelor agățătoare ce crescuseră prea mult, a scaunelor îngrămădite în jurul unei mese masive cu o față de masă din plastic. Văzând-o pe Fanny coborând din lift, un tip înalt care răsfoia alene un ziar vechi, îl puse înapoi pe masă. Nu, cu siguranță nu-i șoferul. Prietenul bogat al lui Henry Medary? Ochii lui negri o străfulgerară, răvășindu-i gândurile. Nu părea american. Costumul făcut la comandă îi stătea ca turnat. Părul creț era tuns uniform: nici lung, nici scurt. Necunoscutul era destul de frumos, însă pe fața lui bronzată era ceva aspru, neprietenos. În primul rând era vorba de tăietura bruscă a nărilor ce-i dădea aerul unei păsări de pradă. Vocea îi era neobișnuită.

— De ce nu există un portar de serviciu? Este periculös într-un oraș ca Los Angeles, nu-i așa miss Lanier?

Fanny rămăsese încremenită, însă aceste cuvinte o aduseră la realitate, amintindu-i că trebuie să-și joace rolul.

— Nu văd nici cel mai mic pericol. Dacă n-aș fi apăsât pe buton, dumneavoastră n-ați mai fi intrat în apartamentul meu, . Și apoi... ați făcut apel la numele lui Henry Medary.

Necunoscutul era de o înfumurare crasă și-i plăcea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Fanny înțelese acest lucru după sprânceană ridicată cu aroganță. Nici măcar gropița din bărbie nu îndulcea impresia generală de îngâmfare și severitate.

— Uit întotdeauna că voi, americancele, prețuiți extraordinar independența voastră. Vă rog să mă scuzați, miss Lanier. Da, i-am promis lui Henry Medary să vă duc la restaurant. Întotdeauna soția sa întârzie nepermis de mult.

Piindu-i ciudă pe sine că se zgâise la el ca o naivă de la țară, Fanny îi replică scurt:

— Sper că domnul și doamna Medary vor veni? Mister...

Văzând cum i se încordaseră mușchii feței care-și păstra un aer aspru și o expresie neînduplecată, Fanny avea remușcări pentru cuvintele sale. În ochii necunoscutului se aprinse ceva, și în clipa aceea fata ar fi dorit să se afle cât mai departe de el. Însă, în următoarea secundă, ochii îi deveniră din nou imperturbabili.

— Miss Lanier, vă șochează faptul că n-am fost prezentați în mod oficial? Aparenta blândețe a vocii sale îi aduse aminte lui Fanny de pisicile de rasă, care-și ascund unghiile înaintea saltului decisiv. Dar, întrucât Henry mi-a spus că sunteți de acord să cinați cu mine, am socotit de datoria mea să trec pe la dumneavoastră în calitate de vechi admirator... al talentului dumneavoastră. Permiteți-mi să mă prezint: ducele Laziani.

Își înclină ceremonios capul și se aplecă spre mâna ei. În acest gest nu era nimic deosebit, dar buzele sale îi fripseră pielea rece, iar Fanny simți dorința nestăvilită de a-și retrage mâna. Mulțumit peste măsură de impresia produsă, ducele își permise un zâmbet abia schițat.

— Sunteți domnișoara Lucille Lanier, nu mă înșel? Întrucât în America formalitățile nu au o importanță atât de mare ca la noi în Europa, puteți să-mi spuneți Antonio, iar eu dumneavoastră Lucille, bine? Ce nume rar! Sună aproape ca o muzică.

— Este... unul din capriciile mamei. Fanny se strădui ca vorbele ei să sune rece și în același timp politicos. Iar el o admira așa cum o fiară își admiră prada care nu are cum să-i scape. Da, trebuie să-l pună la punct! Își va afișa aroganța și-l va obliga să-i recunoască superioritatea!

Fanny se bosumflă. Sprijinindu-se de brațul care îi fusese oferit, îi simți mușchii de oțel.

— Mă tem să nu fiu prea nepoliticoasă, spuse ea, dar în acest oraș fetele trebuie să fie prudente. Dacă înțelegi ce vreau să spun. Din partea dumneavoastră a fost foarte drăguț să veniți după mine, Antonio. Deci, cu asta vom începe, dacă nu aveți nimic împotrivă.

«Un adevărat duce!» se gândi ea. Oare e adevărat? Și dacă ar fi să-i dau crezare lui Henry Medary, este foarte bogat. Cine știe de ce până acum își închipuise că aristocrații italieni sunt săraci de tot.

— Începem cu ce doriți... Lucille.

«Încă o expresie cu subînțelesuri!» Fanny simți cum îi explodează mânia. Totuși, nu-și retrase mâna, ci îi permise s-o conducă la mașina lăsată sub supravegherea unui puști entuziasmat. Chiar bacșișul consistent nu-l putu face să-și ia ochii de la albul strălucitor al automobilului Ferrari.

— Mulțumesc mult, domnule. Asta-i o adevărată mașină!

— Da, numai că aici, în Los Angeles, nu e prea comod. Ducele o ajută pe Fanny să ia loc în mașină și nu-și retrase imediat mâna. Fetei i se oprise răsuflarea.

— Este un model rapid. Cu atât mai mult cu cât am hotărât să-

transform motorul pentru a participa la un raliu.

— Ați participat la cursele auto?

— De câteva ori. E adevărat, nu în această țară, deocamdată.

— Succes!

Când demarară, Fanny spuse printre dinți:

— Democratic duce!

Urmărind șoseaua, el nu-i răspunse imediat și fata se bucură că mica ei grosolănie a trecut neobservată. Totuși în clipa imediat următoare Antonio ridica impasibil din umeri.*

— Avem multe în comun. Dragostea pentru lucrurile frumoase și sfidarea pericolului.

— Sunt bucuroasă că dumneavoastră, se pare, nu aveți intenția să folosiți străzile Los Angeles-ului ca pe o pistă de viteză. Este destul de riscant, mai ales în orele de vârf.

— Totul depinde de șofer. Știți să conduceți... Lucille? În mod evident îi venea greu să-i pronunțe numele. Este posibil ca numele să i se pară prea pretențios?

— Da, dacă e vorba de un simplu Volkswagen. Pentru o mașină ca a dumneavoastră, nu mă ține buzunarul. Deocamdată.

— Deci nu pierdeți speranța că, cu timpul?...

Cuvintele erau obișnuite, dar Fanny simți ceva în neregulă. Se juca cu ea de-a șoarecele și pisica. Râse forțat..

— E firesc. Nu strică să mai și visezi, însă cred că mă voi limita la un Mercedes alb.

— Mă tem să nu par insistent, dar... aveți visuri? Sunt convins că o frumusețe ca dumneavoastră nu poate întâmpina refuzuri.

— Aș vrea să sper, răspunse obraznic Fanny și imediat schimbă subiectul. Unde mergem?

— M-am instalat la „Ermitaj”, ați auzit de el? Este un hotel de model european cu o bucătărie foarte bună. Sunt deserviți clienții hotelului... și invitații acestora. Henry și Ethel ne vor aștepta în camera mea la hotel. Vom servi o băutură, iar apoi vom coborî la restaurant.

Fanny deveni mai atentă.

— Mă veți duce în camera dumneavoastră?

Însoțitorul ei oftă.

— Miss Lanier, imaginația nu-mi permite să-mi dau seama ce fel de experiență de viață vă obligă să fiți atât de vigilentă. Dar vă asigur că nu m-am gândit să vă bag cu forța în cameră și să vă violez. Vă repet, în cameră ne vor aștepta Henry și Ethel. Dacă nu vor reuși să vină la timp, lăsăm un bilet și vom coborî în cafe-bar, iar aceasta vă

va ajuta să vă simțiți în siguranță.

Era bine că domnea întunericul și el nu-i putu vedea roșeața din obraji! Ce tip nerușinat, plin de sine! Parcă îi făcea plăcere să o pună în încurcătură. „S-o dea cu botul de masă”, cum ar zice Lucille.

— Mulțumesc, dar sunt în stare să mă apăr, spuse cu un ton de gheață Fanny. Și apoi, este puțin probabil că un adevărat violator sau criminal își plimbă în prealabil victima într-un Ferrari luxos.

— Aveți perfectă dreptate să fiți mereu cu ochii în patru. Am auzit că Jack Spintecătorul, după înfățișare, nu se deosebea câtuși de puțin de un pretendent la tronul Angliei.

Fanny scrâșni din dinți.

— Ce interesant! Cred, totuși, că victimele lui nu știau karate. Cândva am câștigat „centura neagră”.

— Sunt uimit! Poate ne vom lupta cândva? Am obținut centura neagră” cu 5 dan.

Așa-i trebuie! «Fanny, stăpânește-te!».

— Mulțumesc, sunt foarte ocupată. În plus, instructorul meu...

— Vă aduc la cunoștință că eu însumi sunt un instructor calificat. Și întrucât orașul Los Angeles este un loc periculos pentru fetele frumoase, nu-mi veți permite să vă învăț câteva procedee pentru eventualitatea că ați avea drept adversar un alt karateka?

— Nu merită. Mă ocup de acestea doar de dragul gimnasticii.

— Am înțeles. Ce fel de exerciții vă mai plac?

Fanny se miră, cu toate că interlocutorul ei nu privi în partea ei.

— În fiecare dimineață, de la geamul meu privesc yoghinii. Se pare că-i la modă, nu?

Se străduia din răspuțeri să nu-și iasă din rol.

— Nu pot suporta să mă trezesc dis-de-dimineață, în afară de cazurile când am treburi urgente. Yoga este prea complicată pentru mine.

Ar fi trebuit să ajungă de mult! Trage, oare, dinadins de timp? O plimba prin oraș pentru a o scoate din echilibrul ei?

— Yoga, continuă el, nu este cea mai estetică formă de gimnastică. Trebuie să te umfli ca un curcan și să-ți ții respirația. Probabil, preferați dansurile? Am dreptate? Spre exemplu, disco.

Fanny mai că nu se dădu de gol.

— Nu. Chiar dacă... în general îmi plac dansurile, nu prea frecventez discoteca. Nu-mi pot permite să mă întorc târziu acasă, pentru că dimineața trebuie să fiu odihnită.

— Ce tot vorbești despre muncă și iar muncă? Dar cum rămâne cu

jocul, riscul? E pur și simplu o rușine, cu renumele dumneavoastră.

Ea consideră sub valoarea ei să răspundă la provocare și se limitează la câteva cuvinte neutre.

— Mă bucur că vă place numele meu! Este cu siguranță puțin neobișnuit. Mama povestea că, înainte de a fi întrebată cum vrea să-și boteze fetița, s-a amețit bine cu șampanie.

— Eliza?...

— Da, mama mea, Eliza Machen. Ea nu este una dintre acelea pe care le poți numi pur și simplu, „maică” sau „măicuță”.

— Am înțeles.

Cine știe de ce, bărbatul se posomorî. Chiar în clipa aceea, cu ușurare Fanny desluși nu prea departe contururile hotelului.

«Ce tip nesuferit, se gândi ea. Contraste totale! Flirtează cu mine, iar peste o clipă numai că nu urlă și nu îmi ia un interogatoriu dur. Ce vrea de la mine? Nu prea seamănă a admirator!».

Brusc, își dădu seama că ducele Laziani n-o vroia pe ea, ci pe Lucille, căci numele ei îi părea că o muzică.

— Am ajuns.

Luând-o înainte ușierului care le ieși în întâmpinare într-o livrea roșie, ducele se aplecă peste Fanny pentru a-i deschide portiera. Făcând acest gest, îi atinse involuntar cu mâna pieptul, iar Fanny tresări de parcă ar fi curentat-o. Mai târziu, când ușierul o ajută să iasă din mașină și în timp ce îl aștepta pe Antonio pentru a intra împreună în hotel, Fanny avu senzația că e goală, iar el a atins-o dinadins. Ah, ce poftă avea să-i dea o palmă! Cu toate acestea, nu-și putea permite decât să rămână liniștită și să aștepte până când el îi va oferi brațul și va spune cu o voce joasă, puțin spartă:

— Să mergem.

Porni supusă alături de el, de parcă n-ar fi avut propria ei voință.

Capitolul 6

Primul semn de ușurare încercat de Fanny atunci când îi văzu pe soții Medary în cameră, fu urmat de o prudență expectativă. În caz de ceva, soții Medary nu prea par dispuși să-i vină în ajutor. Era clar că se aflau sub hipnoza titlului și a bogăției. Totuși e bine că se află

aici. Fanny îi fu recunoscătoare lui Ethel care, după o scurtă discuție, spuse că moare de foame.

«Nu i se prea potrivește numele» se gândi Fanny când, împreună cu Ethel, o femeie înaltă, slabă și ușor gârbovită, plecă în camera doamnelor să-și aranjeze pieptănătura.

— Trebuie să-mi schimb coaforul. Pe dumneata cine te piaptănă? Amintindu-și instrucțiunile Lucillei, Fanny surâse.

— O prietenă, în timpul ei liber.

— Într-adevăr?

Ochii lui Ethel se măriră de uimire, ca la un copil. «Naiba s-o ia, își zise în gând Fanny. Nu-mi pasă că o șochez încontinuu. Este atât de vulgară! Dintr-o dată îți dai seama foarte clar cine stă pe sacul cu bani în această familie». Toată seara la masă se putea auzi: «Tata a spus asta» și «Tata a procedat astfel». Henry Medary păstra o tăcere ursuză, iar pe fața ducelui, o față de adevărat satir, înghețase un zâmbet sarcastic. Fanny îi ghicea gândurile: «Iată o damă tipic americană!». Acest lucru, într-un mod ciudat, o ofensa pe ea însăși și parcă din întâmplare o provoca pe Ethel la discuții banale.

— Vreau să merg la closet. Ethel făcu ochii mici. «Ce treabă am eu?» se gândi Ethel.

Se străduia să-și alunge gândurile de la ducele Laziani să risipească sentimentul complex pe care i-l insufla. Își spunea că este neprietenos, însă acest lucru n-o ajuta. Faptul rămânea fapt: o hipnotizase. Avea ceva grosolan în el, primitiv, atenuat doar într-o mică măsură de civilizație. În fața lui se simțea ca o victimă sortită morții. Știind că ea nu se va putea ascunde nicăieri, el își putea permite să mimeze amabilitatea, dar numai s-o mimeze, atât. De ce o fi vrut s-o cunoască? Depunea eforturi și își pierdea timpul numai ca să stea și s-o sfredească cu ochii lui negri, imperturbabili?

Doamnele se întoarseră tăcute în sală și ambii gentlemen se ridicară în picioare, salutându-le. Fanny simți pe spatele ei niște degete puternice și nu-și putu reține o tresărire.

— Vreți să dansați? îi propuse el. Aveți o siluetă de dansatoare și mersul ușor. Fanny își dădu capul pe spate, zâmbind provocator.

— Vă place disco? Este singurul stil care îmi face plăcere. O excelentă gimnastică!

Ethel se arată îngrozită și se strâmbă de parcă ar fi înghițit ceva acru.

— Iar mie îmi place să privesc cum se dansează. Eu și cu Henry nu ratăm nici o premieră coregrafică. Soțul meu este un specialist al

acestei arte.

Fanny îi trimise un zâmbet fermecător.

— Nu, mie îmi place să dansez. Îmi place când corpul începe să se miște în ritmul bateriei.

Doamne, ce prostii spune! În realitate, lui Fanny îi plăcea baletul, deși prefera opera. Însă acest ins voia s-o cunoască pe Lucille. Pe Lucille o va avea!

Ochii lui se transformară în două mici deschizături, unica reacție pe care Fanny izbuti s-o observe.

— Deci preferați să participați, nu să fiți spectatoare? Firește, mă refer la dansuri, miss... Lucille. Se întoarse nepăsător ca și cum n-ar fi acordat o prea mare importanță răspunsului ei. Dar dumneata Henry? Ethel? Nu vreți să mergem împreună la o discotecă? Hotărâți unde să mergem, dumneavoastră sau fermecătoarea domnișoară din fața mea? Totuși sunt străin...

— N-aș vrea să întârzii prea mult, dar oricum mulțumesc. Fanny își aminti cu spaimă că Lucille era o dansatoare genială, în timp ce ea însăși avea o practică nesemnificativă pentru ca să-și imagineze posibilitățile. Iar ducele, fără îndoială, este un dansator de primă clasă, dacă e să judecăm după mers și după ținuta lui excelentă. Ce dacă are el «centura neagră» cu 5 dan? Nu-i va permite s-o dea de gol!

— Vă plângeți permanent că trebuie să vă treziți dimineața. Antonio se aplecă spre ea și-și încruntă ironic sprâncenele. Henry se certa în liniște cu Ethel, neacordându-le nici o atenție. Este bine că am citit multe despre dumneavoastră, altfel aș fi spus că am de-a face cu o lașă îndrăzneată. Credeți-mă, senorita, nu mușc. Nu cred că o femeie poate fi obligată să facă ceea ce nu vrea.

Era atât de aproape încât îi simțea căldura trupului. Fanny se înroși și, pentru a nu se trăda, se prefăcu că scotocește prin poșetă.

— Minunat. Înseamnă că mă pot baza pe faptul că, fără prea multe complexe, mă veți conduce acasă? Își ridică ochii și întâlni demnă privirea lui nemulțumită. Nu pentru că nu mi-ar place cina, dar lucrez, iar șase dimineața e o oră matinală.

— Sunteți o maestră a șiretlicurilor. Și deși lăsați impresia unei doamne emancipate, în realitate tremurați în fața bărbatului dacă nu se înscrie într-o schemă obișnuită.

— Nu cumva vă flatați singur, domnule duce?

El își strânse cu putere fălcile. Ochii rotunzi și negri o șfichiuiu pe Fanny ca două bice. Ea nu privea în direcția lui Henry și a lui Ethel dar, în liniștea lăsată pe neașteptate, înțelese că aceștia făcuseră pace și

cu o curiozitate vădită trăgeau cu urechea la discuția lor.

— Este posibil, răspunse Antonio, deși nu prea cred. Din primele minute ale întâlnirii noastre simt ostilitatea dumneavoastră. Ce-i asta, o nouă formă de cochetărie? Așa obișnuieți să puneți bărbații pe jar?

— O! Fanny trase aer în piept; degetele i se înfipseră în șervețelul de pe genunchi. Dacă nu s-ar fi uitat nimeni la ea, cu câtă satisfacție ar fi aruncat în duce cu primul obiect greu ce i-ar fi căzut în mâini!

— Nu cumva v-am provocat nemulțumirea? se informă el cu o neliniște prefăcută și se lăsă pe spătarul scaunului. Se poate? Îmi pare rău, seșorina Lucille, dacă vă este neplăcută sinceritatea mea. Am trecut de mult timp de vârsta jocurilor prostești. Nu înțeleg de ce bărbatul și femeia nu pot fi sinceri în totalitate unul cu altul, fără a se simți lezați. Nu sunteți de acord?

— Eu cred... cred... Cu coada ochiului Fanny prinse privirea vrăjită a lui Ethel, iar aceasta o trezi. Nu-i va permite acestui monstru să fie mai presus de ea! «Respiră profund Fanny!» o îndemna o voce interioară. Luă puțin vin, își șterse buzele cu șervețelul, își rezemă și ea spinarea pe spătarul scaunului, încrucișându-și picioarele bine făcute.

În ochii lui de vultur se aprinseră scânteii, iar acest lucru îi recompensă lui Fanny eforturile. Îi oferii un zâmbet drăgălaș.

— Desigur, sunt de acord. Sunt jocuri diferite... Zadarnică pierdere de timp. Aveți absolută dreptate. De obicei așa procedez, dar... Singurul sfat pe care mama l-a întipărit în bietul meu cap este: trebuie să respecti politetea, mai ales în relațiile cu cei mai vârstnici. Dar noi nu jucăm în filmul «Cine se teme de Virginia Wolf», nu-i așa? Vorbind sincer, am obosit din cauza aluziilor și a mitocăniilor dumneavoastră, senor duce.

Fața lui era cu o mască impasibilă, dar ochii aveau viața lor și părea că le stă în puteri s-o distrugă pe Fanny. Fata își spuse că e timpul să plece.

Adversarul rosti cu greu:

— N-am vrut să vă supăr, seșorina. Dar dacă s-a întâmplat fără voia mea, accept reproșul dumneavoastră. Ca străin și ca... mai în vârstă, nu mi-am dat seama cum mi-ați putea înțelege cuvintele...

— E pur și simplu o aiureală! zise Ethel. Zău, Henry, de ce nu te implicii? Ați înnebunit? Suntem aici numai pentru că Antonio ardea de nerăbdare s-o cunoască pe Lucille, iar acum amândoi își aruncă învinuiri înspăimântătoare. Nu pricep: vă placeți unul pe altul sau nu? Mie mi-e totuna, dar e deja târziu, ospătarul este nervos, nu știu, poate

ar trebui să achităm nota. Aș vrea să știu cine pe cine conduce acasă. Eu cu Henry locuim în Malibu, este destul de departe...

— Taci, Ethel, îi spuse soțul neridicând vocea. Un timp își plimbă privirea întrebătoare de la o față împietrită la alta. Apoi încearcă să glumească: De-abia v-ați cunoscut și ați reușit să vă certați, ce urmează? Cred că vor să închidă restaurantul. Ce-ar fi să mergem cu toții la noi? propuse el și aruncă o privire prevenitoare spre nevasta lui, care voi să spună ceva, dar renunță. Rămâneți peste noapte, luați micul dejun...

Gata, s-a săturat de Henry și Ethel! În acest moment pe Fanny o durea în cot dacă va fi scoasă sau nu din film. Indiferența o făcu îndrăzneată:

— Pot să iau un taxi.

— Imediat mă voi achita față de ospătar și o voi conduce pe señorina Lucille acasă, dacă tot eu am adus-o. Pocni din degete, chemând ospătarul.

În timp ce Antonio completează cețul, Fanny stătea încordată pe marginea fotoliului, fiind gata să se ridice și să plece. Dar aceasta nu s-ar fi putut interpreta ca o fugă? Mai mult decât orice ar fi vrut să-i arate ducelui că nu se teme de el.

Mai târziu, Fanny nu-și putea nicidecum aminti cum au ajuns toți în stradă. E posibil ca aici să-și fi jucat rolul a doua sticlă de vin.

Trase adânc în piept aerul cald al nopții și deodată observă că Henry și Ethel s-au făcut nevăzuți, iar ducele o ajută să se îndrepte către cunoscutul Ferrari. Fanny își rezemă involuntar capul de tapiseria moale a mașinii și pentru o clipă închise ochii. Gata cu schimbul de amabilități. Mai bine ar lăsa-o în pace...

Fanny tresări și se grăbi să-și îndrepte poziția. Nu trebuie să-i permită lui Antonio să-i simtă slăbiciunea. Probabil că ducele s-a obișnuit cu faptul că femeile tremură în fața lui și se bizuia pe farmecul lui irezistibil. Antonio o întrebă ceva, dar ea nu înțelese nimic. Atunci, acesta, cu o politețe subliniată, repetă întrebarea:

— Señorina, tot mai vreți la discotecă? Sau ați obosit și vă e somn?

— Am obosit? Ba bine că nu! A fost o cină splendidă, îi apreciez pe Henry și pe Ethel, dar trebuie să vă puneți în situația mea, señor! Noaptea trecută aproape că n-am dormit, iar mâine la ora 6 trebuie să fiu la studio, așa că...

El frână atât de brusc încât Fanny aproape că se lovi cu capul de parbriz. Însă ducele întinse mâna la timp pentru a o ține. Lui Fanny i se

taie răsufierea:

El drăcu, dar apoi spuse împăciuitor:

— Vă cer scuze. M-am obișnuit să rulez cu viteză mare și uit permanent limitările de viteză pe șoselele dumneavoastră. Totu-i în ordine?

— Nu, n-am nevoie să mă țineți. Mă simt foarte bine. Pur și simplu, nu m-am așteptat.

— Da? Apropos, ce-ați așteptat de la această seară? Cum să vă înțeleg? Afirmati că vă place discoteca, dar de îndată ce vă invii alina că nu v-ați făcut somnul noaptea trecută și că abia vă țineți pe picioare. Când încerc să vă țin ca să nu vă loviți cu capul de parbriz îmi îndepărtați mâna. De ce vă temeți? De dumneavoastră? Să cred că n-ați întâlnit bărbați adevărați, care nu joacă după cum le cântați?

Fanny se înecă de mânie.

— Chiar vreți să știți? Aflați că, după părerea mea, locul dumneavoastră este în negura Evului Mediu! Dacă am acceptat invitația la cină, asta nu înseamnă că eu sunt proprietatea dumneavoastră. Nu obișnuiesc să fiu proprietatea cuiva și în plus îmi aleg singură amantul! Dacă nu vă place, mă puteți da jos, mă voi descurca și fără dumneavoastră!

— În ce fel? Cu mașini de ocazie? În acest caz vă expuneți la violență. De altfel, există femei care doresc așa ceva.

Fanny trase spasmodic aer în piept.

— Văd că ... sunteți pur și simplu obsedat. Ați citit „Play boy”, „Penthaus” sau poate „Omul de afaceri”. Trebuie să învățați să distingeți femeile, acelea care nu fug după bani și după ceea ce mai puteți dumneavoastră adăuga. Sunt actriță, nu o fetiță care poate fi comandată prin telefon, auziți, seșior duce? Și nu îmi spuneți fantezii aiurite!

— Ce temperament! Când vă mâniați vă apare accentul englezesc. Ce-i asta, influența mamei?

Își bătea joc de ea!

Aproape orbită de mânie, Fanny se apropiase de mânerul ușii dar ducele, cu repeziciunea pumei o prinse de mână.

— Asta-i deja o prostie. N-aș crede că vreți să vă sinucideți. Nu sunt un siluitor din naștere, poate numai un seducător. Vă promit că vă duc acasă în deplină integritate și securitate.

Aproape că îi rupse degetele, dar din fericire i le eliberă cu o remarcă disprețuitoare:

— Binevoiti să vă faceți comodă și să vă relaxați. Peste câteva

minute veți fi acasă. Cinstit vorbind, nu-mi plac melodramele.

În ochii lui Fanny pluteau lacrimi de ciudă și se bucura că e întuneric, iar el nu observă cât îi este de rușine. Dar de ce tot timpul dă greș? Nu se va mai întâmpla. Mai bine să moară decât să-i dea posibilitatea să-și dea seama cât de mult o influențează acțiunile și cuvintele lui.

În liniște, nemișcată ca un buștean, Fanny se lăsă pe spate și se prefăcu a fi uitat de existența lui. «Respiră adânc, Fanny. Închipuiește-ți că urmează să joci tenis cu un adversar superior!» De obicei acest descântec o ajuta. O ajută și de data aceasta.

Trăgând cu coada ochiului, Fanny vedea că el, din când în când, îi aruncă priviri atente, dar se prefăcea că nu-i observă prezența. Avea nu numai o părere scandalos de bună cu privire la propria-i persoană acest duce Laziani, dar se și remarcă printr-o extremă lipsă de educație, fără a ține seama de titlu și bogăție. De ce a ținut morțiș să se întâlnească cu ea? Probabil o considera o femeie abordabilă. Oare acum, primind riposta, o va lăsa în pace?

— Nu vă e frig? își făcu el loc printre gândurile ei. Fanny oftă.

— Vă mulțumesc, mă simt foarte bine. Acum voia un singur lucru: să meargă cât mai repede. Este ciudat că drumul le-a răpit atât de mult timp.

— Excelent! Apăsă pe buton și din aparatul de radio se auzi „Pastorala” lui Bethoveen. Muzica îi învăluia, îi tămăduia nervii încordați la maxim. E bine să fii relaxată alături de un asemenea om. Fanny se agită pe locul ei, însă ducele înțelese în felul său acest lucru: Nu vă place muzica clasică? Preferați ceva mai... modern?

Fanny ar fi spus ceva pentru a replica, dar își aminti că ea este Lucille și dădu disprețuitor din umeri.

— Ce importanță are? Aproape c-am ajuns.

Totuși însoțitorul ei insistă.

— Recunoașteți, domnișoară Lucille, ce fel de muzică vă entuziasmează?

Fanny făcu o grimasă.

— Principalul e să fie instrumente de percuție. Jazz, de exemplu.

— Am înțeles. Dar ce vă mai place sau ce nu vă mai place?

Da, acesta este un interogatoriu sadea! Fanny se simți prinsă în cursă.

— De ce vă interesează? Doar de la început a fost clar că nu ne potrivim la caracter. Îmi cer scuze dacă v-am decepționat. Doar pisica-n sac rămâne tot în sac chiar și la Hollywood.

El frână din nou brusc, Fanny se balansă în față, dar Antonio reuși să întindă mâna, așa că fata se văzu într-o cușcă improvizată.

— Spuneți-mi, señorina Lucille, de ce ați fost de acord să vă întâlniți cu o persoană necunoscută? Și, în general, dumneavoastră sunteți o femeie tânără, minunată, dar nu aveți nici soț și nici un iubit permanent, de ce? Preferați să schimbați partenerii?

Voia cu ardoare să-i zgârâie fața bronzată cu unghiile ascuțite, însă se stăpâni.

— Ce drept aveți să-mi puneți asemenea întrebări? Nu sunteți numai mitocan, ci...

— Oricum aș fi, între noi s-a creat o oarecare atracție, nu-i așa? Râse scurt, aspru, iar lui Fanny i se făcu inima cât un purice.

— Ați înnebunit! Nu știu ce joc faceți, dar eu nu particip la el, vă este clar? Nici măcar nu-mi sunteți simpatic, nici cât negru sub unghie! Sunteți o lepădătură plină de sine...

— Damelor nu le stă bine să se certe. Se întoarse în așa fel încât capcana se strânse mai tare. Ce înseamnă «îmi sunteți simpatic, nu-mi sunteți simpatic» în față... acestui lucru?

«Acest lucru» fu un sărut ce nu avea nimic comun cu acela pe care i-l dăruise Adam Cullen. Necunoscutul tuciuriu nu se gândi să-l dăruiască: i-l luă o dată și încă o dată. Fanny ameți, se înmuie și-și pierdu capacitatea de a se mai împotrivi.

Degetele calde îi mângâiară ceafa și-i întoarseră ușor fața. Ca un ȋotropitor antic, Antonio se lipi de buzele ei, care i se deschiseră neașteptat în întâmpinare. Dându-și seama că fata s-a încordat, deveni deodată tandru și slăbind îmbrățișarea se lipi cu buzele sale de buzele-i tremurătoare, după care i se înfipse în gura ei cu un sărut însetat, exploator. Măinile îi alunecară în jos și mângâiară sânii pe sub rochia ușoară de mătase. Fanny părea buimacă: nici vocea nu o mai asculta. În sfârșit, gânguri:

— Nu! Încetați! Vă rog, lăsați-mă.

— Lucille! Iubito! Vedeți cum ne atragem? Să urcăm la tine: nu-i bine să facem dragoste în văzul tufurilor!

Aceste cuvinte o treziră la realitate. Deodată își dădu seama că mașina se opri în fața locuinței sale. Și că ducele îi spunea „Lucille”. Ea scăpă poșeta și trebui să se aplece, bucurându-se că el nu-i vede fața.

— Nu! Și vă rog nu mă mai atingeți! Vorbea, vorbea, trecând de la una la alta, numai ca să-l țină la distanță. Dar iată, dumneavoastră ați demonstrat... aceea, ceea ce trebuia să demonstrați: între noi are loc

o oarecare reacție chimică... dar e adevărat, e ciudat: sărutul... și credeți că pur și simplu mă voi culca cu dumneavoastră. Nu-i așa. Nu sunt o femeie pentru o noapte!

La ce să te aștepti de la acest necunoscut? La jignire, răutate, insulte? Îi este indiferent, numai să plece cu binișorul. Buzele-i mai ardeau încă de la sărutul lui, sfârcurile sânilor se ridicaseră și se întăriseră sub degetele sale rapace.

De ce tace? Fanny se întreba și nu putea citi nimic pe chipul lui; poate pentru că se găsea în umbră. Când începu în sfârșit să vorbească, glasul său suna uimitor de uniform:

— Da? Atunci îmi cer scuze. Deși, trebuie să recunosc, îmi pare rău pentru că pierdem ceea ce-ar fi putut să urmeze. Dumneavoastră nu?

Neașteptând răspunsul, Antonio ocoli mașina și-o ajută să coboare. Fanny avu bănuiala că atacul lui fusese din cauza plictiselii și acum avea o singură dorință, să scape mai repede de ea.

— Noapte bună.

Intrară împreună în hol și el o conduse până la lift. Lui Fanny i se păru că privirea lui, a încremenit asupra buzelor ei, dar în următoarea clipă ochii îi deveniră din nou impenetrabili.

— Noapte bună, răspunse nepăsătoare Fanny. Mulțumesc pentru cină.

— Datorită dumneavoastră a fost o seară de neuitat.

Ușile liftului se închiseră cu zgomot, iar lui Fanny nu-i rămase altceva de făcut decât să ghicească ce-au însemnat aceste ultime cuvinte. Antonio se întoarse și plecă.

Capitolul 7

Fanny reuși să ațipească abia spre dimineață. Ce nu a făcut ca să adoarmă? Bău ceai amar, își masă fața cu cremă, se spală pe dinți și își pieptănă părul, chiar uitându-se pe scenariile trimise pentru Lucille, de la biroul lui Paul Hall. Însă obișnuitele rețete nu o ajutau. În mintea ei era ducele Laziani.

Cum de-a îndrăznit să se amestece în visele ei nocturne? Fanny închise ochii și începu să se gândească la ce-i va spune data viitoare pentru a-l pune la punct. Trecerea de la veghe la somn se făcu pe nesimțite. Stăteau amândoi în hol. Antonio o sărută, ea îi trase o palmă

și dădu să fugă; zgomotul tocurilor se auzea înăbușit pe scări. De ce nu a chemat liftul? Căzând de oboseală, Fanny nu mergea, se târa pe scară și dintr-o dată auzi pași în urma ei. Acest bărbat o urmărea așa cum lupul urmărește cerbul rănit. Fanny vru să țipe, dar vocea n-o ascultă. Mută, se întinse fără ajutor de-a curmezișul treptelor, agățându-se spasmodic de balustradă.

— Nu cumva te gândești că vei scăpa atât de ușor de mine?

Ea totuși reuși să scoată un țipăt de disperare, dar el se aplecă, o ridică în brațe și o duse sus. Ușa cedă dintr-o dată, când o forță cu umărul. Ducele traversă camera și o aruncă pe pat.

— Nu! Te rog! Ce vrei să faci!

— Dar tu ce crezi, idioată mică?

Ea ghici ușor intenția lui, vru să sară, dar se împletici în cearceaf. Bărbatul se apăsă deasupra ei cu trupul său cald, o sărută lung și arzător: parcă bea dintr-un izvor...

— Nu! Fanny, plină de sudoare, se așeză pe așternut. Timbrul vocii sale se contopea cu ticăitul ceasului. Inima-i bătea violent. În somn se agitase atât de tare încât cearceafurile i se înfășurară pe picioare. Era oare un vis? În cameră, în afară de ea, nu era nimeni. Ardea veioza, pe covor lângă pat împreună cu una din perne, era împrăștiat scenariul necitit.

— La dracu! spuse tare Fanny, frecându-și ochii cu pumnii, ca cei mici. Cât a dormit? După coșmarul de peste noapte, o durea tot corpul.

Își impuse să revină la normal. E deajuns! Nu va mai pierde timpul și forțele cu orice coșmar și cu orice fel de oameni, care îl aduce. Fanny privi la ceas. Mai avea o oră și jumătate. Trebuia să fie la timp pe platou.

De data această, Fanny găsi singură drumul spre camera de machiaj: Asemănarea cu sora-sa o ajută, dacă nu să-mi ascundă, măcar să justifice parțial starea.

— Probabil că astăzi nu ne veți fi necesară. Adam va filma scena cu Lavery, îi comunică George, cosmeticianul, privind dezaprobat la cearcănele lui Fanny. Apropo, astăzi arătați ca scăpată din iad. Sper că măcar a meritat, nu? Începu să o fardeze cu alb. Fanny dădu nepăsătoare din umeri.

— Fantastic!

— Un om norocos! comentă cineva în spatele ei. Salutare la toată lumea! George, ce zici de o ceașcă cu cafea tare înainte de filmare?

Fanny observă prea târziu în oglindă figura lui Adam Cullen. Acesta zâmbea, privind la masca ei albă de clown, care, sub privirea

lui, începea să se acopere cu pete roz.

— Salut!

— Hello! răspunse Fanny și simți că tonul ei se schimbase imperceptibil. Să apară așa în fața lui!

— Ce mai zici?

Tachinând-o, Adam îi ridică bărbia cu două degete și-i întoarse fața spre el. Erau singuri în încăpere. Ea și Adam Cullen!

Cum ar fi procedat Lucille? Fanny își pierduse întreaga inventivitate.

— Ei... bună dimineța, Adam Cullen.

— Bună dimineța, Lucille Lanier. Îi dăruie mulțumiri din celebrele lui zâmbete misterioase. Ce va fi mai departe?

În memoria lui Fanny treceau ca o furtună fragmente de gânduri. «Pot spera că nu mă va săruta? Dacă ar face-o, aș putea să mă prăbușesc de pe scaun!» În sfârșit, reuși să-și simulgă un zâmbet chinuit.

— Ce zici, luăm cina împreună?

Fanny amuți pe neașteptate. Aici chiar și Lucille s-ar fi pierdut! Tăcând, îl privea pe Adam Cullen cu ochii larg deschiși, vrând să se convingă că nu s-a înșelat. Nu, nu s-a înșelat. Luându-i tăcerea ca pe un răspuns, Adam îi strînse mâna și se îndreptă ușor cu buzele spre buzele ei.

— Ascultă, până când nu apare George... Astăzi Rosa va pleca mai devreme de pe platou. Filmările se vor termina la 4. La ora 5 vino la poartă. Mergem să ne plimbăm cu mașina. Zâmbi din nou, mângâind-o pe Fanny cu privirea ochilor săi albaștri. Abia aștept să vină seara, baby. Vreau să ne cunoaștem mai îndeaproape.

— Of! suspină George când Adam plecă. Despre ce ați vorbit? Sau nu poți să-mi spui? Bărbuța lui mică, ascuțită tresări de curiozitate.

— La ce te referi? Fanny își apropie fața de oglindă, prefăcându-se că ar interesa-o opera cosmeticianului.

— Parcă n-ai ști? Crezi că nu știu de ce apare în cabina de machiaj și mă trimite după o ceașcă de cafea! Asta înseamnă că n-am voie să lipsesc mai puțin de 5 minute. Ha! Lucrez de mult timp aici.

— Ei!... Fanny nu se putea hotărî să vorbească. George îi veni în ajutor:

— Te-a invitat la o plimbare? Deci te așteaptă o noapte albă. Bine, fie și așa, vino mai devreme mâine dimineța, voi lucra cu tine suplimentar. Pentru asta, o să-mi povestești totul, amănunțit.

— Parcă n-ai ști amănuntele! bombăni Fanny, părăsind cabina de machiaj.

Adam Cullen! În capul fetei domnea un asemenea haos încât bănuielile lui George n-o jigniseră câtuși de puțin. Sigur că va merge. Lucille nu ar fi refuzat o întâlnire cu Adam Cullen!

Dimineța păru incredibil de lungă. Pe Fanny încă nu o chemară, avea timp destul pentru a se gândi și a trage un pui de somn pe canapeaua joasă din cabina pe care o împărțea cu încă două actrițe. Ah, ce bine e să nu faci nimic!

Pe neașteptate, pe umărul ei le lăsă o mână. Mânioasă, Fanny o dădu la o parte, dar apoi își aminti că trebuiau să o cheme pe platou și se ridică pe canapea în capul oaselor, cu picioarele atârând.

— Cel puțin m-am convins că sunteți teafără și sănătoasă, seșorina. Îmi pare rău dacă v-am speriat, dar am bătut la ușă și nu mi s-a răspuns.

«Pe dracu-i pare rău!» se gândi Fanny, ascultând această voce aspră și răgușită, privindu-l în același timp în ochii lui impenetrabili. Bărbatul surâse.

— Sunteți palidă, ca un cadavru! Ați dormit rău?

Da, acesta era eroul din coșmarurile ei nocturne. Fanny își împinse pe spaté părul de pe frunte.

— Ce faceți aici? Străinii nu au acces în cabine!

— Știți, am investit destui bani în acest film, așa că această interdicție nu se referă și la mine.

— Asta nu înseamnă că puteți intra fără să bateți la ușă! se aprinse din nou Fanny, uitând ce-i spusese el mai devreme. Este cabina mea!

— Știu, îi răspunse cu un ton înmuiat ducele Laziani, amuzându-se de nervii ei. Altfel de ce aș fi venit? Am venit să vă invit la un prânz. Toți au plecat demult la cafenea. Sau postiți, ispășindu-vă vreun păcat?

— Un păcat? Ce naiba... Hei, ia stați un pic!...

— Este rău că în școlile americane elevii nu sunt învățați să încheie frazele! Dacă tot ați început să vorbiți, fiți amabilă să vă exprimați gândurile până la capăt. Nu-i nimic, nu întârziem la cafenea, numai că trebuie să ne grăbim. Mergem?

Ducele era atât de convins că va accepta! Totuși...

— În nici un caz! spuse Fanny, sperând că aceasta va suna destul de convingător. Oare nici acum n-a înțeles-o?

Însă în clipa următoare el o ținea strâns de mână, împingând-o spre ușă fără eforturi vizibile. Brațul lui Fanny amorți, în schimb

picioarele continuau să meargă. Fanny se mira de propria-i neputință. De ce naiba o chinuie acest demon al închipuirilor ei onirice? De ce nu-i opune rezistența cuvenită?

— Sunteți una dintre femeile cărora le place să hotărască alții pentru ele. Sunt sigur că dimineată nu ați apucat să dețunați și dacă veți rata prânzul, acest lucru poate avea urmări catastrofale. O privea cu o grijă exagerată, de parcă Fanny ar fi fost un copil neascultător, fiindu-i necesar un avertisment.

— Nu-i treaba dumneavoastră! bolborosi Fanny sufocându-se. Neluându-i în seamă mânia, el o trăgea înainte. Ce neobrăzat! Fanny căută un cuvânt mai expresiv. Ce lepădătură!

— Uite că am ajuns, spuse el cu un aer preocupat. Pe tăblița ușii scria: «Henry Medary».

Încă o masă în compania lui Paul și a Monicăi? Fanny clătină energic din cap și din răspuseri se opuse cu ajutorul picioarelor. Antonio o cuprinse de talie și o împinse în încăpere.

— Vă comportați ciudat, Lucille. Ați băut cumva mai mult? Sau și-a făcut efectul vreo pastilă, din cele care se folosesc aici fără excepție?

Fanny nu-l onoră cu nici un răspuns și, de îndată ce el îi eliberă talia, se trânti în scaun, nu tocmai cu grație.

— Paul este atât de amabil încât uneori îmi pune la dispoziție această cameră. Am îndrăznit să comand prânzul și vă asigur că este mai gustos decât la cafenea.

În fața lui Fanny își făcu apariția un pahar cu vin alb, rece, în care pluteau cuburi de gheață. Mâna care îi împinse paharul era puternică și bronzată, cu fire de păr buclate ce urcau de la încheietura mâinii. Purta un inel de aur cu pecete, bătut cu mici briliante. Fanny își feri cu repezeciune privirea și trase spasmodic aer în piept.

— Dacă v-ați fi petrecut mai mult timp în aer liber, seșorina Lucille, și v-ați fi culcat mai devreme, nu ați fi știut ce înseamnă respirația greoaie.

Fanny se scandaliză:

— Ce vă privește pe dumneavoastră? Cu ce drept îmi dați sfaturi? Cine v-a permis să mă aduceți aici împotriva voinței mele?

— Recunoașteți că după ce ne-am despărțit aseară, ați presimțit că lucrurile nu se vor încheia atât de simplu. Lucille, hai să nu adâncim micile noastre divergențe. Eu am făcut pasul, acum este rândul dumneavoastră. Cu degetele sale lungi, el începu să-i mângâie buclele de pe ceafă, nepermițându-i să se răsucescă. Fanny stătea cu ochii

larg deschiși. Privirea ducelui o ardea exact ca în vis. Niciodată nu își va putea explica ce forță o reține să stea acolo și să-l asculte. Fanny se simți slăbită. Pe fața lui Antonio era ceva nemilos: murea de frică, dar îl și admira. Oare este violent? De ce o urmărește? Ce vrea?

— Lucille... Acum privirea lui era fixată pe buzele ei. Ce rost are să ne tachinăm aiurea pierzând atâta timp prețios?

Se aplecă și-i astupă gura cu gura sa. Fanny îi simți pasiunea. Din toate puterile, fata îi împinse umerii.

— Terminați imediat! Nu vă tachinez deloc, dar sunt obișnuită să se țină cont de mine. În această clipă Fanny își aminti că ea este Lucille și adăugă: V-aș fi foarte recunoscătoare dacă v-ați duce la dracu'!

Antonio îi dădu drumul lui Fanny dar, cu jumătatea lașă a lucidității ei independente, remarcă de îndată că bărbatul baricadase ușa cu propriul lui corp. Oricât ar părea de ciudat, riposta ei mânioasă nu avusese nici un efect asupra lui, îl amuzase numai.

— De ce vorbiți tot timpul ceea ce nu gândiți?

Ea se retrase, speriată că ducele o va atinge iar, însă el își încrucișase brațele pe piept și îi urmărea mișcările.

— De ce vă temeți să-mi răspundeți cu aceeași monedă? Văd că simțiți ceea ce simt și eu, dar considerându-vă o americană liberă, luptați cu sine, cu instinctele dumneavoastră innăscute. Așteptam de la dumneavoastră o mai multă sinceritate, mai mult curaj și o mai mare asemănare cu mama dumneavoastră, señořina Lucille! Cu toate defectele ei, mama dumneavoastră este o adevărată femeie!

Dacă avusese de gând să o înțepe, reușise să facă acest lucru, iar înțepătura era suficient de dureroasă ca să-i trezească temperamentul amorțit. Fanny sări de pe scaun foarte furioasă. Peretele acoperit cu oglinzi reflecta o siluetă cam slabă, dar foarte zveltă a unei femei îmbrăcate în blugi decolorați și într-o bluză din mătase, purpurie, cu mâneci scurte. Pe fața ei palidă apăruseră pete roșii; ochii, din pricina fardului, păreau mai mari și mai expresivi, iar părul îi era strâns pe ceafă. Semăna mai mult cu un tânăr chipeș decât cu o femeie matură.

Capitolul 8

Iterior, amintindu-și acest episod, Fanny încerca, fără succes, să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla dacă ducele nu i-ar fi întrerupt tirada ei furioasă ce abunda în cuvinte de care îi era și ei rușine, dar pe care Lucille le-ar fi aplaudat cu siguranță.

—Acum pentru varietate, ascultă-mă tu pe mine, mârșavule, mincinosule, fățarnicule...

El se pregătise s-o asculte, cu mâinile încrucișate pe piept, răbdător, cu fața ușor obosită, însă după cele câteva «adevăruri amare» spuse de Fanny (doica Marilyn s-ar fi mândrit cu eleva sa), în el se trezi o fiară, gata să sară și să-și devoreze prada. Fanny exagerase. Aproape că începuse să țipe; ochii adversarului ei se transformară în două orificii înguste linia gurii se strâmbă amenințător.

Când Fanny trebui să-și tragă sufletul, el profită de pauză pentru a suiera printre dinți:

—Asta-i tot ce ai tu împotriva mea? Aceste cuvinte o făcură să se indigneze și mai mult.

—Nu chiar! Bău paharul pe nerăsuflăte și continuă: La drept vorbind...

Aici el o întrerupse, înfigându-și degetele hrăpărețe în umerii săi calzi:

—La drept vorbind, tu ești beată de tot. Crezi că n-am văzut cum ai golit a doua sticlă? Poate că n-ai fi vrut să te îmbeți, dar vinul îți place prea mult și nu-ți mai cunoști măsura. Așa c ajunge! O zgâlțâi puternic. Încetează să te porți ca o târfă ieftină!

Fanny era șocată. Oare ea băuse tot vinul? Și oare a reușit să-l enerveze chiar atât de tare? Limba n-o mai asculta.

—Chem poliția și te bagă la pușcărie pentru acostare! M-ai adus cu forța, tot timpul mă jignești iar acum vrei să... o...!

El o zgâlțâi din nou, cât pe ce să-i rupă gâtul.

—Ai de gând să taci odată? Nu te acostez, asta ai scornit-o tu! Dacă aș fi vrut să te violez, aș fi putut s-o fac ușor chiar din prima seară, în hol. Ți-e clar? Chiar ești incapabilă să-ți dai seama când ți se face curte? Sau ești obsedată un singur lucru, pentru că tu preferi metodele mai directe?

— Să nu-ndrăznești! șuieră Fanny. El tăcu, apoi își apropie buzele sale de ale ei, îngânând-o : «Să nu-ndrăznești» Știi, există un singur mijloc ca să-ți astup gura. Amândoi știm care este.

La obrăznicia lui nemaipomenită a săruturilor sale, se mai adăugă încă o jignire: el o trase pe Fanny lipind-o de trupul lui musculos, iar aceasta simți între picioarele lui... ceea ce el voia să simtă. Ceva tare se propti în ea, provocându-i o groază sălbatică amestecată cu uimire. Antonio o ținea strâns cu mâinile sale de oțel.

Urmară câteva clipe de panică fulgerătoare, irațională, când Fanny se simți subjugată, arsă în focul patimii lui, dar și mânioasă. Îl lovea fără succes, simțind dorința sălbatică de a-i sfâșia cu unghiile pieptul protejat de sacoul cusut impecabil. Apoi se calmă și fu chiar gata să cedeze.

Să cedeze? Lucille fără doar și poate ar fi cedat, îi șopteau niște voci diavolești, cinice din subconștient. Ce s-ar întâmpla dacă l-ar îmbrățișa pe bărbat, dacă i-ar strânge la piept capul mândru? Cum ar fi dacă ar pipăi părul lui negru? .

Fanny simți o slăbiciune bizară; sărutările lui o lipsiră de facultatea gândirii, însă acum nu simțea dorința să gândească, ci numai să simtă! Îi era când cald, când frig.

Ah, Fanny! Poate că, în sfârșit, «asta e»? Acestea erau șoaptele vocii ei interioare, nemaiaivând nimic în comun cu bunul simț.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ușa nu s-ar fi deschis dintr-o dată? Lângă un perete era o canapea comodă, și de fapt cabinetul semăna mai mult cu o cameră de locuit. Henry Medary nu putea suferi mobila de cancelarie. Și deodată...

— Oh, vă rog să mă scuzați! Speram să-l găesc pe domnul Henry Medary...

De după ușă apăru un căpșor roșcovan cu niște ochelari mari cu ramă aurie. Până și Fanny cunoștea acest chip, deși nu era o telespectatoare pasionată. Wilma Sturges, discipola Sandrei Bloch și a Annei Hogarth în vremurile lor cele mai bune. Acum Wilma avea un show propriu, televizat. Stătea în ușă și nici nu-i trecea prin cap să părăsească acest câmp de bătaie.

Ducele își reveni primul, totuși nu-i dădu drumul mâinii lui Fanny, iar aceasta privea cu spaimă pe Wilma Sturges ai cărei ochi curioși pendulau între canapea și masa pe care era prânzul copios, dar de care nu se atinsese nimeni. Doar de ce-a de-a doua sticlă de vin care era desfăcută. Doamne, ce va urma acum?

— Sunteți prietenă cu Henry? se informă cu amabilitate ducele.

V-o prezint pe domnișoara Lucille Lanier.

Fanny se simțea de parcă cineva ar fi jupuit-o de vie. Wilma își mută privirea asupra lui Antonio.

— Ne-am întâlnit undeva?

— Posibil. Ducele era amabilitatea întruchipată: vorbind, o împingea imperceptibil pe Fanny către ușă. Sunt prieten cu domnul Henry Medary. Fiți amabilă și așteptați-l aici. Tocmai mă pregăteam s-o conduc pe domnișoara Lanier înapoi la studio.

Wilma Sturges se făcu toată numai un zâmbet:

— O, desigur! În sfârșit, v-am recunoscut! Este noua dumneavoastră love-story, domnișoară Lanier?

— E... începu Fanny, dar însoțitorul ei o întrerupse, pentru a i se adresa Wilmei cu aceeași politețe irezistibilă:

— Este deocamdată secret. Eu și Lucille avem nevoie de timp pentru a ne lămuri asupra sentimentelor care ne animă.

După ce ieșiră, în sfârșit, din câmpul auditiv al Wilmei Sturges, Fanny deschise gura:

— Ce ai avut în vedere, spunând...

El era din nou plin de un sarcasm rece.

— Doar nu vrei să mă învinuiești că am mințit-o pe această femeie mică și urâtă? E clar că trebuie înțelegem care ne sunt sentimentele. Iar tu dragă, trebuie să te dezobișnuiești să mai minți cu și fără rost. Altfel s-ar putea întâmpla ca eu să nu te mai cred.

— Asta nu mă privește! Mă vei lăsa în pace, în sfârșit? Vocea îi tremură, dar lui Fanny îi era indiferent dacă el observă sau nu.

— Acum câteva minute te alintai lângă mine. De ce te lupți cu tine însăși?

Aceaste cuvinte o aduseră pe Fanny într-o furie de nedescris. Își căuta cuvintele potrivite care l-ar face s-o lase în pace pentru totdeauna. Numai să nu uite că ea este Lucille.

În sfârșit, Fanny se smuci și bâlbâindu-se, spuse:

— Eu... iubesc pe altcineva. Nu poți înțelege. Sunt logodită cu un bărbat pe care îl iubesc și nu am nevoie de amanți suplimentari.

— Ești convinsă? Dacă tot ai ratat prânzul, nu putem discuta chestia asta la cină? Încă te mai poți răzgândi.

— Ce, ai înnebunit? N-am de gând să cinez cu tine. Astăzi voi cina cu alt bărbat.

— Da? Cu cine?

Este pur și simplu insuportabil!

— Asta nu-i... începu Fanny și deodată îl văzu pe Adam Cullen

conducându-și soția. Fanny uită pe loc unde este și cu cine este. Ar fi interesant de știut, sunt numai prieteni sau și amanți? Sau poate, dacă ne luăm după bârfe și una și alta? Adam se aplecă și o sărută pe nas pe Rosalie, iar apoi o plesni peste fund. Ea râse și dispăru după porțile studioului.

— Cu el? o întrebă neîncrezător Antonio.

Fanny explodă:

— Nu te privește! Iar acum, dacă nu ai nimic împotriva - trecu ea la un ton oficial, rece - mă voi retrage.

El se dădu la o parte. Fanny nu îndrăzni să-și întoarcă privirea. Era prea ușurată ca să se întrebe de ce Antonio cedase atât de brusc. Dar ce o privește pe ea? Adam a invitat-o la cină, acest lucru putând însemna orice, inclusiv simpla recunoștință față de Eliza care l-a lansat spre succes, invitându-l să-i fie partener în filmul «Bianca».

Când Fanny se întoarse în cabină, se bucură constatând că amândouă colegele ei sunt acolo. Neluând în seamă privirile lor indiscrete și nu tocmai prietenești, ea se ghemui în fotoliu și închise ochii, străduindu-se să nu se gândească la nimic. În orice caz până la ora cinci.

Pluti la nesfârșit într-o ceață, către maluri inaccesibile și deodată auzi niște voci puternice. Ziua de lucru de pe platoul de filmare luase sfârșit. Se auzeau exclamații: «Pe mâine!». Se stingeau luminile. Nu mai putea rămâne aici.

Când ieși, nu se zărea nici un duce în apropiere. Fanny răsuflă ușurată. Poate că acum, când a aflat că ea nu este liberă, o va lăsa în pace? Ah, orgolioși mai sunt italienii.

Făcând eforturi să nu se gândească la Antonio, Fanny se grăbi spre parcare unde așteptau câteva limuzine. Își pierduse noțiunea timpului și speră că Adam plecase deja. Se sperie: Rosa era așa de bună cu ea! Și-a ieșit din minți permițându-i lui Adam să creadă...

— Salut! Vrei să te plimbi? Încă o mai aștepta!!

Fanny simți privirile colegilor și a paznicilor ațintite asupra ei. Firește, aceștia știau cum stau lucrurile și nu puteau crede că era o întâlnire întâmplătoare.

— Vezi, nu știu...

Ochii albaștri ai lui Adam o țintuiră în loc. Deschise portiera limuzinei sale:

— Urcă! Fanny se simți ca o așchie pe o mare zbuciumată. Urcă supusă în mașină. Doar era Adam Cullen în persoană! Cu doi ani în urmă, acesta încă mai era eroul fanteziilor ei. Fanny păstra fiecare

articol, fiecare ziar, fiecare fotografie a lui. Lui și numai lui visa ea să-i jertfească fecioria. Numai el, nimeni altcineva, trebuia s-o introducă în viața matură, în lumea femeilor libere și misterioase. El era alesul și acum nu se mai simțea ca o pradă neajutorată față în față cu o fiară de pradă, sigură pe ea.

— Închide portiera, comandă nepăsător Adam Cullen, prefăcându-se în fața martorilor că este vorba de o întâlnire întâmplătoare și din bunătațe acționase după primul impuls. Poate așa și este se gândi Fanny. De ce să își facă iluzii?

Fanny își analiză situația. De fapt, nu era situația lui Fanny, ci o frumoasei, ușuraticii Lucille. Nu trebuie doar să arate ca Lucille, ci să se și comporte ca ea pentru ca nimeni să nu ghicească substituția. Aproape că se trădase față de Antonio, ducele Laziani. Însă cu Adam va putea fi la înălțime.

După ce ieșiră pe poartă, Adam își puse palma pe mâna lui Fanny. Ca din întâmplare îi atingea coapsa, dându-i să înțeleagă că îi simte prezența.

Oare nu la asta visa de mult timp? Trebuie să se lase pe spătarul banchetei și să se relaxeze. Și Fanny se lăsă pe spate prefăcându-se că se odihnește netulburată. Adam conducea mașina cu viteză mare. N-ar fi bine să-și pună centura? Cu o singură mână nu reușea s-o găsească și nu îndrăznea să si-o elibereze pe cealaltă, temându-se să nu fie considerată o provincială fricoasă neîndemânatică.

— Pune niște muzică, puștoaico! Ceva ce-ți place și ție!

Pentru câteva clipe Fanny se opri pe un post de muzică clasică, apoi mișcă butonul mai departe. În sfârșit ea prinse grupul „Pink Floyd”, aduncându-și aminte că Lucille avea câteva albume cu această formație. Ce va fi mai departe?

Adam îi oferă unul din zâmbetele sale cu subînțelesuri care le făcea pe femeile de pe întreg globul pământesc să freamăte de dorință.

— Tot te mai simți obosită? Vreau să trag o fugă până la un amic din Long Beach. În casa lui se gătește excelent. Cred că Basil îți va place.

— Sună destul de atrăgător, răspunse ușuratică Fanny.

Este posibil, se gândea ea, ca Adam să fie doar amabil cu ea și că la destinație o va lua cu asalt vechiul lui prieten. Oricum, era posibil să greșească. În orice caz, Adam Cullen a fost și rămâne idolul ei, chemat să o elibereze de complexe. Frumos, sexy, căsătorit - ce-și mai putea dori o fată fricoasă? Fanny își aduse aminte scena de groază din «Tranzacție mortală» unde Adam Cullen interpreta un personaj care își

dezvirgina mireasa. Cu ea va fi tot așa. Oare nu toată lumea vorbește că Adam Cullen nu are nevoie să se prefacă în fața camerei, pentru că toată viața nu și-a interpretat decât propriul său rol?

Capitolul 9

E se aștepta Fanny să vadă la Long Beach? Vila micuță și cochetă pe malul mării? De altfel, nu se gândise la nimic până în clipa când automobilul lui Adam ieșise cu o viteză nebună din șuvoiul de mașini. În schimb, această manevră îi aminti lui Fanny tot ce citise cândva despre cursele de mașini. Adam se concentrase asupra drumului, iar Fanny se simțea incomparabil mai puțin încordată: fantoma inevitabilei execuții nu mai plutea deasupra ei.

În sfârșit, șoferul încetini și opri în fața unor porți negre, cufundată în verdeață.

— Așteaptă o clipă!

Se apropie de poartă, spuse ceva la interfon și întorcându-se la mașină, îi aruncă o privire triumfătoare lui Fanny. Canatele porților se deschise fără zgomot. Lăsându-i pe oaspeți să treacă, porțile se închiseră din nou. Fanny privi peste umeri și nu se simți în largul ei.

— E într-adevăr ca peștera lui Ali Baba, spuse ea cu voce tare. Adam surâse satisfăcut.

— Prima dată am avut și eu aceeași senzație. Trebuie să te obișnuiești cu așa ceva, spuse el privind-o ștregărește pe Fanny, căreia începu să-i bată mai repede inima. Problema este că acest computer - Bazil l-a botezat «mama mare» - recunoaște vocile. Totuși există aici și suficienți paznici cu câini, doar că nu apar la vedere. Ei rulară ușor pe o alee plantată cu chiparoși. Peisajul i se păru puțin cam posomorât lui Fanny care tresări.

— Când ajungem?

Adam o mângâie pe coapsă cu un aer absent.

— Vila este acolo, pe malul oceanului. Privește, se vede plaja particulară. Dacă vom veni vreodată ziua vei fi încântată. Vom reveni după ce terminăm scena, bine? Jucăm și un tenis. Opri mașina în fața casei.

Cu o purtare firească a omului care nu se grăbește nicăieri și care nu are nevoie de eforturi speciale, Adam o îmbrățișă nepăsător pe Fanny, o luă de talie și o ajută să coboare. Ea nu știu ce să spună. Cum se procedează în situații asemănătoare? Bine că cineva îi așteaptă la

scara principală și ei nu-i rămâne decât să-i șoptească un „hello” amfitrionului.

Dintr-o dată îi recunosc vocea și pentru ea fu un adevărat șoc! Basil Lindley, unul din cei mai bogați oameni din lume, era în același timp prietenul apropiat al ambilor ei părinți. Era «unchiul Basil» din copilăria ei, care de fiecare dată trebuia să se «întoarcă în America».

— Salut Basil! strigă Adam. Fanny mergea în spatele lui, cu nervii încordați la maximum. Își recapitula că nu se mai văzuseră de cinci ani, că s-a schimbat mult, ca și Lucille. Dar Adam făcea deja prezentările:

— Basil - Lucille. Lucille - Basil. Și acum pot să cer ceva să-mi ud gâtul?

— Băutura, ca de obicei te așteaptă.

Înaltul Basil Lindley nu se schimbase prea mult, doar părul lui bogat îi devenise total argintiu.

Fanny nu mai putea trage de timp cu atât mai mult cu cât Adam o împinse ușor înainte, întrebând ironic:

— Ce se întâmplă, vă cunoașteți deja?

— Basil Lindley cunoaște toată familia. Ei, tânără domnișoară, l-ai uitat pe unchiul Basil?

Răspândind mireasma parfumurilor preferate de Lucille, Fanny zbură spre el și-i sărută obrazul.

— E clar că nu te-am uitat! Pur și simplu e o surpriză. Eram încă mică...

— Vă cunoașteți? Cutremurător! Basil, dă-mi ceva să beau.

— Ți-am spus doar, băutura te așteaptă, știi tu unde. Să mergem, Lucille. Scuză-mi indiscreția, dar vreau să-ți pun o întrebare. Ce e între tine și Adam?

— M-a invitat la cină, asta e tot.

— Tot? Hm. Nu înțeleg tineretul de azi, dar nici nu încerc. Fă ce vrei dacă tu crezi că e în folosul tău.

Întorcându-se spre ei, Adam o învălui cu o privire întrebătoare:

— Dar văd că vă cunoașteți bine. De unde?

— A, este o istorie lungă. M-am îndrăgostit cândva de Eliza și am terminat cu faptul că am început să joc rolul de «cel mai bun prieten». Basil Lindley își ridică expresiv umerii.

— Am înțeles. Eliza e o femeie adevărată!

Adam zâmbi satisfăcut și luând-o de talie pe Fanny, o trase spre el.

— Nu ți se pare că Lucille e leit mama ei?

— Nu știu, mormăi Basil. Ți dai seama mai bine. Dar pot să spun că toți copiii Elizei seamănă ca două picături de apă cu ea.

Fanny se sili să fie nepăsătoare, îl privi chiar provocatoare, iar Basil conchise în cele din urmă că seamănă foarte bine și cu sora ei. Apoi adăugă:

— Sora ta vitregă este oarecum mai înțeleaptă decât tine. Văzând că nu-l ascultă nimeni, se opri. La urma urmei, având în vedere căte s-au scris deja despre Lucille, este mai mult ca sigur că aceasta s-a obișnuit demult să trăiască pe propriile picioare.

— Apropo, am încă musafiri, i se adresă el lui Adam.

— Îi cunosc?

— Sunt oameni de încredere, așa că te poți simți ca acasă, pușlama ce ești!

— Să mergem să vedem ce fel de musafiri sunt și apoi să-ți arăt terenul de tenis la lumina lunii, îi propuse Adam fetei.

— Ce romantic! Fanny își recâștigase siguranța. Oare cât timp îl va mai putea ține pe Adam la distanță? Brusc, descoperise un lucru uimitor: nu vrea să facă dragoste cu Adam Cullen! Chiar dacă în locul ei Luccile nu s-ar fi răzgândit. Nu, când va fi să-și piardă fecioria, totul se va întâmpla altfel și, desigur, nu o va face cu orice afemeiat, chiar dacă acesta s-ar numi Adam Cullen. Dar cum să-l facă să înțeleagă asta fără să-i dezvăluie adevărul?

Imediat însă primi încă o lovitură:

— Bunul meu prieten, ducele Laziani.

Dacă Adam nu ar fi ținut-o de talie...

— Ne cunoaștem, spuse pe un ton indiferent ducele, privind fără nici un interes spre Fanny. Ea nu observă de la început blonda cu față de porțelan, plină de zorzoane, care era agățată de el.

«Minunat! Pentru varietate, n-are decât să fugă după altele! Ce ușurare!» Fanny zâmbi enigmatic.

E posibil să-i permită lui Adam s-o seducă. Își imaginează un posibil scenariu: imediat vor pleca amândoi, îi așteaptă șampania, florile și o muzică lirică, de pildă Wagner. Voia să creadă că Adam nu are nimic împotriva lui Wagner.

Chelnerul se apropie cu o tavă și Fanny întinse mașinal mâna după pahar. Poate că o ușoară euforie bachică nu va dăuna. Vinul i se păru puțin mai tare decât sucul de portocale și de aceea mai luă un pahar.

— Nu multora li se întâmplă să bea câteva pahare la rând și să se mai țină pe picioare, se auzi lângă urechea ei vocea batjocoritoare a lui Antonio. Apropo, prietena mea și cu mine am pariat pe dumneavoastră

señorina Lucille.

Partenera lui îi zâmbi prietenește Lucillei și îi spuse cu un accent franțuzesc:

— Da, da, pariez pe dumneavoastră. Două pahare - ufi! Și cum e? Nimic deosebit?

— Firește! Despre ce pariu era vorba? Vă pot asigura că banii dumneavoastră sunt în deplină siguranță.

A venit cu Adam și el va avea grijă de ea. Ducele Laziani și amica lui se pregăteau să plece. Fanny se înfurie, niciodată nu se mai purtase atât de proastește, sau poate e într-adevăr beată?

— Vrei să te plimbi, dragă? o întrebă Adam Cullen, venindu-i în ajutor. Fanny îi zâmbi strălucitor.

— Cu plăcere. Mai ales aș vrea să văd terenul de tenis.

— Apropo, pe ce punem pariu? întrebă cineva în spatele ei. Ea strânse din umeri, dar în aceeași clipă își dădu seama despre ce e vorba. Bănuielile i se amplificară când spre ea veni, posomorât, unchiul Basil.

— Drace, am pariat pe tine, chiar dacă nu ești Fanny, campioana de tenis ci Lucille. Sper să te fi învățat serviciile ei nemaipomenite.

— Fanny mi-a transmis toate cunoștințele ei! Luă în mână racheta întinsă de Basil, simțindu-se iarăși în apele ei. Cu cine voi juca?

— Se înțelege, cu iubitul tău, se auzi vocea lui Antonio. Oare unde și-o fi pierdut fetișcana? Cinstit să fiu, nu pot pricepe cum ați cutezat să provocați un bărbat. Mă tem că veți pierde la scor.

— Eu am provocat pe cineva? Pe cine?

Antonio nu binevoi să-i răspundă. Din colțul îndepărtat al terenului îi făcea semn cu mâna Adam Cullen.

— Totul e pregătit, dragă, hai să începem. Și nu uita, ai promis să nu te superi, dacă te voi fugări cum trebuie. Joc tenis așa cum conduc mașina: nu mă pot gândi decât la victorie.

— Și eu!

Jocul nu va dura mult. Îl va lăsa pe Adam s-o învingă, având doar grijă să nu se facă de rușine. Și să sperăm că Excelența sa ducele Laziani a pariat pe ea o sumă importantă!

De cum începu primul set, Fanny uită totul pe lume, în afară de joc. «Ați putea ajunge profesionistă» îi spunea Bob, instructorului ei de tenis. Pe atunci Fanny era o fetiță cu cozi ca de șoricel. Ea dădea energic din cap «Știi doar că tata nici nu vrea să audă. Dacă ar bănuî, fie și pentru o clipă, că e ceva serios, imediat mi-ar interzice antrenamentul. Și ce mult îmi place tenisul, Bob!»

— Hei, baby, ține-te bine!

După primul set, singurul lucru care-i mai rămase în minte era fața uimită a lui Adam, când ea, cu o mișcare precisă, îi returnase mingea în colțul opus.

— Mă uimești! De fapt, bănuiam.

Zâmbise, dar în următoarea clipă ei îi veni rândul să fugă după mingea. Fanny era fericită. Și el joacă bine! Numai să nu uite că trebuie să piardă!

Capitolul 10

— antastic!

— Doamne Dumnezeu, fata asta știe să joace tenis!

În capul lui Fanny exclamațiile de uimire estompaseră amintirile jenante din timpul chefului care urmăse după meci, stropit din belșug cu cocteiluri mai dulci decât sucii de portocale. Niciodată în viața ei nu se va mai uita la cocteiluri.

Fanny se strădui să-și înăbușe un suspin, capul i se zbugiuma pe pernă, o durea tot corpul, o durea gâtul. Își aminti vag cum se luptase fără succes cu greața. Apoi ieși din ceață fața lui Adam Cullen care se aplecase și începuse s-o dezbrace...

Fanny sări din așternut. Simți o durere în ochi, dar chiar și așa văzu ceea ce căuta: perna mototolită pe partea cealaltă a patului regal.

Însă nu-și amintește nimic! Se culcă din nou și își masă tâmpilele. Nu avea senzația că s-ar fi petrecut vreo schimbare cu ea. Sau nu-și mai dăduse seama ce face, când el...

Fanny deschise ochii prudent. Cearșafurile erau curate. Adam se purtase ca un gentleman! Deși n-are nici o importanță: e prea puțin probabil că va dori să o mai vadă vreodată.

— E bine, spuse slujnica. Domnul Lindsay și-a făcut probleme. M-a rugat să am grijă de dumneavoastră după plecarea gentlemanului.

Doamne! Va trebui să dea ochii cu unchiul Basil! Iar Adam e dezgustat de ea. Cum de i s-a întors stomacul pe dos în fața lui? Niciodată nu se va mai atinge de acea băutură! Slujnica îi pipăi fruntea și-i luă pulsul.

— Totul va fi în regulă. Sunteți puțin mahmură. Vă aduc imediat ceva ca să vă simțiți mai bine.

— Cred că ar trebui să te răpesc, ca să-mi acorzi mai mult timp, bombăni unchiul Basil! Apoi fața i se însenină. Dar joci bine tenis...

Ești Fanny, așa-i? Să nu crezi că nu mi-am dat seama că i-ai cedat ultimul set lui Adam. Te-ai lăsat învinsă.

Vocea lui Fanny începu să tremure.

— Nu, unchiule Basil, sunt Lucille, nu Fanny. Oaia neagră din turmă.

El îi aruncă o privire înțelegătoare, inteligentă.

— Tot una-i. Fanny sau Lucille, ce importanță are? Și una și cealaltă sunteți fiicele Elizei și amândouă îi seamănați leit.

— Adam a plecat demult?

— Imediat ce-ai adormit. L-a sunat Rosalie. S-a întâmplat ceva cu copiii. Dar m-a rugat să-ți transmit că ar vrea să te mai întâlnească.

— A! spuse rece Fanny. Ce idioată a fost! Sărmanul Adam a trebuit să facă pe băiatul cuminte!

Își masă tâmplele.

— Cred că astăzi ar trebui să fiu la studio. Paul mă va face șnițel!

— Și mă rog, la ce crezi că-s buni banii mei? Mi-a promis să nu te atingă vreo săptămână. În acest timp te vei odihni, iar ei se vor ocupa deocamdată de scenele de urmărire.

— Cred că acum, cu o plăcere sporită, mă voi cufunda în somnolență.

— Pentru Dumnezeu! Rămâi și fă ce vrei. Câteodată mi-e urât singur.

— Nu te voi crede pentru nimic în lume! îl tachină Fanny. Știa că unchiul Basil era întotdeauna înconjurat de lume. Și apoi, mai ai încă musafiri...

— Antonio e băiat bun. Dar foarte rar rămâne mai mult timp în casa mea.

— S-ar putea crede că îți pare rău!

El zâmbi satisfăcut.

— Naiba să mă ia, dar asta e o replică a lui Fanny. Mereu își scotea la iveală cornițele când se certa cu mine. Tu tot așa ești. Ei bine, să mergem, am pregătit omleta care-i specialitatea casei.

Mai târziu Fanny se mira singură de ce nu rămăsese sub acoperișul lui ospitalier, simțindu-se alături de unchiul Basil în siguranță deplină? Putea să se odihnească, să-și pună gândurile în ordine. Totul ar fi fost minunat, dacă unchiul Basil nu ar fi avut un anume musafir. A trăi sub același acoperiș cu detestabilul Antonio, ducele Laziani, era peste puterile ei. Tocmai acum, când trebuia să se lămurească în privința relațiilor cu Adam, când trebuia să se gândească ce atitudine să adopte față de acesta...

A doua jumătate a zilei și-o petrecu pe plajă. Un observator imparțial ar fi spus despre ea că adormise, scăldată în razele arzătoare de soare. Însă Fanny cugeta adânc. Adam... Îi așteaptă oare doar o relație banală? Gândurile parcă i se topeau sub soarele arzător; succesiv era când Fanny, când Lucille. Măcar un lucru era clar: pentru Adam trebuia să rămână nepăsătoarea Lucille, extravaganta Lucille și nu Fanny cea închisă și serioasă. Oare asta înseamnă că trebuie să rupă toate barierele și să-și confirme dreptul de-a purta numele Lucillei?

S-ar fi desfătat în continuare cu razele soarelui, uitând de tot ce este pe lume: întrebări, răspunsuri, negândindu-se la nimic serios și doar, din când în când întorcându-se de pe burtă pe spate și invers. Așa ar fi făcut dacă nu ar fi căzut dintr-o dată umbra cuiva asupra ei și nu s-ar fi auzit o voce aspră, scârțâitoare, de parcă ai fi tras cu lama pe sticlă:

— Parcă te-ai oferi soarelui. Păcat că nu sunt Apollo. De fapt, cred că locul meu nu e în paradis, ci în infern. Nu dormi?

— Nu, nu dorm. Da, mai degrabă semeni cu Pluton, nu cu Apollo. Ce vrei?

— Ce-i, n-ai fost învățat să te porți în societate?

— Întocmai. Pentru asta am stat prea puțin într-un singur loc. Am fiert în sucul meu propriu.

Așa putea să gândească și să simtă Lucille care, din copilărie, nu avusese obiceiuri sedentare, nici o locuință stabilă, ca să nu mai vorbim de o doică cicălitoare ca Marilyn. Nu avusese un tată iubitor care s-o recunoască ca fiică.

Însă cum îndrăznește. Antonio s-o verifice?!

Fanny se întoarce pe burtă și își sprijini capul în mâini, pentru a nu vedea fața lui tuciurie și trufașă. Poate se va hotărî să plece!

— Sunt convinsă că dacă ai apela la un psihanalist, acesta ar găsi o explicație plauzibilă caracterului tău. În plus, ar fi oferit o explicație și pentru bogata ta experiență de viață. Ce zici, n-ar fi mai bine să spunem «experimente»?

— Șterge-o! spuse Fanny și se simți mândră pentru tonul ei foarte uniform. Nu te privește. Și nici măcar nu-mi placi.

— Din nou cochetezi? Te străduiești să-mi trezești interesul pentru propria ta persoană?

— Ce înfumurare! Fanny se răsuci pe cearșaf. Ce-l îndeamnă pe acest om s-o provoace mereu? Acum însă, se decisese să nu-i răspundă la provocări. Pentru un admirator își permite prea multe aprecieri critice.

— De ce nu m-ai lăsa în pace? Ce bine-i să fii singură!

— Sărmana fetiță, o urmărește un canibal! Sau semăn mai mult cu lupul cenușiu și urât? Ce zici?

— Nu mă gândesc deloc la tine, răspunse Fanny cu un ton de gheață. Și câștig întotdeauna. Unde-i unchiul Basil? Cred că-i timpul să plec acasă.

— Tocmai de aceea am îndrăznit să-ți tulbur singurătatea. Amfitrionul nostru a fost chemat pentru o chestiune urgentă care îi va lua câteva ore, sau poate toată ziua. M-a rugat să-ți transmit că poți rămâne și că, dacă te hotărăști să pleci, să-ți asigur deplasarea. Ducele coborî glasul și parcă torcea o pisică. Din păcate eu i-am dat liber lui Alberto, al doilea șofer al lui Basil, care mi-a condus prietena acasă. Locuiește destul de departe, la San Diego. Sunt gata să te duc chiar eu unde vrei.

Nimic de zis, grozavă odihnă! Fanny tăcea, căutând un răspuns pe măsură. El își sărbătorea probabil victoria, pentru că, cu un gest aproape posesiv, îi puse mâna pe umăr. De acolo, mâna îi alunecă pe spate, până la îndoitura soldurilor.

— De ce te lupți permanent cu mine și cu tine? Adam Cullen are deja cincisprezece ani de căsnicie. Tot ceea ce-i trebuie în plus, e... voi, americanii, aveți un cuvânt grosolan, pe care nu vreau să-l pronunț. Înțelegi desigur la ce mă refer, nu? De ce nu l-ai uita?

Acum degetele lui fine îi masau spatele și ceafa. Fanny vru deodată să cedeze. Să plutească în sensul curentului, să se lege pe valuri, negândindu-se la nimic, dar simțind totul. Să-i permită «acestui lucru» să se întâmple...

Dintr-o dată, își dădu seama de pericol și se trezi.

Mâna lui Antonio reușise să se ascundă sub breteaua minusculului ei sutien. Dacă va merge tot așa mai departe, în scurt timp ea va afla ce înseamnă «acest lucru».

Tumultul nebunesc al emoțiilor o sperie, o făcu să se dezmeticească. În primul rând, Fanny își trase la loc breteaua alunecată.

— Termină! Nu am deloc intenția să înțeleg ceva. Să-ți intre în cap pentru totdeauna!

Ducele, îmbrăcat într-o cămașă subțire de bumbac și cu niște pantaloni strâmți, se întinse alături de ea. Părea un animal musculos, puternic, atât de increzător în sine încât, putea să-i permită victimei sale să mai zburde în voie, chiar să fugă se înțelege, nu prea departe, înainte de a o înșfăca.

Fanny privi mânioasă în ochii lui negri ca noaptea.

— Nu știu și nici nu vreau să știu de ce stai pe capul meu. Mi-ai spus că sunt o americană tipică și emancipată? Așa este. Iar dumneavoastră, domnule duce, până acum, ați avut de-a face cu femei flexibile, docile, femei care se simt fericite atunci când sunt comandate. De ce n-ați continua să vă mulțumiți cu ce vi se oferă?

Antonio îi răspunse cu un scurt zâmbet. Între timp, privirea îi rătăcea pe corpul ei.

— Într-adevăr, de ce nu? Dar știi singură care-i răspunsul. Pentru că mă înfierbântă mereu și în același timp îți dai aere de victimă. Tocmai de aceea vreau să mă înțeleg.

Nu, el mersese prea departe. Lui Fanny începu să-i ardă fața, dar continuă să-și aleagă cuvintele cu o minuțiozitate greu de respectat sub torentul luminii arzătoare.

— M-am obișnuit să cred că cel mai bun mijloc de a cunoaște omul este să-i pui întrebări. Dar, pentru a-ți economisi timpul și energia afirm: nu, n-am intenția să te seduc, chiar dacă ți-ai făcut o asemenea impresie. Nu știu drept cine mă iei, dar vreau să-ți spun un lucru. Prefer să am un singur bărbat. Acum sunt îndrăgostită de un bărbat care vrea să se căsătorească cu mine. De altul n-am nevoie!

— Ah, vrei să te căsătorești? Am auzit că în California averea se împarte între soți în mod egal: fifty-fifty. Chiar dacă soția nu are un câștig personal, după lege îi revine o jumătate din avere. Oare nu tocmai de asta, pe aceste meleaguri, ideea căsătoriei este atât de atrăgătoare, mai ales pentru femei?

Fanny căscă ochii și spuse cu un ton prietenesc, foarte bine jucat:

— Ești incorigibil! După tine, dacă mă mărit înseamnă că-mi iau adio de la libertate? Pot apărea copii! Dacă ar fi după tine, ai fereca-o pe biata femeie în cine știe ce turn!

El îi răspunse cu un glas suspect de mios:

— Da, e păcat că nu trăim în Evul Mediu. Atunci, la cincisprezece ani ai fi fost deja măritată, având și doi-trei copii. Și ai fi semănat mult mai mult a femeie.

Nu mai era o ceartă, ci o adevărată declarație de război. Socotind mai prejos de demnitatea ei să fugă din calea ochilor săi caustici și a apropierei periculoase, Fanny își puse într-o singură privire întregul ei venin.

— Rămâne să mulțumim soartei pentru că trăiesc într-o societate civilizată, cultă și nu trebuie să dovedesc că sunt femeie cincisprezece ani. Nu, când voi naște un copil, îl voi naște pentru că așa am vrut eu,

civilizată, cultă și nu trebuie să dovedesc că sunt femeie cincisprezece ani. Nu, când voi naște un copil, îl voi naște pentru că așa am vrut eu, nu pentru că așa s-a întâmplat.

Inamicul ei își strânse atât de tare fălcile încât Fanny înțelese că acesta era gata să explodeze. Se întoarse pe spate și, fără să-l privească, îi spuse cu toată blândețea de care era în stare:

— Te rog, pleacă! Nu e cazul să-ți exerciți tutela asupra mea, nici măcar nu merită să ne certăm. Suntem doi străini. Așa să rămânem.

— Ești convinsă? întrebă el inisivant, iar Fanny se simți din nou alarmată. Are o voce ciudată: acum n-o deosebești de un scrâșnet, iar peste o clipă zici că-i de catifea. Este pur și simplu un monstru!

— Lucille, n-am nici cea mai mică dorință să mă cert cu tine. Chiar dacă mă provoc permanent. Doamne! Am venit numai să-ți transmit cuvintele gazdei noastre ospitaliere și să mă ofer să te conduc acasă. Sau preferi să rămâi aici cu mine? Hotărăște-te.

Fanny depunea mari eforturi, străduindu-se să rămână calmă.

— Întocmai. Mulțumesc pentru ofertă, dar peste puțin timp voi găsi eu un mijloc să ajung acasă, dacă nu voi vrea să accept invitația unchiului Basil!

Unu la zero pentru Fanny! Și totuși ceva continua să o alarmeze. Ce-ar fi dacă el... Și totuși, de ce să se teamă? E un tip dezgustător, obraznic, dar ea și ea se bucură de ospitalitatea unchiului Basil. Deci este prea puțin probabil că orgoliosul duce Laziani se va înjosi până într-atât încât s-o violeze aici, mai ales că plaja nu este ferită de priviri indiscrete.

— Excelent! spuse el, însă sub politețea exterioară a tonului lui, clocotea mânia. Nu-mi voi mai pierde timpul. Dacă te hotărăști să pleci, mașina te așteaptă la scara principală. Nu trebuie decât să previi un servitor. Bronzare plăcută, domnișoară Lanier!

Capitolul 11

«**B**ronzare plăcută!» Poftim, dar cum a spus-o! De parcă ar fi simțit o plăcere imensă s-o trimită la toți dracii!

«Ar fi bucuros dacă aş adormi și m-aş arde la soare», se gândi Fanny, închipuindu-și cu ce dispreț s-ar fi uitat, la rămășițele ei pământești. Așipi puțin, iar când se trezi se ridică în coate și se uită în jurul ei, dar nu-l văzu nicăieri.

Merse agale în cameră visând să se întindă pe așternutul proaspăt și să adoarmă fără coșmaruri. Dar unchiul Basil încă nu se întorsese și gândul că va fi singură la noapte, cu Riccardo sub același acoperiș, o cutremură. Mai bine ar fi să se afle cât mai departe de ispită. Fanny făcu un duș și fără să se dezmeticească, se îmbracă și îl chemă pe coreean, unul din servitorii unchiului Basil.

Zâmbind larg, acesta îi confirmă că mașina o așteaptă la intrarea principală. Fanny plecă cu servitorul spre ușă. Acolo era parcat un automobil nou, strălucitor, cu capota ridicat deja de cineva grijuliu. Era un «Mercedes-Benz», vechiul vis al lui Fanny.

Aceasta este, desigur, o surpriză din partea unchiului Basil. De unde a aflat marca ei preferată? Și de ce...

— Este pentru dumneavoastră, o lămuri coreeanul. Un cadou.

Lucille ar fi coborât scările sărind, dacă ar fi fost în locul ei, dar Fanny se încruntă și întreabă:

— De la unchiul... De la domnul Lindley?

Servitorul clătină din cap.

— Nu, domnișoară, de la celălalt gentleman. M-a rugat să vă spun că aveți cheile în mașină.

Fanny aruncă o privire tristă automobilului sclipitor și se întoarce cu spatele.

— Nu pot primi asemenea daruri. Transmiteți-i acest lucru gentlemanului împreună cu recunoștința mea. Și chemați-mi un taxi.

— Iertați-mă, nu sunt taxiuri aici.

Fanny își aminti poarta neagră și se încruntă din nou. Desigur, Antonio știa că nu poate apela la un taxi. Era convins că o făcuse K. O. Deodată, fața i se luminează.

— Desigur, cum de-a uitat? Înseamnă că n-am de ales. Sunt nevoită să mă folosesc de ceea ce am la îndemână, așa că iau automobilul cu chirie. Așa să-i spuneți ducelui.

Acesta se va enerva cu siguranță, n'ai ales când mașina îi va fi restituită cu un scurt bilețel de : «Mulțumesc pentru plăcuta călătorie». Să-l ia naiba cu tot cu siguranța lui că totul poate fi cumpărat!

Fanny fu mânioasă tot drumul spre casă, rezistând cu chiu cu vai în torentul de mașini. „Mercedes-ul” torcea ideal, dar asta nu o va face să se răzgândească. Ducelui Laziani îi intrase în cap să se țină scai de ea, alegându-și un mijloc ciudat de a-i face curte: provocând-o și ofensând-o. Probabil că nu uitase ce-i spusese ea despre mașina pe care o visează. Însă era clar că e putred de bogat.

Crede deja că a pus mâna pe ea! Furioasă, Fanny strânse volanul

cât putu de tare. De ce și-o fi pus în cap s-o cucerească? Și de ce ea s-a retras atât de repede? Se spune că atacul e cel mai bun mijloc de apărare. Cât despre sora ei, aceasta era obișnuită să aibă de-a face cu tot felul de oameni și și-ar fi înfruntat dușmanul cu curaj!

Pe măsură ce se apropie de locuința ei, Fanny micșora viteza. Pe frunte i se ivi un mic rid. Acum era supărată pe ea însăși pentru fuga ei nesăbuită. Trebuia să rămână și să-i dovedească acestui ticălos că n-are nici o treabă cu el. Nu era cazul să se lase dominată de emoții.

Dacă lui Fanny îi mai rămăseseră ceva îndoieli, zăpușeala din micul apartament al Lucillei o ajută să-și precizeze ce are de făcut. Aici, printre lucrurile în dezordine ale surorii ei, îi era mai ușor să intre în pielea acesteia și se transforme din nou în Lucille cea încrezătoare în sine, care nu se temea de nimic și nu renunța la nimic, căutând mereu o experiență nouă sau o distracție. Pentru nimic în lume. Lucille nu ar fi recurs la această fugă rușinoasă! Și acest duce decadent cine se crede, mă rog?

La asta merita să se gândească. Fanny își aruncă în geamantan, câteva lucruri cele mai necesare. «Ducele decadent», - bine zis, Fanny! Vechea obișnuință de a duce un dialog închipuit cu sine, o ajută și de astă dată să-și adune gândurile. Trânti ușa după ea. De astăzi se va comporta ca Lucille. Va vedea el!

Fanny parcase Mercedes-ul chiar lângă casă. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi furat cineva? Dacă mașina mai e acolo, i-o va restitui ducelui, zâmbindu-i și spunându-i câteva cuvinte de falsă recunoștință. Plină de sentimente răzbunătoare, Fanny ieși în stradă.

Slavă Domnului, automobilul era la locul lui. Pe lângă el se plimba un tip cu un aparat foto atârnat de gât.

— Salut! A dumneavoastră este această „Albă ca Zăpada”? E o bomboană! E nou-nouță, nu?

Strada era încă plină de mașini și chiar de trecători - de obicei în Los Angeles puținii merg pe jos - altfel Fanny i-ar fi tras un perdaf acestui individ. Dar își potoli pentru moment această dorință.

— Hello. Da, nu-i o mașină rea. Acordându-i necunoscutului un zâmbet vag, Fanny se apucă de scotocit prin poșetă. Cheile trebuiau să fie undeva pe-aici.

— Sunteți Lucille Lanier, am ghicit? Astăzi Wilma Sturges a povestit despre dumneavoastră în programul ei televizat. N-aveți nimic împotrivă dacă vă fotografiez în fața automobilului? Este un cadou pe care vi l-a făcut ducele italian, nu-i așa?

Fanny oftă, dar acesta o și prinsese în obiectiv cu abilitatea

fotografului profesionist.

— Vă rog...

El nu-i dădu voie să-și termine fraza.

— Iată cartea mea de vizită. Mulțumesc. Mă numesc Cyril Fay. Sunteți o fată simpatică! Presupun că vă este lehemite de această popularitate!

De unde naiba a apărut acest tip și ce vrea?

În spate se auzi un scrâșnet de frâne. Se trânti o portieră de mașină.

— V-ați legat de această femeie?

Oh, nu! Numai asta nu! Și nu acum!

Fanny rosti cu o indiferență bine trucată:

— Căutam cheiele. Și în același timp simți răceala cheilor pe care el i le puse în mână.

— Le-am adus pe cele de rezervă. Aveai de gând să te întorci, sau ți-ai dat seama că voi veni și mi-ai ieșit în întâmpinare? În ochii lui negri sclipiră câteva scântei. Ducele continuă, adresându-se fotografului: În locul dumneavoastră, aș pleca de aici.

— Cum spuneți, domnule duce. Permiteți-mi doar să mai trag un ultim cadru. Vă voi trimite pozele... Fug, fug!...

După ce acesta dispăru după colț, strângându-și puternic la piept aparatul de fotografiat, Fanny se întoarse iritată către Antonio.

— Îți dai seama că acest tip... Măine această fotografie va apărea în toate ziarele și vor începe bârfele. Cum de i-ai permis să creadă că...

El o mai ținea încă de mână. Dacă n-ar fi fost așa, cu câtă plăcere i-ar fi aruncat cheile drept în mutra lui mizerabilă de satir!

— Voiai să fug după el, să-i distrug aparatul? Atunci chiar că ți-aș fi asigurat în presă un scandal grandios. Ironia din glasul lui o făcu pe Fanny să se înroșească de furie. Nu cred că ai fi dorit la modul serios să recurg la forță față de acest amic al nostru. În plus am remarcat că i-ai pozat cu plăcere.

În sfârșit Fanny reuși să-și smulgă mâna și se abținu cu greu să nu-l lovească. O reținuseră doar anii îndelungați de disciplină și puterea de a se stăpâni.

— Tu... Cam multe îți permiți! Îndrăznești să insinuezi că eu... Asta-mi mai lipsea, să începă bârfele pe seama mea. Dă-mi drumul imediat!

El nu le acordă nici cea mai mică atenție trecătorilor curioși, ca și cum ar fi fost singuri pe stradă. Se purta ca și cum Fanny n-ar fi fost decât o adolescentă dificilă.

— Dacă vrei într-adevăr să eviți scandalul și arzi de nerăbdare să te întâlnești cu fotografii nostru, se înțelege că îți dau drumul. Și fii bună, încetează cu isteria asta prefăcută. Viperă mică, oare nu te pregăteai să te întorci la mine?

Acest om se crede centrul Universului! Dar ea nu se va lăsa dusă de nas!

— Voiam să-ți restitui mașina, mârâi printre dinți Fanny. Și să mă mai întrețin câțva timp cu unchiul Basil, fără persoane străine! Lui i se îngustară ochii, ceea ce îi făcu plăcere lui Fanny. Acum însă... Își privi mâna pe care el încă i-o ținea strâns într-a sa.

— Iar acum, dacă-ți dau drumul, în ce direcție ve merge? Apropos, chiar ești convinsă că vrei să fugi de mine? Familiar, precum un prieten vechi sau un îndrăgostit, îi puse mâinile pe umerii lui și o trase pe Fanny către el.

— Lasă-mă!

— De ce te temi? Sau așa îți țeși tu intrigile?

— Ți-am spus totul. Sunt logodită și-mi iubesc logodnicul din toată inima. Cât despre dumneavoastră, duce Laziani, am intenția să vă evit compania. Nu puneți la inimă. Dacă nu l-aș fi întâlnit și nu l-aș fi iubit pe Felix, ați fi avut poate o șansă.

— Ah, Felix, deci? De data aceasta glasul lui era rece ca gheața. Îi dădu drumul brusc încât ea fu pe ce să cadă. Este un nume italian. Vă avertizez, dragă Lucille, că dacă mi-e într-adevăr compatriot, atunci este foarte gelos și așteaptă de la logodnica sa puritate. Bărbații din Italia se însoară exclusiv cu fecioare. Am înțeles bine, era vorba de căsătorie?

— Desigur. Și cât mai repede. Imediat cum se termină filmările mă voi duce neîntârziat la el.

Cheile mașinii, îndesate în palmă, îi ardeau insuportabil mâna. Neîndemânatică, Fanny le întinse ducelui.

— Poftim!

Ce om de neînțeles! Din răutatea lui nu mai rămăsese nici o urmă. Strânse nepăsător din umeri.

— Dacă tot te-ai hotărât să-l vizitezi pe Basil Lindley, poți să te duci cu Mercedes-ul. N-am cum să conduc simultan ambele mașini.

Se schimbă ca unameleon! Fanny îl privi cu mirare pe duce, dar acesta urca deja în mașina lui.

— Vei găsi drumul sau vrei să merg mai încet?

Cum îi venea să-i arunce cheile, să trântască ușa și să-l lase în plata Domnului să găsească singur o soluție să-și ia mașina! Dar oare

Lucille ar fi părăsit câmpul de luptă? Niciodată!

— Mulțumesc, voi veni după tine.

Stând în mașină, sfâșiată de contradicții, Fanny nu îndrăzni să analizeze situația. Bine măcar că ducele nu știe cât e de derutată. Și bine că n-a dat bir cu fugiții!

Capitolul 12

In următoarea zi bârfele umplură toate ziarele. Un servitor al

unchiului Basil i le aduse lui Fanny, într-un teanc, pe o tăvă de aramă. Fața îi rămase netulburată, chiar și atunci când acesta o informă că Wilma Sturges o pomenise în programul ei de dimineață. Îi mai spuse că imediat ce se va trezi, va trebui să-l sune pe domnul Adam Cullen.

Adam! Fanny roși. O Doamne, ce ar putea crede el despre ea? Acum mai apăruseră și aceste bârfe ridicole!

— Salut! spuse sec Adam. Trebuie să te felicit, nu? De fapt am sunat numai ca să-ți comunic că poți fi liberă încă câteva zile, în orice caz, până la sfârșitul săptămânii. Avem probleme cu vremea.

Ulterior devenise și mai greu. Fanny avea de gând să dezmintă cu ardoare zvonurile, dar lui Adam nici nu-i trecu prin cap s-o întrebe ceva și Fanny nu-i mai putea propune să se întâlnească din nou cu el, întrucât nu mai avea deloc această convingere. Și el o mai fi având chef, după ce ea vomitase de față cu el? Oricum, spre marea ei ușurare, Adam vorbi foarte prietenos cu ea.

— Transmiteți-i prietenului nostru Antonio că voi trece zilele astea pe la el. Distracție plăcută, baby.

Înainte de a pune receptorul în furcă, Fanny îl privi într-o stare de prostrație. Apoi luă un ziar și tresări la vederea fotografiei compromițătoare, în care era immortalizată umblând în poșetă și purtând ochelari mari de soare, de parcă făcea parte dintr-o bașcă care tocmai jefuise o bancă. Iată încă o fotografie: privea cu admirație la profilul lui Antonio care o ține dragostos de mână.

Nu se poate! Oare unchiul Basil nu va găsi o soluție? Poate că ar trebui să dea ziarele în judecată, să-l cheme în fața legii măcar pe ticălosul de Cyril Fay?

Îi atrase atenția un text dintr-un ziar, iar după ce-l citi, era cât pe ce să se sufoce de mânie. «Se pare că Henry și Rosalie Medary au jucat rolul lui Cupidon, făcându-i cunoștință multimilionarului Laziani cu steaua în ascensiune, Lucille Lanier. A fost o dragoste la prima

vedere, cu o cină luată într-un restaurant elegant și un prânz tête-a-tête nu oriunde, ci în cabinetul de serviciu al lui Henry Medary. Așa că acum norocoasa Lucille se plimbă într-un Mercedes nou-nouț care i-a fost dăruit de un admirator. De cine credeți?»

Sună telefonul, Fanny luă receptorul, dar schiță o grimasă când recunoscu vocea ironică și stridentă:

— Ai văzut ziarele? Se pare că asta se cheamă reclamă de mâna întâi, nu ? Deșănțarea presei mi se pare revoltătoare.

Oare chiar crede... Pe Fanny o trecură căldurile.

— Asta-i din cauza ta! Tu ai insistat să ne întâlnim și să știi că nu-mi trebuie o reclamă de acest gen. Își aduse aminte de rolul asumat și se strădui să se calmeze. Ascultă, logodnicul meu e gelos și dacă va crede această bârfă mârșavă ne va omorî pe amândoi!

— Ah, vestitul Felix? Îl potolesc eu de îndată ce va da ochii cu mine. Probabil că îl voi sfătui să nu mai lase singură atât timp o logodnică atât de fermecătoare.

Vocea lui, chiar puternic înmuiată, îi tăia auzul, dar Fanny reuși să se stăpânească.

— Asta nu te privește. Dacă nu ești încântat de mângăleala din ziar, de ce nu trimiți o dezmințire? Nu ești decât un play-boy internațional și nu poți înțelege cât mă dezgustă asemenea jocuri.

Urmă o pauză lungă. Oare nu a mers prea departe? Fanny auzi cum degetele lui bat nervoase darabana pe receptorul telefonului. Ce, n-are de gând să-i mai spună nimic?

Spre marea ei uimire, ducele îi răspunse cu un miorlăit catifelat, plăcut, ca o pisică mare și sălbatică. Cuvintele lui o făcură să sară în sus.

— Pentru că nu tu stabilești regulile, da? Nu-i nimic, Lucille, uneori trebuie să riști.

— Eu și-așa risc mereu. Dar în această situație... Nu pot suporta să fiu calomniată!

— Așa deci, spuse ducele cu o voce neașteptat de obosită. Apropo, nu voi mai profita de ospitalitatea domnului Lindley, m-am întors în hotelul meu. Îți propun să ne întâlnim ca să discutăm cum să punem capăt tuturor acestor zvonuri. Poate mă vei suna și îmi vei spune când îți convine.

De ce oare i-a acceptat invitația, deși remarcase că rugămintea lui semănase mai mult a ordin? N-avea deloc intenția să se întâlnească iară cu acest om și să-și descopere propria slăbiciune care o speria. Lucille n-ar fi permis nimănui s-o sperie, însă Fanny murea de frică.

Antonio o respingea și o atrăgea în același timp, oricât ar fi dorit să nege acest lucru.

Fluturile zboară deasupra flăcării lumânării și moare, arzându-și aripile. Oricât o imita pe Lucille, în sufletul ei rămânea tot Fanny și toate acestea se întâmplau cu Fanny, erau propria ei aventură. Nimeni, în afară de ea, nu va avea grijă să nu ardă în acest foc.

Călătoria la unchiul Basil îi dădu posibilitatea lui Fanny să se gândească la toate. În ce istorie e iarăși gata să intre? Însă după atitudinea paznicilor își dădu seama că tot mai este un oaspete dorit aici și că se afla în deplină securitate, chiar dacă unchiul Basil se înșela cu privire la natura relațiilor dintre ea și duce.

— De ce nu v-ați întâlni aici? Nimeni nu vă va deranja. Presupun că știi ce faci, ai petrecut destul timp în acest oraș. Păcat că n-ai apelat mai devreme la mine.

Unchiul Basil era cicălitor, dar se putea bizui pe el, așa că Fanny îl îmbrățișă cu efuziune.

— Iartă-mă, unchiule Basil, aș fi vrut, însă habar n-am avut că locuiești în apropiere.

— Acum ai. Așa că pe viitor nu ai nici o scuză.

Da, unchiul Basil e un om minunat! Dar cum să-l caracterizeze pe Antonio, ducele Laziani?

Gândindu-se la aceasta, Fanny se pregătea pentru întâlnire și nici singură nu înțelegea de ce se străduie atâta. Puțin rimel pentru gene, ruj pentru buze pentru a le sublinia forma...

Fanny se privi în oglindă. Nu avea de ce să se rușineze! Și totuși, nu avea o certitudine. Începuse să prindă gustul acestei situații ambigue care îi gâdila nervii. N-are decât să creadă că ea este Lucille; totuși pasiunea i-o provoca Fanny; această descoperire o făcu să se simtă foarte satisfăcută.

Își îmbracă rochia de mătase care îi urma formele trupului ca un al doilea strat de piele. Decolteul din față era tăiat în așa fel încât să i se vadă vâlceaua dintre sâni. Aceasta era propria ei rochie și acum se felicita cu întârziere că, înaintea călătoriei la New York, făcuse un turneu comercial prin magazinele de modă ale Europei. Fanny se încălță cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte, cu curelușe din piele și cataramă aurii. Acum semăna mai mult ca oricând cu Eliza. Permanentul făcut nu demult se stricase. În aceste clipe nu mai era întru totul Lucille, dar nici Fanny, fata aceea corectă, bine educată, fecioară până în măduva oaselor.

«Fii precaută, Fanny!» Cu această urare pe care și-o adresă

singură, părăsi camera și traversând galeria cu coloanele acoperite cu viță-de-vie, se trezi într-o mică curte în stil spaniol de unde se putea ieși spre piscină. Aici trebuia să aibă loc întâlnirea, plănuită astfel în virtutea naturii romantice a unchiului Basil.

Pe masa acoperită cu o față albă ca zăpada, fără nici o pată, ardeau lumânări în sfeșnice de cristal; într-o vază de cristal trandafirii răspândeau un miros plăcut. Flacăra lumânărilor se reflecta în argintăria de pe masă, ceea ce se armoniza foarte bine cu splendidele porțelanuri și paharele de cristal. În planul secund forfoteau chelnerii în veste albe; un muzicant cânta alene la chitară.

Fanny își înfrână dorința de a izbucni într-un râs isteric. Ce și-a pus în gând unchiul Basil? Acest decor îi aduse aminte de un episod cu Sarah Hulme; se întreba dacă ea își va interpreta rolul la fel de bine.

Desigur, întârziase intenționat. Antonio o aștepta deja și nu se arătă deloc supărat, ci dimpotrivă se ridică, salutând-o. Smulgându-și ca de obicei o sprânceană, el își ridică paharul.

— Pentru bucurie! Lucille, astăzi ești pur și simplu fermecătoare!

— Mulțumesc.

Preferă să-i ignore privirea impertinentă care parcă o dezbrăca, amintindu-și că trebuie să-și supravegheze comportamentul. Dacă i-a acceptat invitația, a făcut-o numai ca să-i demonstreze că nu reușise s-o scoată din echilibrul ei sufletească.

Chelnerul îi împinse scaunul pentru ea, iar ea îi ceru un pahar de vin. Chitaristul cânta încet melodia, un vechi și sentimental cântec italian. Da, unchiul Basil e cam exagerat. Sau pur și simplu nu și-a putut aminti nimic mai modern?

Înamicul ei stătea răsturnat pe spătarul scaunului, cu ochii închiși visător.

— Ți place această muzică? Deși mi se pare că am citit undeva că nu recunoști decât rock and roll... punk-rock, da?

— Nu trebuie să crezi tot ceea ce se scrie. Fanny își ridică paharul și-și umezi buzele în vin. Apoi continuă, încurajată de tăcerea lui gânditoare: Ne-am întâlnit să discutăm cum aș putea pune capăt calomniilor. Nu crezi că ar trebui să apelezi la justiție? Ai putea-o face mai ușor decât mine...

El strânse din umerii săi puternici, bine reliefați sub geaca strâmtă.

— N-aș reuși decât să amplific bârfele și n-am mai putea evita următorul val de calomnii. Vorbea cu un ton intenționat indiferent, însă o fixa insistent din priviri pe Fanny, ceea ce o făcu să roșească.

Fanny puse cu grijă paharul pe masă.

— Atunci ce propui?

— Chiar vrei să știi? Bine, îți voi spune. Ce rost are să acordăm atenție acestor bârfe? Negând nu vom face decât să amplificăm suspiciunile. La urma urmei, noi știm cum stau lucrurile. Dacă logodnicul are încredere în tine, sunt convins că nu vor apărea probleme. Are încredere, ce zici?

— Sigur. Ne iubim foarte mult.

— A, da. Dragostea. Ță iubiți la nebunie, te crede, dar... unde-i? De ce nu se grăbește să te apere de calomnii?

— E plecat cu treburi. Dar se va întoarce curând. Mai precis, voi pleca eu, la el și ne vom căsători.

— Mi-ai mai spus.

Pe masă apărură farfuriile cu mâncare și Fanny gustă din salată, înfigând delicat cu furculița bucățelele de legume. De astă dată nu o mai domina. O urmărește pentru că ea reprezintă o provocare în fața acestui mascul obraznic, arogant care nu se poate împăca cu gândul că există o femeie în stare să reziste masculinității lui irezistibile. Ha!

— Poftim?

Oare își rostise gândurile cu voce tare?

Fanny făcu ochii mari și continuă să-și înfigă furculița în bucățile de legume.

— N-am spus nimic. Nu-i așa că salata e excelentă?

— N-ai gustat nimic în afară de vin.

— Asta face cinste spiritului tău de observație. Ce-ar fi să nu mai caști ochii?

— La tine sau la salată?

— Și la una și la alta! Își duse furculița la gură. Se pare că a reușit să-l pună la punct, principalul e să-l trateze cu indiferență.

În acest moment se apropie de ei chitaristul. Judecând după tremurul vocii și după ochii pe jumătate închiși, acesta interpreta un cântec de dragoste, sentimental. Din politețe, Fanny se prefăcu absorbită de muzică. Totodată, cu coada ochiului îl urmărea pe Antonio. Se vedea clar că e încordat. Degetele lui se jucau cu inelul de argint pentru șervețele, iar Fanny îi remarcă, pentru a doua oară, inelul de aur cu sigiliu, un semn heraldic din rubine și briliante. În afară de inel și de brățară, nu mai avea alte bijuterii. Sobrietatea îi sublinia masculinitatea.

Pentru o clipă privirile li se întâlniră și lui Fanny i se păru că Antonio drăcuise neauzit. Apoi îi spuse ceva chitaristului, iar acesta retrase la locul lui. «Cum se va termina povestea asta?» se întrebă

Fanny, dar în următoarea clipă nepăsarea o părăsi.

— Ne pierdem timpul în zadar! Antonio o prinse pe neașteptate de mână și, fără prea mari eforturi, o trase spre el. În capătul celălalt al piscinei ardea focul în cămin, scânteile se reflectau în plăcile de gresie cu care era pavată curtea în stil spaniol.

Fanny se uită împrejur, cuprinsă de o spaimă mută. Unde au dispărut toți? Dispăruseră chelnerii în veste albe și ultimul se volatilizase chitaristul. Ea se pomenise acolo unde vrusese: în îmbrățișarea mâinilor puternice care o strângeau la pieptul lui puternic. Măinile lui lungi i se opriră în păr. Îi trase puțin capul pe spate și-i acoperi gura cu un sărut, curmându-i fără milă tentativele de a striga, în semn de protest.

Totul semăna cu o filmare rapidă. Fanny își pierdu controlul și, în pofida propriei voințe, se agăță cu mâinile de Antonio, poate încercând să evite o cădere. Săruturile lui erau în același timp brutale și tandre, iar mâinile lui, după ce se convinse că Fanny își încetase împotrivirea, alunecau de-a lungul șirei spinării, îi mângâiau coapsele și fesele.

Niciodată Fanny nu mai simțise ceva asemănător. Parcă se topea, parcă se dizolva în brațele lui. Nu izbuti să scoată un sunet nici chiar atunci când degetele lui, descheindu-i rochia, îi electrizară sânii și asperitățile palmelor lui veniră în contact cu pielea ei gingașă și senzuală.

— Hai! spuse el poruncitor.

Un singur cuvânt. Dar cu cina cum rămâne? Însă ce importanță mai avea cina sau orice altceva în comparație cu această beatitudine? Fanny se clătină pe tocurile înalte, cu care nu era obișnuită, iar Antonio, exact ca-n filme, o luă în brațe și o duse în dormitor.

Deschise ușa cu umărul. În cameră era întuneric, ardea numai veioza. O lăsă ușor pe pat.

Ce va urma? Acum, când Antonio nu o mai ținea în brațe, Fanny nu se simțea deloc în apele ei. Își trase instinctiv poalele rochiei în jos și-și apropie genunchii. Ce vrea să facă? Antonio încuie ușa și stând la capătul patului, începu să-și desfacă cravata și își aruncă sacoul. Ochii lui negri, impenetrabili, hoinăreau pe corpul ei. Apoi începu să vorbească cu un ton nepăsător, de parcă săruturile de mai înainte nici nu ar fi existat.

— De ce nu te dezbraci ca să intri în pat? Voi veni repede lângă tine.

Acest ton indiferent avu asupra lui Fanny efectul unei găleți cu apă rece turnată în cap. Antonio își sărbătorea prea devreme victoria,

adresându-i-se calm și calculat, cum era probabil obișnuit să se poarte cu femeile. Acum Fanny înțelese: fiecare mișcare a lui din această seară fusese calculată, chiar cronometrată. Era atât de rece, atât de sigur pe sine și încrezător că nu-i poate scăpa..

Uluită, Fanny îl urmărea cum își descheie cămașa. Brusc, reveni cu picioarele pe pământ.

— Lucille! îi spuse „el nerăbdător. Ce, aștepti să te dezbrac eu? Sau ești obișnuită să te dai îmbracată?

Fanny îi privea torsul gol; sub pielea negricioasă se vedeau mușchii puternici și elastici. Acest om părea un animal sălbatic, obișnuit să nu țină cont de nimeni și de nimic: pur și simplu lua tot ce voia într-un mod cât se poate de cinic. Dacă se va împotrivi, o va silui. De aceea Fanny stătea culcată, nemișcată, privind neajutorată în ochii săi negri.

«Născocește ceva! o implora vocea ei interioară. Și cât mai repede! E clar că acest bărbat suferă de prea multă răbdare».

Antonio se apropie de ea, pe buzele lui era un surâs senzual. Fanny se străduia să nu privească în jos.

— Eu cred... cred că nu trebuie...

— Ce se întâmplă? Nu poți să-l uiți pe Felix al tău? Cred că va înțelege. La urma urmei tu nu ești o femeie obișnuită. Nu-i așa că știe de filmele tale pornografice?

— Desigur. N-avem secrete unul față de altul. Bine că ți-ai adus aminte de el, pentru că... M-am răzgândit. Scuză-mă, n-am vrut să te induc în eroare, dar... tu m-ai zăpăcit... toate aceste zvonuri... Te rog...

Antonio o privea cu nedumerire, semănând cu o panteră neagră înaintea saltului. Fanny se ridică cu greu în genunchi și se târî în colțul îndepărtat al patului. O, Doamne, chiar o va viola? E oare capabil de așa ceva?

Împinsă de necesitatea de a-i tăia elanul, îi spuse pe nerăsuflăte:.

— Înțelegi, mi-a pierit pofta. Nu pot s-o mai fac și cu altcineva din moment ce sunt îndrăgostită de Felix! Îmi pare rău. Probabil trebuia să mă autoverific, să mă conving... Asta-i tot.

El izbucni într-un râs răgușit, iar ea se cutremură.

— Să te autoverifici? Sună în stil american! Dar tu ești convinsă că italianul poate înțelege așa ceva? Îi vei povesti lui Felix acest mic incident? Nu vrei cumva s-o fac eu?

— Ce vrei să spui? Tu... mă ameninți? E un adevărat șantaj!

Antonio căzu pe gânduri. Apoi spuse ca și cum n-ar fi auzit ultimele ei cuvinte:

— Dacă m-aș lăsa mânat de propriile mele instincte... și de ale tale... te-aș putea poseda chiar în clipa asta și nici nu s-ar putea spune că te-aș viola. Nu ți-e greu să mă seduci, draga mea Lucille. Cred că ai sedus destui bărbați, inclusiv pe Felix! Și mie mi-a pierit cheful. Îmi place lupta dreaptă și de aceea îți promit că nu voi folosi forța. Căci depunând anumite eforturi, oricine poate profita de tine, numai dacă nu-i este lene! Deci, cum stau totuși lucrurile? Ți-am oferit atât de puțin? Ți-am propus atât de puțin? Mercedes-ul e insuficient? Trebuia să-ți dau, să spunem, un Rolls-Kornix? Îmbrăcăminte luxoasă și bijuterii? M-am zgârcit? Am oferit un preț prea mic?

Vorbele lui îi intrau ca un pumnal în piept. Instinctul de conservare îi porunceă lui Fanny să tacă.

— Ți-am propus un preț prea mic? insistă el.

Ea râsuflă adânc, bucurându-se că lumina palidă a veiozei nu-i permitea să-i vadă fața.

— Da. Nu în sensul la care te gândești tu. Iar acum, dacă nu ai nimic împotriva...

Fanny zăcu nemișcată pe pat după plecarea ducelui, care ieșise trântind ușa. Era încă încordată. Privea spre ușă de parcă s-ar fi așteptat ca Antonio să mai întreprindă un atac, lucru care, totuși, nu se întâmplă. Încet-încet își recăpătă luciditatea și deodată izbucni în plâns, ceea ce nu-i prea stătea în fire. «Plâng de ciudă, încerca ea să se convingă. Și din pricina epuizării». Antonio încercase să intre în grațiile Lucillei, nu ale lui Fanny! Hohotele de plâns deveneau tot mai puternice, tot mai desperate. Îl ura! Și pe ea se ura!

Capitolul 13

Cele femei, după ce se satură de plâns, adorm, iar dimineața se trezesc pline de prospețime. Fanny nu era dintre acestea. Strâmbându-se spre imaginea ei din oglindă, cu pleoapele înroșite de lacrimi, se apucă să-și spele ochii cu apă rece; acesta era unul din leacurile doicii Marilyn, care, ca și celelalte leacuri ale acesteia, își făcu efectul.

— E cineva? îl întrebă ea pe lacheul care-i aduse micul dejun pe terasa izolată, unde îi plăcea să se întindă la soare, cu ochelarii impenși ai Lucillei, în bikinii minusculi și cu părul legat cu o panglică galbenă, îngustă.

— Numai stăpânul. Celălalt gentleman a plecat aseară.

A plecat! Firește, Antonio nu va mai vrea să aibă de-a face cu ea. Slavă Domnului! E un om în care nu poți avea încredere. De asemenea înși trebuie să te ferești. Și, în general, e timpul să redevină ea însăși. Îi promisese surorii că va rezista, dar cât timp? Câteva săptămâni? Luni?

N-are nici un rost să-și bată capul, își zise Fanny și se întoarse de pe burtă pe spate. Cel mai bine ar fi să trăiască într-o lume intermediară, între somn și realitate.

— Ei, poftim! Dormi? E periculos să dormi la soare, draga mea.

— Unchiule Basil!

— Cine altul? Tu ești unicul meu musafir și sunt bucuros că vom putea să ne cunoaștem din nou, dacă nu ai nimic împotriva.

Fanny era gata să intre în pământ: deși avusese noroc că nu altcineva, ci unchiul Basil o găsisse moțând sub razele soarelui, cu mâinile date, într-o parte și cu picioarele desfăcute. Altceva n-ar fi ezitat să...

Fanny își întrerupse brusc aceste gânduri. Sigur că da, a stat destul la soare pentru astăzi. Noroc că pielea niciodată nu i se acoperă cu bășici. În această privință seamănă cu bunica ei italiancă.

Fanny se ridică și spuse vesel:

— Promite-mi o băutură rece, cu lămâie și voi merge cu tine până la capătul lumii!

Era o replică a Lucillei. Totuși, în timpul discuției, unchiul Basil se încăpățâna să-i spună „Fanny”!

Vizitară o galerie de artă.

— Cum să ții o asemenea frumusețe sub pământ? Trebuie s-o vâd permanent în fața ochilor!

Chiar neastâmpărata Lucille ar fi fost entuziasmată în fața acestei bogății! Fanny nu putea și nici nu voia să-și rețină admirarea. Unchiul Basil era bucuros.

— Întotdeauna mi-a plăcut frumosul. «Poate de asta s-a îndrăgostit de Eliza?» se întrebă Fanny. Apropo, tatăl tău a cumpărat un Compton, și de atunci nimeni n-a mai văzut tabloul. N-ai putea să-l convingi pe sir Patrik să-l vândă?

— În nici un caz, pentru că mi l-a dăruit, iar acum e expus la mine în dormitor, îi răspunse jucăușă Fanny și-și mușcă deodată limba. Însă unchiul Basil, aibă-l Dumnezeu în paza Sa, spuse un „hm”! cu multe înțelesuri.

Apoi o duse în curtea în stil spaniol din fața piscinei și luă loc la umbră ca să deguste vinul servit în pahare de cristal.

— Bea. Știi să asculți. Sunt singur. De ce n-ai rămâne mai mult timp la mine? Ți-aș da o aripă separată, pleci și vii când vrei. Nu trebuie să-mi răspunzi pe loc. Totuși, gândește-te.

Fanny era mirată. Spuse cu bâlbâieli:

— Ar fi... ar fi excelent. Ești minunat, unchiule Basil! Dar știi, luni trebuie să mă duc la studio. Filmul lui Adam...

El spuse cu tonul cel mai firesc din lume:

— Am uitat să-ți spun. Adam m-a sunat azi dimineață. Nu mai are nevoie de serviciile tale. Îi făcu un semn prevenitor, ca să tacă. Bineînțeles, te vor plăti în conformitate cu clauzele contractului. Nu e vina ta. Adam m-a rugat să-ți transmit că ești o actriță extraordinară și te va contacta negreșit pentru următorul lui film. Dar scenele de urmărire au ocupat mai mult spațiu decât s-a presupus, așa că trebuie să procedeze la prescurtări. Au hotărât că este suficientă scena în care joci cu Adam. Tu vei cădea de pe acoperiș și vei muri - desigur, nu tu, ci o cascadoare profesionistă.

O privi cu viclenie.

— Sper că nu ți-ai băgat în cap că ești îndrăgostită de Adam? Nu, pentru așa ceva ești prea inteligentă. În ceea ce privește... Lasă, lasă nu te frământa. Ți-am dat cuvântul să nu mă mai amestec și n-o voi face, dar rămâi cu bătrânul tău prieten. Poți să ștergi praful din când în când, dacă nu-ți permite conștiința «să mănânci pâinea de pomană». Adu-mi aminte să-ți arăt colecția mea de tabachere. Ca să nu mai vorbim...

În acest timp Fanny își recăpătase stăpânirea de sine și reuși să strecoare câteva cuvinte:

— Asta înseamnă mită. Și apoi, «bietul, singuraticul bătrân»!

El surâse satisfăcut.

— Din tine iese la iveală doica Marilyn... la spune, chiar ai crezut la modul serios că mă poți păcăli?

— Eu... eu n-am fost convinsă. Nu mă vei trăda, așa-i? Te implor, nu spune nimănui!

El râse zgomotos.

— De ce ți-aș strica mărețul tău spectacol? Crede-mă, fetițo, demult nu m-am mai distrat așa. Bravo. Nu cumva ai reușit să-i păcălești pe toți ceilalți? Bine, oricare ar fi cauza pentru care amândouă v-ați lansat în aventura asta formidabilă, nu mă bag. Asta-i inițiativa Lucillei? Dar, așa cum ți-am spus, nu mă voi amesteca.

Ce noroc pe ea că îl are pe unchiul Basil! Ce s-ar face fără el? Fanny se întoarse în camera ei, bătându-și capul cu o dilemă. O parte din ea voia să rămână și să se bucure de liniște, alta dorea să lupte. Și

apoi, îi dăduse cuvântul Lucillei. Nu-i oare totuna ce va face în restul timpului? Probabil că Lucille e deja în India și dacă Felix e la fel de decis, chiar zilele acestea pornește și el într-acolo. Nu trebuie decât să mai câștige pentru ei ceva timp, ca nu cumva misteriosul bandit Luigi să le ia urma.

Aproape că se decisese să rămână la unchiul Basil, când țărâitul telefonului se insinuă în planurile ei.

— Sunt Laziani.

Inima lui Fanny palpită cu furie, iar degetele ei strânseseră receptorul din răspuțeri. Totuși reuși să exclame cu naturalețe:

— A... salut! Nu mă așteptam să mă suni.

Vocea lui suna ca întotdeauna, severă și fără de compromis.

— Eram convins. Și totuși trebuie să discutăm ceva. Aceste articole din ziare...

— Eu...

El continuă arogant, de parcă n-ar fi auzit-o:

— Nu te învinovățesc, cred că ești obișnuită să trăiești în această mocirlă. Însă eu, până în acest moment, nu am mai întâlnit ceva asemănător. Măine un săptămânal de scandal va publica încă o știre murdară. Fanny își imaginează cum lui Antonio i se umflă nările de dezgust. De-ar uita mai repede această ființă grosolană! De ce dracu' o chinuie din nou? Ce-a spus de articol?

— Așa că sunt de părere că trebuie să ne întâlnim. Apoi vei înțelege. Nu te teme, ce s-a întâmplat ieri nu se va mai repeta. Poți să alegi singură locul de întâlnire, oricât de aglomerat ar fi.

— Nu-mi închipui ce fel de articol e și cum de l-ai mirosit! Nu-mi poți povesti totul la telefon?

Vocea lui scăzu, transformându-se într-un mârâit furios:

— Sunt lucruri care nu se pot spune prin telefon. Desigur, dacă te temi să te întâlnești față-n față cu mine...

Asta era o palmă, chiar dacă îi fusese dată cu mâna îmbrăcată cu o mănușă din piele de căprioară. Ticălosul! Știe pe ce butoane să apese. Ea se teme să se întâlnească cu el? Adică de ce s-ar teme?

— Nu mă tem de nimic. Pur și simplu, s-ar putea să fiu ocupată în această seară.

— Gândește-te la Felix, la logodnicul tău. Din partea ta nu-i tocmai cinstit să te duci la întâlnire cu altul. În ce mă privește, poți pretexta că ai treburi mai importante. Unde ai vrea să mergi? La El-Padrino? La Polo-Longe? Sunt locuri mereu pline, așa că vei fi în deplină siguranță.

Asta-i bună, o insulta din nou! Dar în adâncul sufletului ei se cuibărise fatala convingere că se va duce. Va asculta tot ce are de gând să-i spună. Va privi liniștită, peste masă, la fața lui negricioasă, convinsă că de această dată n-o va mai surprinde. Probabil că încă o întâlnire o va ajuta să scape de această vrajă. Desigur, el îi va spune că nu va tolera noile bârfe. Poate că-i căsătorit, de ce nu s-a gândit mai devreme? Va fi arogantă cu el, se va comporta ca o străină. Îl va asculta cu o expresie plictisită, bând acel vin cu lămâie, iar apoi se va retrage cu capul sus. Șoferul o va aduce înapoi la unchiul Basil. Asta-i tot.

Fanny puse receptorul în furcă și căzu pe gânduri. Își spuse că a reușit să-și imprime în voce o nuanță de nepăsare, chiar de nerăbdare. Spera că va putea să-și păstreze același ton și în prezența lui.

Ducele Laziani! O ținută elegantă și, sub ea, mușchii de fiară. E mai ușor să ți-l imaginezi într-un costum de pirat sau ca un mercenar cu un pumnal la brâu, decât în postura unui aristocrat modern, integrat în înalta societate.

«Ajunge, Fanny! Te-ai ținut, fetița mea. Revino-ți!» Vocea interioară o ajută să-și adune gândurile. Ce-o mai sfătuia doica Marilyn să facă, pentru a-și «curăți creierul»? Un duș rece? Fanny sări din pat și se duse în baie. Mai avea la dispoziție două ore.

Ea întârziase la Polo-Longe cu 15 minute, în schimb arăta extraordinar. Antonio nu va afla niciodată câte rochii a schimbat. Îi era recunoscătoare unchiului Basil care poruncise să i se aducă la vilă întreaga ei garderobă.

I se indică masa de lângă fereastră. Fanny își compuse un zâmbet sclipitor. Antonio se ridică și îi sărută mâna, nepăsător.

— Foarte frumos din partea ta că mi-ai acceptat invitația.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Dar te-aș ruga să te grăbești, am promis câtorva prieteni că merg cu ei să ne plimbăm pe patine cu roțile la «Flipper».

— Am auzit de acest loc, îi răspunse el, neremarcându-i răceala. Fanny își aținti privirea asupra mâinilor lui puternice, frumoase, împodobite doar cu inelul cu sigiliu. Numai așa, evitându-i privirile, putea să-și ascundă trăirile adevărate.

* — Se pare că acolo se adună tineretul.

Ochii lui negri ca smoala scânteiară. Dar în loc să strecoare o observație caustică, el își lasă capul într-o parte.

— Mi se pare că da. Eu dacă aș vrea să mă distrez, aș alege altceva. Dar Felix cum se împacă cu gândul că mergi peste tot fără el?

Obrajii lui Fanny se făcură roșii.

— Nu-i treaba ta! Da, e într-adevăr insuportabil!

Încă înainte de sosirea ei Antonio comandase o sticlă de vin alb, iar acum începuse să se joace cu piciorul paharului. Apoi turnă vin și spuse târăgânând cuvintele:

— Dimpotrivă. Este chiar treaba mea. Pentru că Felix este fratele meu mai mic!

— Fratele tău?... Fanny era cât pe ce să se înece. Această declarație calmă, incredibilă se repeta în mintea ei la nesfârșit până când îi înțelese sensul.

Era clar că se hotărâse să-i dea lovitura de grație!

— Cred că știai că Felix are o familie? N-a uitat să-ți spună că lucrează la firma mea și nu are mijloacele lui proprii?

Fanny înghiți vinul care o ameți; își dădu seama că de la micul dejun nu mai pusese nimic în gură, dar era prea târziu. Vinul o făcu vitează și ea își privi inamicul drept în ochi.

— Felix mi-a povestit totul! Deci ești Luigi, fratele lui mai mare? Scuză-mă. Cum vrei să-ți spun? Antonio? Poate Augustus?

— Gata, ajunge! spuse el și cuvintele lui răsunară ca o lovitură de cravașă și Fanny s-ar fi speriat dacă n-ar fi fost atât de furioasă.

— Nici nu mă gândesc. Tu ai început primul, nu uita asta, te rog. M-ai invitat să cinăm împreună, mi-ai spus că ai să-mi comunicii ceva important! Ce te-a determinat să renunți la mască?

Antonio întinse mâna spre ea. De la distanță acesta putea fi gestul unui îndrăgostit, dar Fanny abia cu greu își înăbuși un strigăt de durere: degetele ei fragile se pomeniseră strânse ca într-un clește. Și totuși, în pofida strânsorii de fier, vocea lui suna ca un avertisment rece și sec:

— Mai încet, te rog. Încă un scandal public ar putea să-ți dăuneze în carieră. Înaintea ultimului cuvânt făcuse o pauză, apoi strecurase în el o doză apreciabilă de sarcasm.

Slavă Domnului, măcar crede că e cea drept care se dă!

— Dă-mi imediat drumul la mână! Mă doare! Mi-ai demonstrat cât de mare și de puternic ești.

— Îmi cer scuze. Își retrase mâna și Fanny începu să-și frece degetele amorțite. Aceasta îi permise să nu-l privească în ochi.

— Ei? Ce-ai vrut să-mi mai spui? Ce fel de articol va fi publicat mâine? Încă o minciună?

— Din păcate, nu, spuse el printre dinți. Articolul face aluzia că ai pus ochii pe toată familia noastră. L-ai agățat mai întâi pe mezin, iar

acum, când acesta este plecat, l-ai sedus și pe fratele lui mai mare. M-am gândit că-i mai bine să afli de la mine.

— Ah, ce grijuliu ești! spuse cu un ton de gheață Fanny, continuând să-și frece degetele. Asta-i tot? Mă așteaptă mașina și, după cum ți-am mai spus, voi avea o noapte furtunoasă. Vrei să te iau cu mine?

Îi aruncă o privire provocatoare și se miră singură de sângele rece pe care-l avea. Fălciile ducelui se încleștaseră atât de tare încât noduri de mușchi îi jucau sub piele.

— Nu, asta nu-i tot. Nu vrei să încetăm cu prefăcătoriile? Măștile sunt aruncate. Tu știi cine sunt, iar eu știu... ce ești. Felix poate fi nebun după tine, dar nu se va căsători cu tine. Ți-a spus că-i logodit?

— Exact ca în epoca feudală! Eu și Felix suntem absolut sinceri unul cu altul și eu știu foarte bine că nu-i deloc logodit. Doar cu mine. Firește, vrei să-i impui o căsătorie searbădă, fără dragoste, dar potrivită după părerea ta. Deci, să știi: asta nu se va întâmpla niciodată! Eu și Felix ne pregătim să ne căsătorim și nu avem nevoie de binecuvântarea ta! Îl voi ajuta și-l voi susține până când va ajunge pe propriile lui picioare.

— Sau până când va avea drept de moștenitor. Ți-a spus asta? Excelent, domnișoară Lucille. Să intrăm în fondul problemei. Cât vreți ca să-l lăsați pe Felix în pace? Vă promit să vă dau mult mai mult decât ați putea câștiga jucând în film sau pozând goală!

Sosise momentul, așa că Fanny nu ezită. Dacă ar mai fi rămas aici mai departe, n-ar mai fi rezistat și i-ar fi făcut o scenă. În loc să facă acest lucru, își puse cu demnitate paharul pe masă și se ridică chipeșă și seducătoare în rochia ei care îi lăsa dezgolit un umăr bronzat.

— N-am nici cea mai mică dorință să continuăm cu aceste replici caustice. Luați aminte: eu nu sunt de vânzare. Vă e clar? Am de gând să mă căsătoresc cu Felix; mai mult chiar pe masă intenționez să dau o declarație în presă. Se prea poate să amintesc în această declarație comportamentul medieval și ieșirile stranii ale fratelui său mai mare. De obicei toată lumea e de partea îndrăgostiților, nu-i așa? Toți ne vor compătimi, pe mine și pe Felix!

Spre mirarea ei, Antonio nu se supără și nici nu se indispuse, ci se ridică de la masă. Pe buze îi apărură un zâmbet involuntar.

— Calmați-vă! Nu v-ați gândit că poate am vrut să verific puterea iubirii dumneavoastră pentru fratele meu? E cel mai bine să rămânem prieteni, ce ziceți? Probabil că Felix ar fi preferat pacea, el e alintat și obișnuit cu un anumit mod de viață. N-ați observat?

Fanny îl privea neîncrezătoare. Acest om este schimbător ca vântul și tot atât de imprevizibil.

— Fanny, spuse el cu o voce spartă, oare nu putem deveni prieteni? Stai o clipă, achit nota de plată și te conduc acasă sau la discoteca ta preferată, sau la patinele cu roțile, unde dorești. De acord? Trebuie să discutăm multe lucruri. Îți voi povesti despre familia noastră. Poate te vei mai gândi dacă merită să intri în ea după ce îți voi împărtăși tainele noastre de familie.

Reușise să facă o breșă în blindajul ei și se duse să caute chelnerul, lăsând-o nedumerită și imaginându-și care va fi următoarea lui mișcare. Ce să facă? Instinctul îi șoptea: fugi unde vezi cu ochii! Dar dacă-i va ajuta pe Lucille și pe Felix prin faptul că, pentru o vreme, ar putea să devieze asupra ei atenția fratelui mai mare... În cele din urmă, rațiunea învinse.

— Bine! spuse șovăitor Fanny, când el se întoarse cu chelnerul. Antonio semnă nota de plată, parcă nedându-și seama că cu cealaltă mână, o cuprinse din nou. Totuși, după ce el făcuse pasul spre împăcare, n-ar fi fost frumos din partea ei să protesteze.

«De ce nu mă simt ușurată?» se întrebă, stupid, Fanny, pășind alături de el. Nu se vor mai certa, relațiile dintre ei nu vor mai fi încordate. Lucille și Felix vor fi fericiți, iar ea, ea își va continua studiile datorită cărora a venit aici. Și, dacă va da Dumnezeu, el nu va afla niciodată rolul jucat de ea în această poveste. Nu se vor mai vedea. Fanny ar fi trebuit să jubileze, dar nu simțea decât o mare pustiire sufletească. Oare de ce i-a permis să o țină de braț chiar pe stradă, unde se uitară la ei câteva perechi de ochi curioși?

Capitolul 14

— ă rog să vă puneți centurile de siguranță.

Cuvintele ajungeau domol, ca prin vată, până la conștiința ei.

«Pune-ți centura de siguranță!» îi spusese și Antonio înainte de a porni mașina. Cine știe de unde apăruse o sticlă de șampanie, singura băutură demnă să-i sărbătorească viitoarea căsătorie.

— Pentru iubitul, atotînțeleghătorul cumnat!

Oare chiar a rostit acest toast sau numai i s-a părut? Câtă șampanie a turnat în ea înainte de a o duce acasă? Acasă? Dar oare-i acasă, adică la vila unchiului Basil? Unde-i? De ce oare pleoapele

parcă i s-au acoperit cu plumb? Fanny, parcă din depărtare, își auzi propriul geamăt. Vroia și nu putea să se trezească.

— Dormi, dragă. Trebuie să dormi. Te voi trezi când vom ajunge la destinație. Chiar și în somn recunosc această voce drăgostoasă și dură în același timp. De ce i-a spus «dragă»? Ce fel de «dragă» îi este?! Doar e logodnica fratelui lui. De fapt, n-are importanță. Toată lumea știe că bărbații italieni duc o viață dezordonată. Fiecare din ei are o soție și o amantă. Dar ea cine-i, soție, amantă, sau și una și alta? Are de unde alege! Fanny înțelese că aiurează și, lungindu-se în fotoliu, se afundă iarăși într-o moțăială profundă. Trezirea fu ciudată. Cineva o trăgea pe Fanny de umăr.

— Trezește-te, suntem deja pe pământ. Avem nevoie de o oră să se facă plinul și să se verifice starea tehnică a avionului.

Fanny reuși totuși să deschidă ochii. Privirea i se opri pe fața lui oacheșă. Era o față de satir. Antonio o privea ironic. Ea clipi din toate puterile ca să se convingă că nu visează.

— Antonio? Vocea i se auzi surd, aproape ca un croncănit.

Ce-i cu ea, Ja urma urmei? Poate că, după ce-și pierduse cunoștința, ducele o adusese la vilă și rămăsese singur cu ea?

Antonio îi desfăcu cu nerăbdare centura de siguranță și o trase pe Fanny de mână. Ea se împletici, dar el o ajută să se țină pe picioare.

— Nu... nu înțeleg. Ce fac aici? Ce faci tu aici? Unde suntem?

— Ce, nu mai ții minte nimic? Mi-am închipuit eu. N-ar trebui să bei atâta șampanie. Neluându-i în seamă împotrivirea, ținând-o strâns de talie, o trase în culoarul dintre cele două rânduri de fotolii ale avionului.

În sfârșit ea reuși să-și vină în fire.

— Nu mă mai târî! Poate îmi explici ce înseamnă toate astea! Unde mergem?

— Bine. O ajută să sară pe pământ și o conduse într-o mică clădire. Intrând, ei se pomeniră într-o cameră strâmtă, tapetată cu pluș, care semăna cu un cabinet. În întâmpinarea lor se ridică o femeie necunoscută care ieși imediat, lăsându-i singuri. Antonio începu iarăși să vorbească:

— Din moment ce ai început să pui întrebări, înseamnă că ți-e într-adevăr mai bine. Ceea ce-i ciudat, e că te-a părăsit memoria.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce trebuie să-mi amintesc? Ce se petrece de fapt?

— Ei... O duse până la canapea și o forță să se așeze. Apoi privi țintă la ea, strâmbându-și gura într-o grimasă.

— Natural, mergem acasă cu avionul. Aseară ți-ai exprimat dorința să vizitezi castelul natal al lui Felix, și al meu, se înțelege. Ți-a trecut prin minte să-l aștepti acolo. Chiar nu-ți mai amintești nimic?

Fanny avea sentimentul că Antonio își bate joc de ea. Dar o durea capul atât de tare, încât restul nu avea nici o importanță.

— Nu mai țin minte absolut nimic, șopti ea.

Nu, nu se poate așa ceva! Fanny își apăsă degetele pe tâmpile. Doamne, de-ar fi numai un vis urât!

— Trebuia să bei mai puțin, spuse el neîndurător. Felix știe că bei sau i-ai ascuns oceaștă apucătură nocivă?

Momentul era cât se poate de prielnic pentru a-i deschide ochii. A greșit, a răpit pe altcineva! Da, acum ea va fi cea care va râde la urmă! Fraza nerostită îngheță pe buzele lui Fanny. Nu, ea nu va îndrăzni să recunoască. Acest om e capabil de orice, acum o credea Lucille. Era în stare s-o ucidă, răzbunându-și astfel vanitatea ultragiată.

— Termină cu bombăneala, mârâi Fanny, continuând să-și maseze pleoapele. N-ai putea să-mi faci rost de câteva aspirine și de niște apă rece?

Era clar că el nu era obișnuit să aibă grijă de cineva, dar, pentru ca ea să i se supună, aduse tot ceea ce-i ceruse. Apoi se așeză la masa de scris și se afundă într-o discuție telefonică lungă și calmă. Zadarnic își ascuți Fanny auzul, nu reuși să priceapă nimic. Știa puțină italiană, dar acest dialect îi era total necunoscut. Fanny se spijini de speteaza canapelei, străduindu-se să-și recapete luciditatea. Și curajul. În ce istorie s-a mai băgat?

Aspirina îi potolise durerea de cap, dar acum o biruia somnolența. Fanny îi permise lui Antonio s-o urce din nou în micul avion. Era prea slăbită să se mai intereseze unde poposiseră.

Antonio îi rabată fotoliul, transformându-l într-un pat. Ce fericire! Imediat ce se ridicară în aer apărură un tânăr care o acoperi cu o pătură. Fanny îi aruncă ducelui o privire fugară pe sub genele lăsate; el citea un volum gros, împreunându-și sprâncenele negre și dese. Părea că uitase de ea, însă curând spuse, neridicându-și privirea:

— Ai acolo o perdea, poți s-o tragi, să nu te deranjeze nimic. Trage de șnur. Sau apasă pe buton ca să vină James. Fă-te comodă, zborul va dura opt ore.

Fără să spună un cuvânt, Fanny trase perdeaua. Opt ore! Chiar o duce în Italia, în «castelul lor natal», după cum parcă se exprimase! Și continuă s-o ia drept Lucille. Pe Fanny o cuprinse un tremur nervos dar, slavă Domnului, era ferită de ochi indiscreți. Oare ce a mai

născocit Antonio?

Cândva, demult, în adolescență, Fanny visa în taină la o aventură minunată. În vis era prințesă, sau măcar fiica unui duce. O răpea un pirat sau un tâlhar care, în cele din urmă, era tot un duce. Toate aceste fantezii aveau un sfârșit fericit. Ca prin minune reușea să scape de pângărire. Fata virgină îl îmblânzea pe răufăcător, iar acesta se înclina în fața ei. Urmau îmbrățișări înflăcărâte... și deodată se însera. Ce se întâmpla în amurg?!

Fanny se ghemui, potolindu-și imaginația prea bogată. Acum în orice caz, nu trebuia să facă decât un singur lucru: să câștige cât mai mult timp pentru Lucille și Felix. Abia acum o înțelesese pe sora ei care îl apreciasse corect pe acest nemernic. Cu ce plăcere îi va arunca în față adevărul zdrobitor: s-a dat peste cap să răpească altă fată!

Oricât ar părea de ciudat, în tot timpul zborului reuși să doarmă.

— Vă rog să vă puneți centura!

Ce-i asta, un nou vis? Sarah simți că asupra ei se apleacă stewardul, verificându-i centura de siguranță. Trăgând perdeaua, aruncă o privire spre omul la care până acum se gândise ca la «Antonio». Acesta puse cartea la loc și o privi la rândul său pe Fanny. Ea se întoarse, prefăcându-se că admiră norii. Deci se apropiau de Italia. Dacă nu ar fi existat aceste circumstanțe deosebite, Fanny s-ar fi simțit în al nouălea cer de fericire. Dante și Beatrice, Romeo și Julieta, luminile și fântânile arteziene, țara în care timpul s-a oprit. Fanny visa întotdeauna să viziteze Italia, dar tatăl ei nici nu voia să audă de așa ceva. Când ea insista, el se apuca să-i înjure pe comuniști. Această părere preconcepută îi apăruse după ce făcuse curioștință cu Pietro, bărbatul pe care mama ei i-l preferase lui sir Patrick. În aceste minute fetița se simțea vinovată. Îi plăcea Pietro, el era bun și o ducea călare pe umerii lui lați. Și Lucille se atașase de el.

— Peste câteva minute vom ateriza. Apoi ne vom urca în elicopter. Sper că sistemul tău nervos e în ordine,

Iarăși simțise nevoia să o întoarcă spre realitatea prea puțin atrăgătoare. Fanny privi amenințător la dușmanul ei.

— Nu m-am gândit să fac necazuri! Pur și simplu am obosit peste măsură. Pot spera că nu mai avem mult?

— Treizeci de minute cu elicopterul. Felix ți-a descris vreodată castelul nostru? Se înalță într-un loc inaccesibil. Toate drumurile sunt foarte greu de parcurs. În schimb avem câteva avantaje

— Sper că aveți și un apeduct, spuse Fanny cu dispreț și se simți de o bucurie răutăcioasă văzându-l cum înghite în sec.

— Nu suntem atât de înapoiati, chiar și în Sardinia! Cred că o să-ți placă. Dacă vrei să înoți, avem două piscine. Și mai avem patru terenuri de tenis. Poate că în așteptarea lui Felix vei dori să te antrenezi. Mi-aduc aminte că n-ai jucat deloc rău.

«Deloc rău!» Cum îndrăznește să discute cu ea pe acest ton?

Fanny îi dăruie ducelui un zâmbet plin de bunăvoință.

— E pur și simplu minunat! Nimic în lume nu se compară cu tenisul! Sper că vei juca cu mine! Aici ea socotește de cuviință să ofteze pentru a nu-și ieși din rol. Numai Felix să nu întârzie prea mult...

Acum era momentul cel mai potrivit să se îmbufneze, numai că nu se pricepea să-și compună expresii plângărețe. În loc de asta, Fanny afișează un zâmbet lingușitor.

— Te-ai hotărât probabil să mai verifici încă o dată sentimentele noastre, să verifici forța iubirii noastre. Te deranjezi degeaba, eu și Felix nu putem trăi unul fără altul. Și toată viața am visat să am un frate mai mare.

Îl se păru că a exagerat. Din fericire, centura de siguranță nu-l lăsa pe Antonio să sară și să-i tragă o palmă. Când își strânse fălcile, pe colțurile buzelor lui apăruseră două linii albe, minuscule. Nu-și lua de la ea ochii negri ca păcura.

— Chiar ai visat să ai un frate? Fanny nu înțelese ce se ascunde îndărătul acestor cuvinte spuse cu un sarcasm rece.

— De fapt, am doi frați gemeni, fiii primului soț al mamei. Sunt arheologi, sau ceva nu mai puțin plicticos. Nu am apucat să-i văd ca lumea, așa că aceasta este o senzație nouă pentru mine. Felix nu mi-a spus cât de atent ești. Ai fost atât de drăguț că ai rugat-o pe slujnica unchiului Basil să-mi împacheteze toate lucrurile!

Se pare că ea mersese din nou prea departe. Fanny îi dăruie lui Antonio ultimul surâs fals și se întoarce spre geam. Avionul întoarce și se pregătește de aterizare.

Capitolul 15

— În ce fel vin și pleacă de aici oamenii, dacă nu luăm în calcul elicopterul?

— E greu și cere mult timp, spuse el morocănos. Există un drum, dar este foarte prost, nu-i pentru automobile.

— Dar...

— În afară de asta, insula mustește de teroriști, ucigași și oameni certați cu legea. Iar în munți se ascund tâlharii, flămânzi și feroși. Elicopterul este singurul mijloc sigur de transport. De ce să riști în zadar?

— Desigur, murmură Fanny și, ca să nu se întâlnească cu privirea lui, se uită în jos, aplecându-se peste balustrada de piatră din jurul terasei, unde ambii degustau cu plăcere băuturile răcoritoare.

Castelul (o adevărată fortăreață) se înălța mult deasupra pământului. De aici se putea admira priveliștea captivantă a mării. Constructorii au avut grijă, în primul rând, să-i protejeze pe locuitori de pirații mauri și de detașamentele de mercenari care umblau de jur împrejur în căutare de provizii și de furturi. Vechiul castel al familiei Laziani era apărat de ziduri groase și de garduri cu sârmă ghimpată sub înaltă tensiune. Era o adevărată cetate a Evului Mediu, cu tot confortul modern. Aici erau terenuri de tenis, chiar și o pajiște în miniatură pentru golf. Stăpânul castelului o conduse pe Fanny în apartamentele ei. Dormitorul dădea spre livada plină de mirosul florilor. Aici era un bazin splendid străjuit de un gard cu găurele pe tot perimetrul; acesta era luminat de becuri subacvatice care creau impresia unei grote din basme. Două scări de marmură duceau într-o sală mare cu un pătrat albastru în centru.

Excursia fu scurtă și foarte superficială. Fanny se străduia să-și afișeze pe față o expresie naivă și mirată. E mai bine să-și ascundă ghearele pentru un timp, până își va da seama de ce a adus-o până aici. Iar asta nu-i simplu!

Îi privea fața, acea față de smoală, cu binecunoscuta grimasă și ochii negri, căutători. Această privire, amplificată de o sută de ori de imaginația lui Fanny, o sfredeli dintr-o parte într-alta. Se simțea singură și fără apărare, dar ar fi preferat să se lasă torturată decât să-și trădeze slăbiciunea. Bând un pahar de apă minerală cu lămâie, Fanny surâse.

— Aici este pur și simplu minunat! Ce drăguț din partea ta că m-ai adus aici! Acum, când mi-ai arătat cetatea, mă simt în deplină siguranță. Când crezi că va sosi Felix?

— De unde să știu? De obicei fratele mai mic vine fără să anunțe. Sunt convins: de îndată ce va afla că-l așteaptă logodnica acasă, va sosi imediat.

Poate că n-ar fi rău să-i demonstreze fermitatea caracterului? Fanny își lăsă ochii în jos și se bosumflă.

— Însă deocamdată nu-i aici. De aici e departe până la cel mai

apropiat oraș? Cum sunt pe-aici distracțiile? Ador să dansez și să fie multă lume. Felix nu mi-a interzis niciodată să mă distrez.

Cuta buzelor sale se făcuse pentru o clipă mai aspră, dar imediat se stăpâni.

— Distracții? A, da, te-ai obișnuit cu televizorul, dar aici nu avem. În ceea ce privește dansurile... Mă tem că în cel mai apropiat sat - la vreo milă de aici - nu este discotecă. Noi locuim izolat. Singurul mijloc de a ajunge aici e pe calea aerului. Nu-ți convine ceva?

Dar... cu ce mă voi ocupa?

— Sunt convins că nu te vei plictisi. Ai văzut cele două piscine și terenurile de tenis. Mă voi strădui să-ți fiu adversar și, se prea poate, să te fugăresc mai tare decât idolul tău Adam Cullen. În acea seară s-a purtat ca un adevărat cavaler. Mă tem că nu sunt atât de galant să pierd victoria de dragul plăcerii unei doamne!

Cuvintele lui îi pătrunseră ca niște spini în piele. Dar nu-i nimic! De data aceasta el se înșeală asupra victimei sale!

— Galant? O, se înțelege că nu mă aștept la așa ceva din partea ta. Îți mulțumesc că ai acceptat să joci tenis cu mine. Și, la rândul meu, promit să nu cedez. Îmi place să câștig.

Fanny întâlni privirea ducelui în mod provocator. Asfințind, soarele îi aprinse părul de culoarea mahonului și se reflectă în ochii ei verzi de smarald - ochii pisicii sălbătice de munte. Pe el îl irita și în același timp îl atrăgea faptul că tânăra femeie, pe care de la bun început se pregătise s-o disprețuiască, îi aruncase mănua. Informațiile îi creaseră ducelui părerea unei femei tipice și emancipate, care habar n-avea de morală sau de așa-numita falsă modestie. Fără să se jeneze de bărbați, se dezbrăca cu nonșalanță în fața camerei de filmat. Acum la ce bun se fandosește? Pobabil că prin asemenea trucuri izbutise să pună mâna pe fratele lui, care era o fire sensibilă.

Antonio își împreună sprâncețele negre și o privi întrebător pe Fanny în ochi. Ea tresări involuntar. Răspunsul nerostit la întrebarea: «De ce a adus-o aici?» plutea în aer. Ce va face? Cât timp se va mai preface că a adus-o în Sardinia de dragul întâlnirii cu logodnicul ei?

«A adus-o?» zâmbi pentru sine Fanny. «A răpit-o» ar fi mai corect. Dar nu-i va permite să-i observe groaza în fața acestui animal sălbatic, neînfrânat, pe care îl ghicea sub spoiala exterioară a acestui gentleman.

— Ți-e frig? Sau te-ai gândit la ceva neplăcut, spre exemplu la o posibilă înfrângere?

Nu, nu-i va observa deruta. Fanny dădu din umeri, își mută

privirea spre zidul de piatră acoperit de viță de vie, ce se ridica vertical deasupra mării, și își puse pe față masca naivității.

— Niciodată nu voi fi dispusă la o înfrângere. De fapt, iată la ce mă gândeam. De cine trebuiau să se apere strămoșii tăi?

Interlocutorul ei se lăsă pe speteaza fotoliului și-și miji ochii, bucurându-se dinainte de impresia pe care o vor face cuvintele sale.

— Pe țărm corsarii prădau populația civilă și luau în scalvie cele mai frumoase femei. Câteodată le luau de neveste. Legenda spune că întemeietorul clanului nostru era el însuși pe jumătate maur, Othello al lui Shakespeare. În orice caz, el a construit această cetate pentru apărarea familiei sale și a țăranilor care se ocupau cu cultivarea pământului pe domeniile sale. Îi ocrotea de bandiți tot atât de sângeroși ca și el. Felix nu te-a inițiat în istoria familiei noastre?

— Nu, dar pot să-mi închipui acest lucru. Dacă n-ar fi piscinele, terenurile de tenis, și, se înțelege, electricitatea, am putea să ne închipuim că am picat în trecutul îndepărtat, chiar într-un alt secol.

— Din multe puncte de vedere, chiar așa este.

Ducele își dezbracă sacoul și cravata și-și descheie nasturele de sus al cămășii de mătase șifedie. Lui Fanny îi atrase atenția un colan strălucitor ce avea gravat pe capacul medalionului un cap de lup gata să-și devoreze prada, cu ochii de smarald și arătându-și colții. Chiar în stilul lui!

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Antonio atinse ușor colanul.

— Te interesează? Este un lucru foarte vechi. Dacă ar fi să credem legenda, a aparținut maurului despre care ți-am povestit. Acest veritabil lup de mare a luat prizonieră o fetiță de 15 ani, care i-a devenit apoi nevastă. Ea l-a convins să se statornicească în acest loc neprimitor și sălbatic, care se armoniza atât de bine cu temperamentul neastâmpărat al amândurora. Acești ochi seamănă cu ai tăi...

O întărâta dinadins, iar acest lucru nu trebuia trecut cu vederea. Fanny își luă paharul și începu să râdă, străduindu-se ca în acest râs să-și facă loc aluzia la trecutul ei plin de păcate.

— Acești ochi îi am de la mama. După ce mă voi căsători cu Felix, aş vrea să mă stabilesc aici. Ce zici de asta? În general îmi place să locuiesc în Los Angeles, acolo îmi sunt toți prietenii, dar dacă printre membrii familiei Laziani se obișnuiește ca nunțile să se facă aici, eu n-am nimic împotriva vechii tradiții.

Fanny se schimbă într-o rochie de bumbac de un verde pal, garnisită cu mătase strălucitoare. Gâtul îi era destul de descoperit pentru a-i arăta trăsăturile pieptului. Ochii verzi și expresivi ai lui

Antonio o studiaiu precum străbunul său o studia pe tânăra sa victimă. În sfârșit, spuse:

— Ar trebui să discuți asta cu fratele meu, nu cu mine. Este posibil să te răzgândești, dacă vei petrece câteva săptămâni în această pustietate. Viața de aici este primitivă.

Prefăcându-se că nu-i înțelege intenția de a o înjosi, Fanny îi răspunse:

— Dar tu călătorești mult, nu-i așa? Având la dispoziție un avion particular, acest loc nu mai pare atât de izolat. Am auzit că nu departe de aici este stațiunea balneoclimaterică ultra-modernă Costa Esmeraldo. Ai iaht?

— Nu am timp pentru plimbări distractive. Nu am de gând să-mi încredințez problemele juriștilor și contabililor, iar de treburi nu duc lipsă. Când va sosi Felix, și el va fi foarte ocupat. Sper că nu te vei plictisi!

Fanny dădu din umeri. Simți că pășește pe marginea prăpastiei, dar nu se grăbi să-și șteargă de pe buze surâsul ironic.

— În nici un caz. N-am de gând să mă transform într-o cloșcă. Împreună cu soțul voi călători în toată lumea. Vreau să împart cu el toate problemele.

«Sper că nu mă va arunca peste zidul de piatră ca să mă zdrobesc de stâncile malului iar valurile lacome să șteargă toate urmele! Ar putea-o face cu ușurință și nimeni nu-și va da seama».

Ochii negri (tot atât de tăioși ca și stâncile pe care Fanny tocmai și le zugrăvise în imaginație) scânteiară și se stinseră în același moment.

— Așa deci? spuse ducele Laziani, cu vocea tăragănată. Să sperăm că presupusul tău soț îți cunoaște... hm... ambițiile. Italienii, mai ales cei din sud, nu se lasă atât de ușor dresați și mânați din urmă, precum americanii.

«Căteea mică!» se gândi Antonio. Dinadins îl întărată? Făcu eforturi pentru a se stăpâni, cu atât mai mult cu cât din când în când se părea că balanța înclina de partea ei. Dacă apetitul său sexual n-ar fi scăzut din cauză că până acum obținea totul fără efort, acum nu s-ar fi putut abține și ar fi silit-o să cedeze. Antonio privi chiorăș la buzele ei întredeschise. Nu, se gândi el, ar fi o victorie prea ușoară. Țelul lui era ca ea să i se dăruiască de bunăvoie, să cadă, doborâtă de propriile ei instincte. Pentru că, după ce totul se va fi terminat și îi va fi demonstrat că este o nulitate, ea să nu-i poată spune lui Felix că a fost violată. Îi va deschide fratelui ochii, îi va arăta de ce este în stare această femeie ușuratică. Nu mai avea mult de așteptat, pentru el nu

trecuse neobservată pulsația vinișoarei de la gâtul ei, trădându-i zbuluciumul interior. Minunat! Lasă să se plictisească câteva zile! Să i se urască de nopțile romantice cu stele, fără să aibă un bărbat alături! Seta ei sexuală îi va birui vanitatea și încăpățânarea de neînchipuit.

Soarele care apunea arunca asupra pietrelor reflexii de un roșu închis. Fanny își aminti vorbele Lucillei, care îi spusese că răposatul duce Laziani și-a ucis prima soție pentru că ea își manifestase interesul pentru alt bărbat. Și iată că acum, în fața ei, stătea în fotoliu fiul lui, a cărei origine maură îi era trădată de pielea tuciurie, de despicătura crudă a nărilor, de buzele senzuale și în același timp brutale.

— N-am de gând să dresez pe nimeni, îi replică tăios Fanny, numai ca să spargă tăcerea lugubră. Ce repede se întunecă aici, ce umbre lungi și reci se aștern pe pământ! Îmi cer scuze, am obosit puțin. Mă duc să-mi caut camera.

Spre marea ei uimire, Antonio se ridică și îi oferă galant brațul să se sprijine de el.

— Desigur. Scuză-mă. Dacă îți va fi foame, nu trebuie să te duci numaidecât în sufragerie. Gina va avea grijă să ți se aducă mâncarea în apartament.

Capitolul 16

Întinericul o deprimă pe Fanny și de aceea nu coborâse storurile seara, iar acum o treziră razele strălucitoare ale soarelui, care se revărsau în dormitor ca un torent. Urmă un interval de timp scurt și bizar când, imediat după trezire, ea nu știe unde se află. Să fie cumva continuarea visului? În jurul ei totul i se păru necunoscut: de la patul imens cu patru picioare până la ciripitul vesel din livadă. Doamnă! Oare într-adevăr a ajuns pe insula Sardinia, în castelul ducelui ce semăna cu o cetate tipic medievală? Și oare chiar este prizoniera ducelui italian care ar fi trebuit să trăiască în vremurile acelea de demult?

«Dimineața este mai înțeleaptă decât seara» spunea doica Marilyn, însă este foarte puțin probabil ca ea să-și fi putut imagina o asemenea dimineață. Fanny se ridică pe pat în capul oaselor și, spre marea ei ușurare, se convinse că este singură în cameră. Și totuși senzația de irealitate n-o părăsea. Clipi, respiră adânc și simți cum, împreună cu aerul curat, pătrund în ea mirosurile mării și ale plantelor de munte.

Făcu ocolul camerei cu privirea. În cameră domnea epoca,

Renașterii. Pereții erau căptușiți cu brocart pe al cărui fond verde strălucea broderia de fir aurit și ale cărui margini erau roz și bej. Deasupra patului atârna un baldachin de culoarea fildeşului, aurit, în ton cu draperiile. Fiecare obiect de mobilier ar fi însemnat o avere dacă ar fi fost vândut la licitație. Pe parchetul lăcuit erau covoare orientale.

Ușa de la dormitor dădea în salon, în care cea mai mare parte a spațiului era ocupată de o canapea din epoca Directoratului. Deasupra canapelei atârna portretul unei femei frumoase cu părul negru. Femeia era pictată șezând chiar pe această canapea. Bărbia și-o sprijinea într-o mână plină toată de inele. Cealaltă mână se juca cu un colan mare din aur masiv, ce atârna pe pieptul femeii. În seara trecută camera era slab luminată, iar Fanny fusese prea obosită și surescitată ca s-o privească cu atenție. Însă acum, dimineața, razele soarelui cădeau exact pe portret și, fermecată, ea ieși din așternut, trecu desculță pe sub arca de deasupra ușii și se opri în fața portretului acelei femei care, deși murise demult, rămăsese totuși vie. Privirea evazivă a ochilor căprui sugera o bunătate inexprimabilă. Și acest colan... Era copia fidelă a celui pe care îl văzuse la duce! Cine-i această femeie? Rochia cu pliuri grele îi drapa silueta, neascunzând ci numai subliniind curbura abruptă a coapsei și bustului frumos, făcând aluzie la picioarele-i lungi. Avea părul ușor ondulat; o șuviță îi cădea pe pieptul alb ca zăpada. Păcat că portretul nu are nici o inscripție explicativă!

— Luați micul dejun, seînorina?

Fanny nu auzise să fi intrat cineva și se întoarse brusc. Inima-i bătea puternic. Era sigură că a încuiat ușa. Deci, ca' o ostatică de harem, nu poate rămâne singură? Era cât pe ce să-și piardă cumpătul de indignare, dar slujnica tuciurie era foarte tânără, aproape un copil și părea foarte timidă.

Fanny zâmbi.

— Parcă n-aș refuza un suc de portocale, dacă aveți, sau o ceașcă cu cafea.

Văzând confuzia cameristei, ea vorbi în italiană, ajutându-se de gesturi:

— Apropo, cine-i dama din portret? Este o adevărată frumusețe!

Fetița avea o privire speriată. Era clar că ar fi preferat să nu răspundă la această întrebare, dar își învinșe teama:

— Este prima soție a răposatului duce. Mama actualului duce.

Mama lui! Aceeași pe care o trimisese pe cealaltă lume precedentul proprietar al castelului! Fanny aruncă o privire în neant,

iar în mintea ei roiau o mulțime de întrebări. Acum privi cu un nou interes portretul. Deci această divă palidă, cu zâmbetul misterios și abia schițat, i-a dat viață acestui diavol pe nume Antonio? Femeia din portret era posesoarea unui întreg arsenal de frumusețe: degetele subțiri se jucau lejer cu medalionul de aur, cu figura lupului ce avea ochi de smarald. Cu siguranță, era convinsă de irezistibilitatea ei, fusese prea imprudentă, iar lupul domesticit de ea a sărit asupra ei, i-a frânt răsul și i-a ucis frumusețea delicată. Cum o fi murit?

Tăcuta cameristă plecă să pregătească baia. Fanny se înfioră și se întoarce cu spatele la portret. În nici un caz nu trebuie să devină melancolică. La urma urmei, ea nu este soția acestui om aprig în ale cărui vine curge sângele sarazinilor nemiloși. Nu este nici măcar soția fratelui său, ci pur și simplu, de dragul fericirii surorii ei, și-a pus o mască străină și poate oricând să iasă din joc, dezvăluind adevărul.

Să-i dezvăluie ducelui adevărul? Să-i spună că l-a dus de nas? Fanny își închipui reacția probabilă, lucru ce-i produse furișături pe spate. Fanny, de data asta ai dat de dracu'!

Totuși autobiciuirea n-o va ajuta. Fapta este consumată, acum va trebui să se bizuie pe istețimea proprie. Cine s-o creadă că ducele a răpit-o?! Cine o va crede? Întinsă în cada atât de imensă încât în ea s-ar fi putut organiza orgii, desfătându-se în apa înmiresmată cu șamponuri, Fanny încerca să cântărească la rece situația, dar toate răspunsurile la întrebările ei chinuitoare nu erau deloc liniștitoare. Făcându-i curte în văzul lumii, astfel încât la Hollywood intraseră în gura lumii, Antonio pregătise foarte bine terenul pentru dispariția plănuită, având chiar grijă să pună capăt filmărilor ei împreună cu Adam Cullen. Plecarea lor neașteptată va fi considerată drept unul dintre capriciile obișnuite ale Lucillei Lanier.

Fanny își freca îngândurată spatele. Chiar în fața ei era o oglindă imensă. Totul aducea a Hollywood, a «șușă» hollywood-iană. Acum câteva luni se plângea de viața ei sălcie, sterilă; totul era planificat pentru anii următori, incluzând și perspectivele unei căsătorii reușite. Bietul ei tată, ce eforturi a depus ca s-o crească fără să-i semene mamei și surorii sale, ce grijuliu o ferea de publicitate, de viața în văzul lumii și de tot ceea ce el considera a fi influență nefastă. El se conducea după cele mai bune intenții, dar se vede că genele maternelle s-au dovedit mai puternice.

Fanny își strânse părul pe ceafă, dar șuvițele-i cădeau pe gât, pe tâmpile, pe obraji. Începuseră încet să se îndrepte, dobândindu-și aspectul lor natural, lucru care lui Fanny îi dădea încredere în sine.

Principalul era să nu facă vreo greșeală gravă. Și să nu privească departe în viitor.

Intuiția îi spunea că mai este cineva în baie. Într-o clipă, intră cu tot corpul sub apă, ochii verzi aprinzându-se de mânie.

— Hei, unde te ascunzi? Întârzii la meciul de tenis.

— Cară-te! Nu vezi că fac baie? Sau nu pot rămâne nici un minut singură?

— Bineînțeles! Deși, trebuie să recunosc că mă miră accesul tău neașteptat la pudoare. N-ai spus chiar tu într-un interviu că, odată ce ai un corp frumos, trebuie să-l și arăți!?

Antonio stătea într-o nișă. Pantalonii de bumbac îi erau strânși pe corp. Cizmele înalte, lăcuite îi trădau intenția de a face echitație.

— Corpul meu nu-i grija ta! Ce, ai uitat că sunt logodnica fratelui tău?

Cel mai probabil e că, în locul ei, Lucille nu s-ar fi ascuns în apă ci ar fi ieșit mândră la iveală. Dar ea nu-i Lucille...

Antonio râse forțat.

— N-am uitat nimic. Chiar ai crezut că mă voi năpusti asupra viitoarei mele rude? Poți să mă crezi: nu iau niciodată femeile cu forța. La ce bun, din moment ce mi se oferă de bună voie? Nu mai trăim o epocă de violență!

Cum îndrăznește să vorbească așa cu ea? Stă aici, în cizmele de călărie și se zgâiește la ea!

Pe Fanny o cuprinse mânia, o orbi, o lăsă fără rațiune. Dacă ar fi avut un pistol în mână, l-ar fi împușcat pe loc. Sau, dacă ar avea obiceiul țărăncilor de prin partea locului de a purta un pușnal pentru apărarea fecioriei, cu ce plăcere i l-ar fi înțipt în inima lui neagră! Dar, din moment ce nu avea nimic asemănător la îndemână, Fanny se folosi de armele existente: luă apă în ambele mâini și-l udă din cap până-n picioare, cum ar fi făcut un copil care a luat-o razna de-a binelea.

Pe pantalonii curați, fără cusur, și pe cizmele lăcuite se întinseseră petele ude. Însă, la drept vorbind, la ce se putea aștepta? De ce numai ea trebuia să-și aducă aminte de buna-cuviință?

— Ia aminte, rosti cu ranchiună Fanny, nu-ți ofer nimic! Nu ai nici o scuză! Dai buzna în baie când mă spăl! leși afară!

Timp de câteva secunde lui Fanny i se păru că Antonio e gata-gata să se năpustească asupra ei, umplând-o de vânătaii pe tot corpul! I se întunecase fața. Din fericire, cuvintele pe care le rosti erau în italiană și, desigur, nu erau chiar expresiile pe care ea le învățase la școală.

— Și încă mai trebuie să-ți și suport injuriile! spuse Fanny,

nepotolită. Oare în acest loc uitat de Dumnezeu nu mai acționează legile ospitalității? Mi se pare că sunt invitata ta!

După privirea lui fierbinte, plină de ură, ea înțelese că Antonio i-ar rupe gâtul cu mare plăcere, chiar dacă în clipa următoare fața ducelui deveni din nou o mască.

— Îmi cer scuze. Probabil totul se explică prin faptul că am avut onoarea să văd toate filmele în care ai jucat și tocmai de aceea mi-am permis o oarecare... familiaritate. Îmi aduc aminte că în scena băii din filmul «Esența dragostei» nu erai nici pe jumătate atât de sobră ca acum.

«Esența dragostei»! Ce titlu tâmpit! Lui Fanny îi veni să plângă, dar nu trebuia în fața acestui om. Continuând să stea cufundată în apă la limita înecului, ea își ridică ochii umezi, hotărându-se cu fermitate să-i ignore aluziile infame.

— Nu-ți dai seama că acum nu sunt pe ecran? Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai pleca și m-ai lăsa să mă îmbrac. Felix n-ar fi de acord să mă fâfâi în fața ta în pielea goală: te respectă prea mult pentru așa ceva!

«Ai câștigat un punct, Fanny!» Stând în garderobă și bătându-și capul dacă să se rujeze sau nu, încercă să-și adune gândurile și să se pregătească pentru un nou duel al minților și caracterelor, care ar fi trebuit să urmeze după retragerea lui silită.

Fanny se privi posomorâtă în oglindă. Situația devenea tot mai critică. Chiar că seamănă cu «Esența dragostei»! Cât timp va mai trebui să joace rolul Lucillei? Și cel mai teribil lucru: ce va face Antonio cu ea după terminarea acestei farse?

«Compară-te cu Scarlett și gândește-te mâine la asta» se sfătui ea pe sine însăși. «De ce sunt atât de palidă? Ar trebui să mă fardez. Nu-i va place oare? Cu atât mai mult cu cât nu există motive să economisesc fardul! Și rujul pentru buze, ca să devină mai seducătoare și mai fragede!»

Părul îi crescuse și îi ajungea până la umeri. Fanny își băgă mâinile în el. Nu-și va mai face niciodată permanent ca să poată trece drept sora sa. Așa mult voia să creadă că Lucille și Felix și-au încheiat deja alianța norocoasă! Oare ce-ar zice Lucille, dacă ar afla cele întâmplare?

«Probabil s-ar dezlănțui într-un râs isteric», zâmbi strâmb Fanny. Își strânse din nou părul, îl legă cu o panglică de mătase, se îmbracă cu un costum pentru tenis de un verde pal și se foi prin fața oglinzii. Nu-i deloc rău!

— Îmi cer scuze, señořina.

Fanny se întoarse și o văzu pe intendentă în vârstă.

— Dacă sunteți gata, ducele m-a rugat să vă conduc la terenul de tenis. Din neobișnuință, puteți să vă rătăciți.

Ce gândește oare despre ea această femeie slăbuță, cu fața cioplită parcă din piatră? De câți ani slujește familia Laziani? Fanny nu se putu abține să întrebe:

— Îl cunoașteți pe Felix, logodnicul meu?

Expresia feței intendentei nu se schimbă deloc.

— Din copilărie. Binevoiți să mă urmați, señořina?

— Într-adevăr, aici poți să te rătăcești. Ce drăguț din partea d-voastră să mă ajutați!

— Mi s-au dat dispoziții, spuse sec intendentă.

— De către cine, de Antonio? Pe el îl cunoașteți tot din copilărie? Cum era?

Fanny nu știa ce o face să pună asemenea întrebări. De această dată însoțitoarea ei se înmuie.

— Am venit aici chiar înainte de a apărea cea de-a doua soție a răposatului duce. Actualul duce avea pe atunci șapte ani. Fiți atentă, señořina, aici sunt trepte abrupte!

Nu, nu va putea niciodată să se orienteze în această cușcă de iepuri! Era aici un șir lung de odăi, cu trecerea dintr-una într-alta, și ajungeai, după ce le traversai, în galeria de artă ai cărei pereți erau împânziți de portrete vechi.

De acolo, două scări de marmură duceau în jos, într-o sală imensă în centrul căreia lucea apa albastră a unei piscine placate cu faianță azurie, care crea impresia unei mări în miniatură. În colțul îndepărtat al piscinei era o cascadă construită cu mare artă: șuvoiul de apă cădea din perete pe pietrele șlefuite.

— Apa vine la izvorul aflat sus în munte și curge în rezervorul de pe acoperiș unde se încălzește la soare. Dacă señořina vrea să se scalde, apa este întotdeauna caldă.

— Încălzire naturală? Minunat!

— Pe aici, vă rog.

Fanny își mișcă ochii din cauza soarelui strălucitor.

Pe o latură a terenului de tenis ea văzu un loc umbros, o pajiște sădită cu copaci. Aici erau mese și scaune.

Antonio, ducele de Laziani, se ridică și, cu o politețe prefăcută, își invită musafira.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați acceptat să-mi țineți companie. Văd că sunteți îmbrăcată pentru o partidă de tenis. Perfect! Mulțumesc, Gina.

Femeia în vârstă se înclină și se întoarce în casă. Fanny se repezi la scaunul oferit. Trebuia să se comporte ca și cum nici n-ar fi existat întâlnirea lor matinală?

Antonio era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albi și o cămașă albastră, desfăcută aproape până la brâu. Era foarte frumos și semăna uimitor de bine cu un corsar. Fata se surprinse cu ciudă făcând această observație. Nu trebuie să uite că între ei se duce un război nedeclarat.

— V-ați odihnit bine?

Fanny își mută privirea de la medalionul ce sclipa la soare.

— Da, vă mulțumesc. Așadar am fost peste măsură de... străduia să vorbească distant, rece, dar degetele ei frământau cu surescitare tivul fustiței sale scurte.

— Sper că baia v-a înnoit puterile! În glasul său caustic și strident se ghicea amintirea poziției în care o găsisese el de dimineață: ciufulită, cu sâni goi și doar parțial ascunsă sub apă. Ochii săi negri, impertinenți se opriră pe mâinile și pe picioarele ei goale. Fanny simți din nou în el acel animal sălbatic, gata în fiecare moment să-și devoreze victima, nerefuzându-și plăcerea de a o chinui în prealabil.

Va reuși victima să scape?

Capitolul 17

— **E**ste ciudat că nu ți-ai înconjurat castelul cu un șanț și cu poduri mobile pentru a te izola și mai mult de restul lumii. Luând cu furculița o bucățică de pepene galben, rece, Fanny o băgă în gură și îl privi pe Antonio peste masă, pe deasupra lumânărilor arzânde. Cum de poți fi convins că zidurile sunt destul de înalte iar porțile suficient de rezistente pentru a face față asaltului celor de care te ascunzi? De fapt, pe aici sunt bandiți?

Fanny se îmbujorase din cauza căldurii și, într-o mai mare măsură, datorită rezultatului ultimului lor meci, care a însemnat o victorie. Iar el o hăitua, pătrunzând-o cu ochii arzători, intenționând parcă să-i facă găuri în trup. Acum, jucându-se distrat cu piciorul paharului, Antonio își puse din nou pe față masca indiferenței leneșe.

— Bandiți? Pot fi câțiva certați cu legea, care se ocupă cu hoțiile. Totuși, porțile mele de piatră și paznicii ne protejează de teroriști, care

nu sunt nici pe departe atât de romantici ca hoții obișnuiți, dar sunt mult mai periculoși. Dar de ce întrebi? Ai vreun motiv să te îngrijorezi?

— Nu sunt îngrijorată deloc. Pur și simplu mă interesează. Știu puțin istoria Sardiniei, din cărți. Ai cărți destul de interesante. Fanny își amintește de rolul ei și adaugă: Se înțelege, mă refer la cărțile cu poze.

— Înțeleg. Ah, ce mult îi detesta obișnuința de a-și arca cu dispreț sprâncenele! Deci citești în italiană?

— Unul din soții mamei a fost italian, așa că m-a învățat și pe mine câteva cuvinte.

— Este foarte bine. Dar dacă te interesează cu adevărat istoria insulei, aș putea să te ajut. Spre exemplu...

— La dracu' cu istoria! Fanny zâmbea fermecător, iar apoi înțelegea că a reușit să-l jignească. Ceea ce mă frământă cu adevărat este Costa Esmeralda: se spune că este un loc fermecător. N-am putea da o fugă până acolo? De o sută de ani n-am mai dansat! Felix n-ar avea nimic de obiectat dacă m-aș duce cu tine acolo.

Fanny trebuia să fie mereu cu ochii-n patru ca să fie leit soră-sa în gândirea-i ușuratică, comportându-se exact ca Lucille, care l-ar fi ținut pe Antonio la distanță cu ajutorul flecărelilor și a atitudinii ei independente. În această zi ea se trezise dis-de-dimineată și ieșise pe terasă. Voia să se mai bronzeze, așa că Antonio o găsisse în mini-bikini. Nu se aștepta să-l vadă așa de dimineată și era cât pe ce să se demaște uitând, din cauza buimăcelii, să închidă aparatul de radio. Se auzea o muzică clasică, domoală.

Desigur, Antonio nu se abținuse de la comentariile sarcastice, iar ea fusese nevoită să-i spună vrute și nevrute mințindu-l că a adormit și a răsucit butonul aiurea. Agățându-se de acest pretext el îi ținuse o lecție cu privire la primejdiile presupuse de somnul sub soarele arzător.

În timp ce Antonio îi făcea morală, Fanny îi simțea privirea alunecând pe corpul ei cu o meticulozitate jignitoare, coborând de la răscoiala din mijlocul sânilor până la locul tainic dintre picioare. Nu avea nici pled nici prosop ca să se acopere așa că nu se simțea în largul ei, cu atât mai mult cu cât inima-i începuse să trepideze iar respirația să i se accelereze.

— Trebuia să te dai mai bine cu cremă, își încheie Antonio morală. Și încă ceva, dă radioul mai tare și găsește o muzică potrivită, care să nu te adoarmă.

Muzica rock îi pătrunsese brusc în urechi. Între timp Antonio

luase borcânașul cu bronzol.

— N-am nevoie! protestase Fanny, dar, se înțelege, el nu-i dăduse atenție.

— Întoarce-te, singură nu vei ajunge până la acest loc de pe spate. Stai relaxată, te voi ajuta!

Degetele lui puternice, cu mișcări îndemânatică și totodată ferme, frecționau crema răcoroasă pe pielea încinsă. Fanny voise să-l îmbrâncească, să se salveze prin fugă de acest om a cărui impertinență o adusesse până la incandescentă, să se ascundă în cameră... dar în această fortăreață, în acest castel nu era nici un colțișor unde să se poată ascunde. Antonio era lupul care așteaptă momentul prielnic pentru a-și înfuleca victima.

Antonio îi remărcase tresărirea și râse scurt:

— Te temi că-ți voi da câteva palme pentru rea purtare? Nu, nu voi face asta! În orice caz, nu acum. Relaxează-te! Nu-ți place când ți se face masaj? Glasul îi devenise aproape mătăsos. Palmele lui puternice îi mângâiau cu delicatețe ceafa, alunecară în jos pe spate până în acel loc unde se întâlneau cele două fâșii roșii ale părții superioare a costumului de baie. La ce-ți trebuie caricatura asta de sutien? Mă miră fățarnicia femeilor, în special a celor care clamează libertatea și egalitatea. Nu ai susținut aceste principii într-un interviu? Vrei să poruncesc să nu te deranjeze nimeni atunci când te bronzezi? Mâinile lui o luaseră în jos, găsiseră și-i strânseseră sânii încordați. Fanny deschisese gura ca să-i spună: «Termină!», dar el n-o luase în seamă. Eliberându-și mâinile, Antonio ajunsese cu ele până la curbura coapselor, apoi și le înfipse brusc între ele spunând: Simt cum vibrează totul înăuntru. De ce te temi? De faptul că insistând să te dezbraci și să te expui la soare o voi face pe Apollo și voi încerca să te posed? Sunt sigur că te-ai întins aici în mod intenționat, știind foarte bine că voi veni! Nu cumva te-ai gândit că mă vor putea opri aceste cârpe, dacă voi dori să-mi pun în practică acel «drept al seînorului»?

— Nu! Fanny se îndepărtase de tiranul ei, se ridicase iute în picioare și îl privise cu răutate. Antonio se repezise spre ea.

— Ce înseamnă «nu»? Privirea lui plină de batjocură îi alunecă pe vinișoara care îi pulsa la gât, apoi se opri pe buzele ei.

«Dacă această brută va îndrăzni să se atingă de mine, voi țipa, chiar dacă nu-i nimeni în apropiere!»

Însă el îi întorsese brusc spatele și plecase.

Și iată că acum, seara, Fanny observă pe fața lui aceeași expresie tensionată și ciudată, care, totuși peste o clipă se volatiliză.

— Ai chef de discotecă? Dar dacă îl expediez pe Felix în cine știe ce capăt de lume? Există pe pământ locuri unde nici până acum nu a ajuns lumina electrică.

Iar pune la cale un examen!

— Chiar într-un asemenea loc l-ai expediat acum câteva săptămâni. Argentina... Uf! Însă cred că va rezista, iar eu de asemenea.

— Mă bucur să aud asta. Dar dacă nu te mulțumesc băile de soare și tenisul mă voi strădui să organizez... o altă distracție convenabilă.

— Mulțumesc foarte mult! Antonio ripostă tonului ei bățjocoritor printr-un mârâit răutăcios, iar Fanny, cu un entuziasm la fel înflăcărat continuă: altfel încep să mă simt încarcerată în castelul lui Barbă-Albastră!

— Al lui Barbă-Albastră?

— Da, spuse ea cu bunăvoință. Era un tip care-și omora soțiile de care i se ura și păstra cadavrele desfigurate într-o cameră secretă pe care o ținea întotdeauna sub cheie. Odată...

— Destul, o întrerupse Antonio. Cunosco această istorie și totuși nu văd asemănarea dintre tine și ultima lui soție. Nu am nici o cămăruță tainică, unde aş putea ascunde cadavrele ostatecelor ucise. În plus, continuă el trecând la un ton amenințător, dacă aş avea chef să scap de tine ar fi suficient un accident elementar cum ar fi căderea de la înălțime pe stâncile de pe mal. Valurile lacome ar înghiți imediat cadavrul tău.

— Mă ameninți? Fanny se străduia din răspuțeri să-și potolească bătăile inimii. Nu trebuie să uite că în vinele lui se amestecă sângele spaniol cu cel maur. Nu cumva a adus-o pentru ca, odată pentru totdeauna, să termine cu aleasa fratelui mai mic?

În adâncul ochilor întunecați ai lui Fanny luceau scântei verzi. Pe pomeții obrazilor îi apăruseră pete purpurii. Iar buzele!... Antonio se drăcuia în gând. De ce îl atrage atât de mult gura ei? Așa de mult îi vine s-o acopere cu gura lui... Dar își amintea de fiecare dată câți bărbați au ajuns la aceste buze coapte, primind și dăruind plăcere.

Trecuseră deja multe zile de când ea, pur și simplu, și-l făcuse prizonier. Țepii ei greu de văzut, ascunși printre florile fastuoase ale trupului, i se înfingeau în piele, provocându-i dorința de a o prinde de umeri și a o scutura până îi va scoate sufletul.

Fanny fusese suficient de obraznică, așa că îl bătuse la tenis. Cu repeziciunea unei amazoane alerga pe teren, respingându-i mingile cele mai dificile. După încheierea jocului, Antonio mormăise involuntar:

— Trebuie să recunosc că sunt mirat de jocul tău. Uitasem că acum tenisul este la modă.

Ticăloasa era prea bucuroasă ca să reacționeze la observația lui. Totuși se pare că acum reușise s-o bage în sperieți. N-are decât să rămână cât mai mult timp într-o stare sufletească deprimată. Micuța ticăloasă merită pe deplin această comportare. L-a obligat s-o aducă aici și, răspunzând cu tot trupul la sărutările și mângâierile lui, continuă să păstreze așa-numita fidelitate pentru fratele său. Antonio nu se îndoia că o făcea din interes. Puțin probabil ca fetița să aibă bani. Doar celebrul ei tată nici nu s-a gândit s-o recunoască deschis pe fiică-sa. Antonio o adusesse aici ca să-i dea o lecție și să-l ajute pe Felix să-și dea seama de adevăratul caracter al logodnicei.

Îi studia îngândurat fața, nefăcând nici un efort să dezmintă învinuirea. Las-o să se teamă! Las-o să-l privească ca un animal hăituit: poate că atunci ea va ceda mai repede dorințelor sale.

Fanny săsi în picioare, simțind că s-a săturat de tăcerea și privirile lui.

— Ah, tu!... Greșești foarte mult, dacă vrei să mă sperii! Dacă ți-aș spune tot ce cred despre tine și de ce... Mi-ar lua o noapte! Nu mai vreau, sunt sătulă până-n gât! De fapt, am de gând să plec de aici! Măine dimineată! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Străduindu-se să scape mai repede de prezența lui obsedantă, Fanny era să răstoarne fotoliul și nu-i aruncă nici cea mai mică privire lacheului care se repezise imediat să prindă obiectul acela scump de mobilier. Imaginea lui diavolească e și mai teribilă decât i-o zugrăvisse Lucille! Soră-sa reușise să scape, acum și ea, Fanny, trebuia să găsească o posibilitate de evadare.

— Manierele tale mă sperie. Stai jos.

— Du-te la naiba! îi aruncă Fanny peste umăr, grăbindu-se spre ușă. Numai să încerce s-o prindă. Dacă intenționează să-i zdrobească capul izbind-o de zidul gros de stâncă, acoperit cu viță de vie, ea ar avea puterea să se agațe de el și să-l tragă cu ea în abis. Mânioasă, fata ajunsese la ușă într-o clipă. Antonio strigă ceva în dialectul hispano-italian, în care vorbeau slugile, iar Fanny încremeni, surprinsă de faptul că cei doi lachei, care obișnuiau să-i deschidă ușa, de data asta îi baricadaseră ieșirea.

Antonio spuse din nou:

— Încercând să fugi, nu-ți faci decât rău. Întoarce-te la locul tău.

Fanny privi buimacă mânerul aurit al ușii, care n-ar fi trebuit atinse decât cu mânuși. Să se întoarcă la masă? Iar va întâlni privirea

acestui monstru! Pentru nimic în lume!

— Și dacă refuz? Slugile tale mă vor târî cu forța? Ți-am spus că societatea ta îmi produce silă! Cum îndrăznești să te porți cu mine, de parcă aș fi ostatică într-un harem al maurilor și n-aș avea nici un fel de drepturi?

— Dacă ai fi într-adevăr ostatică, draga mea Lucille, nu numai că n-ai încerca să pleci, ci dimpotrivă, te-ai strădui din toate puterile să-i faci pe plac stăpânului, să devii jucăria lui preferată. Și dacă te-ai încăpățâna, ai fi biciuită sau înecată. Mulțumește-i lui Dumnezeu că n-am chef să fac așa ceva. Asta, desigur dacă nu mă vei obliga să ajung până acolo. Acum întoarce-te la masă. De ce să te expui umilintelor?

Nu se putea aștepta nici la ajutor, nici la compasiune. Ambii lachei priveau absenți la peretele de deasupra capului ei. Fanny își cântări șansele și, cu amărăciune, alese răul cel mai mic.

— Așa să fie. Nu mă lași să aleg.

Îndreptându-și spatele, de parcă ar fi fost un soldat la paradă, Fanny se răsuci brusc. Servitorul îi întinse, cu dibăcie scaunul. Îi mulțumi printr-un semn al capului și luă loc, având spatele drept și fața de piatră. Ducă-se la naiba! Ce crede că va obține, bădăranul dracului? Înseamnă că și-a arătat puterea? Ce concesii ar mai trebui să facă?

Capitolul 18

— **I**ntotdeauna recurgi la forță pentru a convinge o femeie să cineze cu tine? Sau o răpești pentru propria ta plăcere?

Se părea că privirea ochilor lui negri pătrundea fără efort prin blindajul ei subțire.

— Cum ai ajuns aici? îi repetă, caustic, întrebarea Antonio, tăindu-și o bucățică de brânză și jucându-se cu ea pe vârful cuțitului. Ce-i așa de ciudat, Lucille? Poate că abia așteptam să mă conving în ce măsură corespunzi propriului tău renume? Sau, poate, am hotărât să verific forța dragostei tale pentru fratele meu! Te șochează aceste versiuni? Ia te uită cum ți se zbate vinișoara de la gât. Intonațiile lui deveniseră mai ascuțite, ca tăișul cuțitului cu care se juca. Hai, dragă, să fim cinstiți unul cu altul. De fapt, nici n-a trebuit să te răpesc. Oare chiar ai uitat că m-ai urmat din proprie inițiativă, socotind că invitația mea «sună destul de atrăgător»? Chiar mi-ai și dictat pe magnetofon un

mesaj pentru unchiul Basil. Chiar ai uitat? Am fost nevoit să-ți explic că, dacă nu renunți la chicotit, unchiul tău nu va înțelege nici un cuvânt. Acum de ce vrei să fugi? Sau acest acces de furie trebuie să-mi dea de înțeles că ar trebui să-mi petrec mai mult timp cu tine?

Fanny trase adânc aer în piept și-și împinse provocator bărbia. Nu, nu-i va permite acestui bădăran să se joace cu ea ca șoarecele cu pisica! Îi va arăta ea lui! Și-apoi n-are decât să-i facă ce vrea!

— Tot timpul încerci să mă umilești. Aș vrea să știu de ce. Nu poți suporta ideea că te-am bătut la tenis? Te necăjește faptul că l-am preferat pe fratele tău?

Spunând acest lucru, Fanny se sperie dându-și seama că a ajuns prea departe. Antonio își reținu pentru o clipă răsuflarea, apoi aerul ieși șuierând din pieptul său. În loc să dreagă lucrurile, Fanny turnă gaz peste foc:

— Desigur, nu sunt decât o femeie slabă care nu poate să se pună cu crudul suveran și cu vasalii lui fideli, care citesc fără greșală în ochii stăpânului. Acum, când sunt pe deplin în mâinile tale, poate îmi vei explica ce vei face cu mine! Vrei să mă ștergi de pe fața Pământului? Să mă necinstești?

— Ajunge! urlă Antonio și înfipse cuțitul în masă. De ajuns cu întrebările, învinuirile, insinuările și demonstrațiile sexualității tale! Scoase cuțitul din masă, îi rupse mânerul și o ținti pe Fanny cu el. Permite-mi să-ți aduc aminte că n-am nici cea mai mică intenție să te, violez, dacă nu mă vei provoca să fac acest pas. Și permite-mi să-mi exprim convingerea că, la urma urmei, vei fi a mea în pofida fratelui meu și a urii noastre reciproce. Iar când se va întâmpla aceasta, se va întâmpla pentru că așa am vrut-o amândoi.

Fanny se înroși. Respirând des, stătea în fața lui Antonio nemișcată, exact ca un iepure de casă înghesuit de șarpe într-un colț. El slobozi un râs scurt, neprietenos.

— Ce, ți-ai înghițit limba? Te uiți la mine de parcă aș fi lupul din medalion. Mori de frică? Sau de entuziasm? Lucille a mea, cea capricioasă...

— Să nu îndrăznești să-mi spui așa! Nu sunt a ta și nu voi fi a ta chiar dacă ai rămâne unicul bărbat de pe Pământ. În orice caz, nu de bună voie.

— Ce-i asta? O provocare sau o nouă criză de ipocrizie? Pentru o femeie tânără cu trecutul tău, prea o faci pe supărăcioasă. Sau acest lucru trebuie să mă impresioneze?

Nu, este insuportabil! O asemenea iubire de sine n-a mai întâlnit.

Și această manieră de permanentă denaturare...

— Cu ce plăcere aș arunca în tine ceva greu și umed! Fanny aruncă o privire la vaza mare de argint cu orhidee sălbatice. Însă am fost învățată ca în orice fel de circumstanțe să mă port ca o lady, chiar găsindu-mă în compania unui om pe care în nici un fel nu-l poți numi gentleman. Degetele lui Fanny băteau nervos pe mânerele fotoliului.

— Vorbești foarte frumos, așa cum îi stă bine unei actrițe! Antonio ridică batjocoritor paharul. N-ai greșit, Lucille, într-adevăr, nu sunt un gentleman. Acest loc nu favorizează câtuși de puțin caracterele blânde, iar oamenii slabi n-au ce căuta aici. Aici se recunosc doar extremele: nu există media de aur! •

Erau momente când ochii lui Fanny păreau cioburi ascuțite de sticlă pregătite pentru a tăia și înțepa. Antonio se aplecă în față, urmărind-o cu interes, de parcă ar fi vrut să-i aprecieze gradul de hotărâre. Nu se îndoia defel că ea îi va ceda, dar încăpățânarea ei îl puna în încurcătură.

Acum Fanny ridicase între ei un zid de gheață și tăcea, stând cu spatele la Antonio, strângând din umerii goi și jucându-se cu lingurița de argint. Naiba s-o ia! Cine s-o fi crezând? O fetișcană mucoasă, o ființă imorală cu un corp splendid, din care ea, indiscutabil, știe să scoată avantaje. Cum de a îndrăznit să se insinueze în viața lui, să-l provoace cu încăpățânarea ei la măsuri extreme, până la răpire? Își făcea jocul, pe de o parte seducându-l cu cochetăria sa subtilă garnisită cu modestie prefăcută, iar pe de altă parte îl respingea cu furie de îndată ce se apropia de țelul său, dovedind o perseverență diavolească și o stăpânire de sine ieșită din comun.

Ce încerca el să obțină? Capitulara necondiționată. De la bun început recunoscuse și ea că între ei există o oarecare atracție, precum o reacție chimică misterioasă, de parcă s-ar apropia cine știe ce descărcări electrice. Scopul lui era s-o demaște și să-i demonstreze că fidelitatea față de logodnicul ei, căreia îi făcea atâta reclamă, nu face două parale.

Ce se pregătea să facă cu ea? Să-i turtească corpul ei senzual cu al său, să-i deschidă buzele cu ale sale, să-și bage mâinile în părul ei bogat, de culoarea mahonului, să pună capăt acestei farse: posedând-o și punând-o la locul ei, să se întoarcă apoi la treburile lui și la Colette, amanta care-l aștepta în Franța.

— Sunt mai bine de cinci minute de când te zgâiești la mine. Dacă n-ai nimic împotriva aș prefera să mă duc în... camera mea. Lui Antonio nu-i scăpă faptul că voise să spună «în pat», dar spusese «în

cameră». Într-adevăr eforturile ei de a părea «o fată cinstită» erau cel puțin comice.

Fanny își ținu răsuflarea, Antonio se ridică și spuse printre dinți:

— Se înțelege. Te plictisești aici, nu-i așa?

Nu cumva făcea aluzie la faptul că el i-ar putea ține companie?

Fanny îi simți cu acuitate apropierea. Degetele lui puternice îi strânseseră brațul ca într-un clește anulând posibilitatea fugii. Oare el îi sesiza frica primitivă pe care i-o insufla? Își dădea seama că-i amenință personalitatea, că e pe cale să distrugă o parte din ea, visele ei romantice de fată care cândva îi hrăneau sufletul? Dacă o va poseda, așa cum amenință, acest lucru se va petrece fără dragoste, chiar fără respect: pur și simplu îi va folosi corpul ca pe un instrument de pedeapsă, iar dacă buzele lui vor rosti atunci un nume de femeie, cum s-a mai întâmplat, atunci va fi un nume străin. Fanny se împotriva din răspuțeri sentimentului misterios de fatalitate. Nu, nu trebuie să cedeze, chiar dacă uneori o trădează propriile-i instincte.

— Ești foarte drăguț, dar mulțumesc, voi găsi singură drumul. În cameră e lumină, așa că...

— Nu vrei să ieși pe terasă să admiri stelele? De acolo par mai strălucitoare.

Acum își pusese în joc farmecul!

— Nu, spuse hotărâtă Fanny. Cu permisiunea Excelenței Voastre, musafira ar prefera să se odihnească.

Cât va mai dura acest joc stupid? Ochii lui Antonio se micșorară de mânie, dar apoi strânse mental din umeri. Nu merită să grăbească lucrurile. Fata n-are scăpare. Dacă victoria ar fi prea ușoară, îi va aduce numai dezamăgire.

— Poate mâine? spuse el tare, oferindu-i posibilitatea să interpreteze aceste cuvinte cum îi trăsnește prin cap. Fermecătoarea mea musafiră are tot ceea ce-i necesar pentru a se odihni?

— Da, mulțumesc, intendentă ta s-a îngrijit de tot. Fanny spera că, în sfârșit, lui Antonio i se va urî de acest schimb gratuit de amabilități.

— Deci, noapte bună... Lucille.

Antonio își întinse mâna și-o luă ironic de bărbie. Ea se dădu înapoi.

— Dacă te răzgândești - mă refer la stele -, eu voi lucra până târziu în cabinetul de jos. Va fi de ajuns să iei receptorul și să formezi cifra 7. Visuri plăcute!

În sfârșit o lăsă în pace. Indiferentă la ce-ar putea crede el despre ea, Fanny fugi în apartamentul ei. Acolo se sprijini de ușă (care nu se

înclina) și simți că-i tremură genunchii. «Nu-i nimic, se autoliniște ea. Dacă voi avea mintea clară voi găsi o ieșire din această situație, în același timp și veselă și înfricoșătoare, ca într-un roman gotic».

La urma urmei, este o chestiune de timp. Mai devreme sau mai târziu acest mizerabil, vicios duce va afla că fratele său neprețuit nu este singur în Argentina și că el, Antonio, a răpit o altă fată. Și atunci ce va fi? îi veni un gând fugar. N-ar fi mare lucru la el s-o omoare, pentru a nu exista nici un martor al rușinii sale.

Temându-se ca Antonio să nu se răzgândească, Fanny se pregăti de culcare cât putu de repede și-și îmbracă o cămașă albă de noapte, ce-i ajungea până la pulpe și, ca în secolul XIX, avea dantele albe și albastre.

Să admire stelele împreună cu el! Ce-i mai trăsnește prin cap! Fanny era cât pe ce să drăcuiască. În acest timp, Fanny își pieptănă părul și număra de câte ori dădea cu peria prin el. Nu, stelele puteau fi preludiul unei catastrofe. În acest Luigi Antonio Augustus Laziani nu era nimic romantic, în afară de nume și titluri. Oare nu-i provoca un zâmbet până și simplul cuvânt «gentleman»? Da, civilizația nu atinsese nici în cea mai mică măsură firea lui liniară, a omului obișnuit să meargă drept la țintă și să ia tot ceea ce vrea uzând de toate mijloacele. Riscând să meargă cu el pe terasă, unde pardoseala de gresie mai păstra căldura soarelui, însemna să se expună unor consecințe imprevizibile.

Oare și-a ieșit din minți de-și permite asemenea gânduri periculoase? Fanny sări în picioare și aruncă peria de păr. «Mai bine gândește-te cum vei evita mâine compania lui!» își puse ea, posomorâtă, în vedere și stinse lumina. Dacă va avea chef să admire stelele, o va face foarte bine și singură.

Bunul simț îi sugerase lui Fanny să se culce cât mai repede, dar curând ceva o puse în mișcare: se sculă, ridică storurile, deschise ușa și stătu puțin la ieșirea spre terasă, în liniștea nopții, înmiresmată cu parfumurile florilor. Da, gresia încă mai păstra căldura zilei. Stelele luceau alcătuind desene imprevizibile. Fanny simți o vagă melancolie. De ce? Poate ar fi mai bine să nu caute un răspuns la această întrebare. Deodată i se păru că așa ceva i s-a mai întâmplat: stătea în aceeași poziție, sfâșiată de contradicții, dorind și nedorind să facă un pas înainte. Vru să iasă pe terasă și apoi în livadă, să se sprijine de zidul de piatră și să privească stelele, închipuindu-și ce minunat ar fi fost să înoate printre ele. Dacă în această clipă cineva ar fi fluierat sau ar fi chemat-o, nici nu s-ar gândi să întoarcă spre el capul, ci ar fi continuat

să urmărească vrăjită aceste paiete de argint, imposibil de adunat grămadă.

Picioarele o duseră singure în livadă. Aerul era cald și umed, mirosul mării se contopea cu parfumurile nopții. Fanny își dădu capul pe spate și încremeni în așteptarea semnalului. A semnalului cuiva care ar fi îndemnat-o la ceva...

Capitolul 19

Când Fanny auzi un șuierat, se gândi că e chemarea unei păsări de noapte și se hotărî să nu-i dea nici o atenție, chiar dacă mâinile și picioarele începuseră să-i tremure. Era destul de speriată. Fluierătura se repetă, ceea ce o făcu să transpire în palme. Doamne, de-ar fi o pasăre! Și-așa e timpul să se ducă în pat.

— Pst!

Cu siguranță, nu mai era o pasăre. Încremenind pe loc, aproape paralizată, Fanny începu să se uite cu neliniște în jur.

— Nu țipați, bine? Credeți-mă, trebuie doar să vorbesc cu dumneavoastră.

Fanny își miji ochii și clipi des de câteva ori, ca să se convingă că nu e o halucinație. Accentul celui ce vorbea îi aminti de Brooklyn, statul New-York. Probabil că blestematul de Antonio poruncise iarăși să i se pună ceva în vin.

Oare această voce aparținea unei vietăți sau era o închipuire, precum zâmbetul motanului din poveste? Cu coada ochiului, Fanny văzu cum apare din întunericul nopții o siluetă de bărbat.

— Salut! Vocea suna prietenos și vesel. Ce bine că n-ați început să țipați. Probabil vă puneți întrebarea cine sunt și ce caut aici?

Era bine că se ținea la distanță și nu încerca să se arunce asupra ei. Fanny prinse curaj și spuse cu voce tremurătoare:

— Da, pentru început n-ar fi rău. M-ați speriat. Credeam că acest castel este inexpugnabil.

— Dumneavoastră m-ați speriat, să vă spun drept! La un moment dat v-am luat drept o fantomă. Însă nu sunteți o închipuire, ci persoana pe care doream s-o văd pentru a putea vorbi. Vă promit să nu vă fac nimic. Nu sunt dintre aceia care se folosesc de circumstanțe. O.K.?

— Dacă nu vă veți spune numele...

— Desigur, desigur, domnișoară Lanier. Sunteți chiar domnișoara Lanier? Una din fiicele doamnei Eliza Machen? Iar eu sunt... o rudă a

ducelui. Lui Fanny i se păru că interlocutorul râde înfundat. Mă cheamă Angelo. Este adevărat că unii afirmă că nu mi se potrivește deloc numele ăsta. Iar dacă vă miră accentul meu american, este pentru că acolo am studiat. Unchiul meu locuiește la New York, iar eu și tata am mers la el. Familia a plătit drumul, familia mamei mele, se înțelege. Au legături mari. Am trăit la New York mai mult de 15 ani, înainte de a mă hotărî să mă întorc. Iar acum, ei mă alungă din nou de aici. Ha! În întuneric sclipiră două șiruri de dinți albi.

Fanny nu pricepea nimic.

— Ascultați, ă... Angelo, spuse ea străduindu-se să-și aleagă minuțios cuvintele, pentru a nu-și jigni interlocutorul nocturn, oricine ar fi fost el. Aș vrea să știu cine sunt „ei” și de ce sunt împotriva ca dumneavoastră să locuiți aici?

— Probabil pentru că mă socotesc un tâlhar, unul dintre aceia despre care scriu ziarele. Și se grăbi să adauge pentru a o liniști: se zice că semăn cu Antonio, cu ducele. E fratele meu vitreg.

— Da? El știe asta? Fanny spera din tot sufletul că în vocea ei nu se simțeau notele isterice.

— Antonio? Sigur că știe, dar nu vrea să recunoască. Nici măcar nu vrea să se gândească la asta, având în vedere circumstanțele nașterii mele, răsă Angelo. Însă n-aș zice că sunt supărat pe el. Nu-i foarte plăcut să ți se aducă aminte că unul din părinții tăi a călcat strâmb. Mă înțelegeți?

— Cred că da. Dar de ce?

Se părea că Angelo nu era numai acrobat - din moment ce escaladase parapetele și acoperișurile abrupte - ci și un om care se pricepea să citească și gândurile.

— De ce am vrut să vorbesc cu dumneavoastră? Pentru că sunt un admirator al Elizei Machen! Toată viața am fost fanul ei numărul unu. Odată am avut norocul s-o văd de aproape, să-i inspir parfumurile acelea, despre care a spus într-un interviu că le folosește înainte de culcare. O singură dată mi-a răspuns la scrisoare, iar eu păstrez și acum fotografia cu autograful, pe care mi le-a trimis personal. Iar dumneavoastră sunteți fiica ei și semănați uimitor de bine cu ea. Am reușit să vă văd fotografiile. Însă fotografiile surorii dumneavoastră, englezoaica, sunt mult mai rare.

O, Doamne! Fanny știa că pe admiratorii mamei Eliza îi poți întâlni în locurile cele mai neprevăzute, dar această întâlnire depășea orice fantezie. «Acest băiat cunoaște toate dedesubturile familiei noastre. Grozav! se gândi posomorâtă Fanny. Ce s-ar întâmpla dacă

și-ar da seama că sunt de fapt cealaltă fiică a Elizei? Ce noroc că în întuneric nu poate să-mi vadă fața!»

— Deci sunteți unul dintre admiratorii talentului mamei mele? Incredibil! Îi voi spune negreșit despre această întâlnire. Și încă... Probabil nu aveți o adresă permanentă, desigur din vina «lor», dar, dacă ați fi avut, i-aș putea spune mamei să vă scrie din nou și să vă trimită o fotografie recentă. Va fi fericită să vă cunoască.

— Acum filmează aici, pe insulă. Credeam că sunteți la curent. Nu? Angelo tuși și continuă: în Cagliari, capitala noastră, se filmează niște scene de urmărire. Și în Sassari, nu departe de aici. Așa că, dacă veți dori să vă întâlniți cu mama, cât timp este încă aici - și sunt conștient că veți dori - și dacă veți avea nevoie de un însoțitor, pentru că aici este periculos... Totuși, nimeni nu riscă să se lege la cap cu mine, lucru pe care îl știe chiar și fratele meu... ducele... Vă întrebați probabil de ce închide el ochii la incursiunile pe care le fac pe proprietatea lui. Oricum, trebuie să recunosc că pentru acest diavol există legăturile de familie și obligațiile lui. Așa că pot să vin aici când vreau, atât timp cât fac impresia că încalc dreptul proprietății, furișându-mă aici pe ascuns. Înțelegeți? Nu-mi este deloc greu. Chiar și în New York duceam o viață dublă, apărând și dispărând după bunul meu plac.

— Am înțeles, spuse cu voce joasă Fanny. Uitase deja ce vorbiseră mai devreme și, deși se străduia să urmărească firul discuției, înțelegea numai fragmente disperate. Tălharul... omul care duce o viață dublă... fratele vitreg al ducelui! Cum ar fi apreciat Antonio faptul că ea admiră stelele în compania acestui specimen excentric? Fanny tresări. Probabil că ar ucide-o, dacă tot a început să se poarte cu ea de parcă i-ar fi cadână.

— Oricum, sper că-mi veți da de știre când veți dori să vă vizitați mama. Aș da orice să fac cunoștință cu ea. Dacă n-ar fi atât de întuneric v-ați putea convinge că nu sunt urât și știu să mă port în societate. Afacerile mele nu prea merg bine în ultimul timp, ca întotdeauna de altfel. Însă sunt oricând la dispoziția dumneavoastră.

Fanny își înfrână dorința de a izbucni într-un hohot isteric de râs, care l-ar fi transformat pe Angelo în dușmanul ei de moarte. Preferă să nu se concentreze asupra «afacerilor» lui, ci asupra avantajelor acestei întâlniri. da, drăguțul de Angelo ar putea să-și justifice numele ajutând-o să fugă de aici, dacă ea va dori acest lucru. Acest gând îi dădu lui Fanny încredere în sine.

— Cum să vă dau de știre dacă mă voi hotărî să-mi vizitez mama?

Și... - ezită ea - ce s-ar întâmpla dacă Antonio n-ar fi de acord? Nu veți dori să vă certați cu el, nu-i așa?

Strategia ei dădu roade. Angelo se sumeți ca un cocoș care-și umflă penele.

— Antonio? Ha! Nu-ți face griji, fetițo! Nu știu ce relații sunt între voi, nu-i treaba mea, dar dacă vei dori să-ți vezi mama - iar ea e marea dragoste a vieții mele -, aceasta-i treaba mea. Și pentru a-ți arăta ce multă încredere am în fiica Elizei Machen, îți voi spune cum poți lua legătura cu mine... Fă-o și eu voi sosi într-o clipă.

Toată noaptea capul lui Fanny fu plin de planuri și reflecții, chiar dacă din când în când mai adormea câte puțin. Dar nici în somn nu-și găsea liniștea și se trezea obosită, neavând chef să se scoale. Gândul la noua confruntare cu tiranul ei, la apropiata întâlnire de dimineață când totul va fi ca într-o ceață roz, părea insuportabil. Nu cumva îi promisese că va face cu el o plimbare călare?

— Într-un interviu ai spus că ți-e frică de cai. De unde această nouă fantezie? Nu am timp să dau lecții de echitație starletelor fricoase de la Hollywood.

— Dar... vreau să-mi înving frica. Poate că-i doar o fobie stupidă și merită să încerc. Desigur, dacă-mi vei arăta procedeele de bază... Sunt foarte îndemânată și învăț totul repede, ai cuvântul meu!

Da, Fanny trebui să se roage multă vreme pentru a-l face pe Antonio să cedeze. Îi văzuse caili, toți unul și unul, și o încerca dorința să urce din nou în șa pentru a simți puterea pe care o are asupra animalului năraș. Cel mai greu fusese să-l convingă pe Antonio că nu a mai călărit niciodată, că, pur și simplu, ca o ironie a soartei, are echitația în sânge de la naștere!

Fanny oftă și-și miji ochii pentru a nu vedea razele lucitoare în care dansau firicele de praf. Era o glumă stranie a sorții, chiar dacă Fanny nu credea în predestinare. Totuși, numai datorită unei presimțiri inexplicabile se pomenise aici și în această noapte făcuse cunoștință cu inteligentul și comunicativul Angelo. Nu degeaba s-a simțit atrasă pe terasă și în livadă: parcă ar fi presimțit așa ceva... Fanny se încruntă. Nu merită să se mintă singură. De fapt, nu pe Angelo îl așteptase.

— Îmi cer scuze, seșorina. Fanny nu o auzise pe intendentă intrândși din cauza sperieturii făcu ochii mari. Ducele m-a rugat să vă transmit scuzele sale pentru că nu vă va putea însoți la călărie. Are treburi pentru câteva ore. Vreți să vă mai odihniți?

Fanny se întrebă de ce este atât de dezamăgită, deși cu câteva minute în urmă căuta pretexte ca să evite această plimbare.

— Aveți nevoie de ceva, seșnorina?

În ultimele zile Gina se îmbunase vizibil, mai ales după ce se convinsese că ducele nu-și vizitează musafira noaptea. Chiar îi arătase fotografiile lui Felix de când era mic, iar Fanny gângurise gingaș peste ele. Într-o fotografie Felix era cu fratele lui mai mare. Așa după cum se vedea, firea morocănoasă trădată de împreunarea sprâncenelor, îl însoțea pe Antonio încă din anii copilăriei.

Nevrând să-și strice dimineața cu amintirile despre certurile cu ducele Laziani, Fanny zâmbi vinovată intendentului și se întinse în pat.

— Mă tem că nu m-am trezit pe deplin. Aseară nu am putut adormi mult timp. Își aminti întâmplarea nocturnă și răsse nervos. N-am putut rezista ispitei de a admira cerul înstelat.

În vocea femeii în vârstă se făcu auzită o asprime care nu o caracteriza:

— Nu cumva ați ieșit din casă, seșnorina? O privea cu încordare pe Fanny în așteptarea răspunsului.

Oare despre ce-i vorba? Gina are știre de vizitele lui Angelo?

Fanny îi răspunse, alegându-și cu grijă cuvintele pentru a nu-l trăda pe tânărul care se oferise s-o ajute:

— M-da. Numai vă rog să nu vă neliniștiți, am făcut câțiva pași, apoi m-am întors și m-am culcat. Asta-i tot!

Gina continua s-o fixeze din priviri.

— Asta-i tot? repetă ea accentuat. Apoi își coborî ochii și spuse cu un ton indiferent: Ați fi putut răci în această cămășuță subțire de noapte. Noaptea este destul de rece, mai ales când bate vântul dinspre mare. Și oricum noaptea nu-i ca ziua, v-ați fi putut rătăci prin livadă.

Și totuși, ce s-o fi tulburat pe această intendentă, care de obicei e impasibilă? S-a gândit oare la Angelo sau la altcineva? Fanny zâmbi conciliant.

— La drept vorbind, nu aveam de gând să ies nici în livadă, nici pe terasă. Pur și simplu, am ridicat storurile și am văzut...

— Ce, seșnorina?

— Frumusețea de nedescris a nopții. Am inspirat parfumul florilor și mirosul sărat al mării, am simțit căldura pietrelor... Mă puteți considera anormală, dar nu am putut să nu fac o mică plimbare. Aveam așa o stare de parcă ceva ar fi trebuit să se întâmple. Nu-i așa că-i amuzant?

— Nu, nu-i amuzant! Maică Precistă, tot asta ați simțit și dumneavoastră? Doar nu sunteți membru al familiei... Gina trăgea de mărgelele de sticlă ale mătaniilor.

— Ce să simt? Gina, văd că sunteți mahnită și vreau să știu cauza. Intendentă își strânse buzele cu încăpățănare și dădu din cap:

— Señorul duce mă crede o femeie superstițioasă, incultă și mă amenință că mă va alunga de aici.

— Promit să nu-i spun nimic! Sau nu-mi puteți povesti? Vreau să aflu chiar acum! Altfel voi muri de curiozitate. Sau îmi voi închipui ceva îngrozitor. A făcut cineva vreun semn de pe zid?

Fanny se așeză pe pat și își prinse genunchii cu mâinile.

— Nu, nu, ce gânduri aiurite! mormăi Gina. Nici pomeneală! Își scăzu vocea și oftă. Acest colțișor este legat mai degrabă de prostia și de miopia cuiva, decât de o crimă. Dacă vă pregătiți să vă căsătoriți cu Felix, veți afla oricum această istorie.

— Care istorie? Fanny își picură toată nerăbdarea în această întrebare. Vă rog spuneți-mi și mie! Cine a făcut prostia și ce legătura are asta cu senzațiile mele din noaptea trecută?

Gina se îndreptă și dădu din cap:

— Bine, vă voi povesti. Dar mai întâi, dacă nu aveți nimic împotrivă, voi verifica dacă în galeria de artă nu sunt slujnice curioase.

Capitolul 20

E

— Era o spaniolă foarte tânără, o adevărată frumusețe dintr-o familie bună, altfel ducele nu s-ar fi însurat cu ea. Vă amintiți, imediat v-ați concentrat atenția asupra portretului și ați întrebat cine este această femeie. În aceste camere a trăit ea, aici își petrecea timpul când ducele pleca. Și era cam tot timpul plecat de acasă. Pe atunci eram tânără, eram una dintre slujnicele care aranjau camerele. Câteodată, din cauza plictiselii, vorbea cu mine. Pe fruntea Ginei apărură o cută și imediat colțurile buzelor i se lăsară în jos. Ducea se temea de singurătate. La un an după nuntă, născu un băiat, pentru că aceasta îi era obligația, dar de copil aveau grijă doicile, iar soțul se afla permanent în călătorie. Tânăra ducesă era mult timp singură. Zi și noapte, îndepărtând-o pe cameristă și încuind ușa, își petrecea ore în șir pe terasă, pentru că îi plăceau stelele și miresmele nopții.

Gina rosti destul destul de sec aceste cuvinte și făcu o pauză cu subînțeles. Pe Fanny o străfulgeră o idee: amantul! Tânăra ducesă avea un amant și se întâlnea cu el noaptea în timpul absențelor lungi ale soțului ei. Era o femeie pasională, senzuală, care tânjea după dragoste

și - biata de ea! - călcase strâmb!

— Biata de ea! spuse tare Fanny. Câte nopți nedormite o fi petrecut în așteptarea unui semn de la iubitul său și cât i-o fi fost de frică! Exact ca într-o operă...

Intendenta privi ciudat la Fanny și strânse cu putere mătaniile în mână.

— Înseamnă că vă este cunoscută această stare! Da, seșiorina, ea îi aștepta fluierătura asemănătoare celei cu care se cheamă păsările. Ajungea la el pe scărița care astăzi e zidită, sau ajungea el la ea în dormitor. Până la urmă secretul a fost aflat, întâi de către slugi, apoi...

Fanny dorea să asculte mai departe. O înfiora sfârșitul tragic al acestei povești de dragoste. Își permise s-o întrerupă pe Gina:

— Și cine era amantul? Probabil nici ducele nu era un sfânt avea amante în întreaga lume, iar ea trebuia să se îngroape în aceste pustietăți, să-și îndeplinească datoria de soție și să facă prunci la nesfârșit?

— Nu, seșiorina, îmi pare rău dacă nu sunteți de acord cu mine dar, cinstit vorbind... aceasta se întâmpla acum 30-40 de ani și întrucât divorțurile erau interzise... La noi în Sardinia divorțurile sunt și astăzi dezaprobrate. Dacă în zilele noastre oamenii vor să evite scandalurile, cu atât mai mult în acele vremuri... Sunteți americană, nu puteți înțelege. Când femeia căsătorită își înșeală soțul este rău pentru ea, dar dacă este ducesă iar amantul ei un simplu țaran, fostul ei birjar... Vă închipuiți ce consecințe.

Fanny înghiți în sec.

— Ea... a murit, nu? Soțul a ucis-o, mascând această crimă printr-un accident și a ieșit basma curată? Pentru că el era bărbat și nu avea importanță dacă în sat are o grămadă de progenituri nelegitime, ca Angelo. Femeia n-avea voie să procedeze așa!...

Fanny își mușcă limba prea târziu. Din fericire Gina era prea cutremurată de această amintire și primi cu calm aluzia la copilul din flori.

— Ah, acest Angelo! Trebuia să-mi dau seama că va găsi mijlocul să vă vadă. Numai să nu-i spuneți ducelui! Dumnezeu știe ce a simțit tatăl lui când s-a întors acasă și a aflat că ducesa a fugit în munți cu amantul ei, mai ales că totul nu mai era un secret pentru nimeni.

— A fugit?

— Da, dar nu e asta cel mai rău. Necazul e că acolo, într-un mic bordei din munți, unde se ascundeau de obicei bandiții, ea a mai născut un copil. Acesta era fiul amantului, dar după lege trebuia să poarte

vestitul nume de Laziani.

«E mai tare decât o operă, gândi uimită Fanny. Probabil Lucille a fost indusă în eroare, iar această istorie a avut un sfârșit mai fericit.»

— Ce s-a întâmplat cu copilul și cu biata femeie care s-a jertfit de dragul iubirii? întrebă ea.

— Biata de ea s-a îmbolnăvit și a murit, nu s-a putut obișnui să respire aerul din munți și să doarmă pe dușumeaua de piatră din colibă. În ceea ce-l privește pe copil, dumneavoastră, seșorina l-ați văzut, sau cel puțin i-ați auzit numele.

— Angelo, vreți să spuneți că Angelo e fiul ei? Și ducele?

— După ce această femeie nesăbuită și-a părăsit soșul, nu i-a mai rămas altceva decât să uite de existența ei. Nimeni n-a îndrăznit să-i reproșeze moartea ei. Sărmana trebuia să fie mândră până la căpăt, nu să-i scrie, să-l implore să-i trimită un medic sau să-i permită să se întoarcă acasă cu copilul. Ah, mai bine să uităm această istorie murdară.

Desigur, mai bine s-o uităm, își spuse Fanny după plecarea Ginei. Profitând de faptul că tiranul ei a plecat și nu vine s-o chinuie, își permise să se relaxeze și să se desfete în cada de marmură cu spuma care-i mângâia trupul.

Sărmana ducesă părăsită, care a murit din cauza cruzimii omenești! Și ce contrast este între destinele celor doi fii ai ei!

«Ei» au avut grijă de Angelo, trimițându-l la New York și străduindu-se să-i uite existența. Au dat gunoiul sub covor și s-au bazat pe faptul că nimeni nu va observa, sau că Angelo nu va supraviețui în labirinturile de piatră ale marelui oraș. Din fericire, el a fost mai șiret decât ei. În ceea ce-l privește pe Antonio, acesta era copia fidelă a tatălui său, era educat în spiritul urii față de mama lui și, în general, față de toate femeile... în afară de una.

«Și cât de posomorât și de irascibil era acest copil! își aminti ea cuvintele Ginei. Odată cu apariția celei de a doua ducese, mama lui Felix, totul se schimbaseră în bine. Ducea Maria, originară din nordul Italiei, era blondă, ca și fiul ei. Devenise o adevărată mamă și pentru actualul duce, care o venerază ca pe Maica Precistă și este gata să facă totul pentru ea.»

Exact ca în Freud! Amintindu-și de Antonio, Fanny se indignă iarăși și începu să se frece cu prosopul. N-are de ce să-l plângă. N-are importanță că a suferit atât de mult în copilărie, dacă ea, Fanny i-a suportat atâtea acum, la maturitate. E prea sigur că are dreptul să decidă destinul altora și a realizat destule succese în acest domeniu.

Numai cu ea nu i-a mers. Fanny întinse, bătaioasă, bărbia înainte și se uită în oglindă. Acum, când știa atâtea despre el și el nu ști nimic despre ea, avantajul era de partea ei.

Fanny se simțea încrezătoare în sine. Se învărti mult timp în jurul oglinzii și se convinse că arată bine. De aceea ignoră tonul grosolan cu care Antonio a anunțat-o că în această seară vor pleca undeva împreună. Mai târziu și-a dat seama că el hotărâse s-o ia la Costa Esmeralda, după cum dorise ea însăși. Era o serioasă concesie din partea lui. Fanny se gândi involuntar la ce truc să se aștepte.

— Minunat, mă bucur că nu ai întârziat! Antonio privi cu nerăbdare la ceas. Elicopterul ne așteaptă!

Fanny își alesese mult timp o rochie iar apoi risipise și mai mult timp pentru machiaj, străduindu-se să-și amintească toate amănuntele din cartea pe care o găsisese în camera Lucillei. Acum, stând în fața ochiului critic al lui Antonio, continuând să nătrească speranța încrederii în sine, fata făcu o piruetă și dăruî tiranului ei un surâs atrăgător.

— Ei, merge? Rochia e potrivită pentru dicotecă?

Rochia era marca «Halston»: o bucată de material de culoare roșie, care se lăsa de pe un umăr și îl dezvelea pe celălalt, lăsându-i la iveală o parte însemnată a coapsei stângi. Da, rochia era a Lucillei, dar ea hotărî în sine ea că aceasta va fi seara lui Fanny și toate trofee tot lui Fanny îi vor aparține.

— Rochia se potrivește excelent cu firea ta, spuse Antonio. Ai un șal sau un pled?

La înălțime era mult mai rece și Fanny se bucură în taină că Antonio i-a spus să-și ia un șal călduros. Amândoi păstrau tăcerea: ea pentru că nu avea încredere în elicoptere, iar el... De unde să știe și de ce să știe ce gânduri umblă prin capul lui? Numai de l-ar determina să păstreze distanța!

Pentru a nu întâlni privirea lui Antonio, Fanny se așezase lângă geam. În fața ei se așternea întunericul nopții care era tulburat rar de câteva lumini răzlețe: erau ferestrele cocioabelor țărănești și ale bârlagurilor preistorice, unde din când în când se adăposteau vagabonzii. Dar ce treabă are aristocratul înfumurat cu sârăcia care există lângă palatul său luxos, lângă domeniile sale? Educat de demnitarul care i-a refuzat plăpândeii sale soții ajutorul medical de care depindea viața acesteia, actualul duce devenise vlăstarul demn al tatălui său și nu moștenise nici o trăsătură de la sârmana lui mamă. A crescut divinizând-o pe virtuoasa lui mamă vitregă, neputându-i suferi

pe ceilalți oameni. Sufletul îi era aspru și arid precum deșertul, de unde strămoșii lui au plecat să cucerească lumea, sau măcar ținuturile pe care le cunoșteam.

— Se pare că piscurile ascuțite ale munților de sub noi ți-au produs o impresie apăsătoare. Te temi să nu te mănânce, glumi sinistru Antonio, ca de obicei. Însă Fanny nu avea chef să se certe cu el și, neluându-și ochii de la întinericul de afară, dădu involuntar din umeri:

— De ce să mă tem, doar ești cu mine, nu? Și sper că ai un pilot de mână întâi, ca și toate celelalte...

Răspunsul ei politicos și clar îl înfurie pe Antonio. Totuși, hotărî să-și reprime mânia. Mai devreme sau mai târziu, fata se va trăda, își va arăta caracterul josnic de târfă, care se culcă cu primul venit. Cu excepția cazurilor - își aminti el - când conta pe căsătoria cu un om bogat și pe posibilitatea de a intra într-o familie cumsecade. Împotrivirea ei se explică printr-un simplu calcul. Probabil că Felix nu se abținuse și se lăudase cu moștenirea.

Antonio își învinse tentația de a-i spune ce gândește despre ea în această seară. Nu-i nimic, această târfă seducătoare, îmbrăcată într-o rochie roșie, cumpărată pentru ea de către amantul bogat, se va prăbuși de pe pedestalul ei de lut. Luase măsuri: această idee îi venise în minte în noaptea trecută, când nu putuse închide un ochi, iar ea, după ce-și bătuse joc de el, adormise probabil ca o ființă lipsită de prihană.

Antonio zâmbi, dacă acea grimasă putea fi numită zâmbet. Pierduse mult timp cu această «târfuliță», dar momentul adevărului era aproape. Fața lui tuciurie se transformă într-o mască diavolească. Fanny privi întâmplător la el și se cutremură. Poate ar fi trebuit să-și ia la ea niște mătânii. Calmează nervii. Dar nu-i nimic! Oricât s-ar încrunta el, nu va reuși s-o învingă!

Capitolul 21

La Porto-Cervo domnea forfota. Pe mare rătăceau luminițele iahturilor și, pe măsură ce elicopterul cobora, apăreau tot mai aproape hotelurile luxoase și vilele particulare.

Fanny exclamă:

— O, incomparabil! În sfârșit, civilizația! Mor! Vreau să dansez! Ce drăguț din partea ta, ce bun ești!

— Mergem la vila unui prieten, acolo va fi o petrecere, îi răspunse aspru Antonio. Poți să nu-ți faci probleme, nu te vei plictisi. Are o

discotecă particulară cu tot ce trebuie, chiar cu jocuri de lumini. Este hobby-ul lui.

— Minunat hobby! Prietenul tău este o personalitate!

În această seară nu-și va ieși din rol! Trebuie să fie cumpătată la mâncare și băutură. Antonio se comportă destul de ciudat și-i amintește permanent că o așteaptă o seară de neuitat. Noaptea trecută fusese într-adevăr ciudată și Fanny încercase toată ziua să se descotorosească de amintirea acesteia. Va avea timp să se gândească mai bine, acum principalul este să fie cu ochii în patru.

Pe proprietarul vilei îl chema Vinci Nu-știu-cum. Avea o figură care nu se uită ușor.

Pe verandă și în jurul unei piscine mari, cu flori acvatice puternic mirositoare, se plimba lume elegantă.

— A, Lucille! Mă bucur, mormăi Vinci și începu să-i facă cunoștință cu toți ceilalți.

Fanny n-avea memoria numelor și de aceea jumătate din ele uită, iar pe celelalte se strădui să le coreleze cu chipurile oamenilor. Ținând în mână paharul cu băutura ei preferată, Fanny, foarte degajată, juca, foarte reușit după părerea ei, rolul unei ingenuie. În rochia ei purpurie, supersexuală, era abordată repede de către bărbați care se întreceau să-i ofere băuturi și să o admire. Erau și alții care nu-i ofereau băuturi ci altceva. Fanny se prefăcea că e încântată de complimentele lor și nu se interesa de loc unde i s-a pierdut însoțitorul. Nu trebuie să se mai gândească la el, astăzi ea va fi Lucille până în măduva oaselor. Și le va mai demonstra o dată că Lucille Lanier divinizează flirturile, dar nimic mai mult decât atât.

— Veniți să vă arăt vila, Vinci n-are nimic împotrivă.

Perechea de ochi albaștri, arzători, care-i aminteau de Adam Cullen, hoinărea undeva în zona buricului, iar Fanny își lăsă ochii în jos pentru a se convinge că rochia nu i s-a găurit.

— Mulțumesc, mă simt bine și aici. Ghinionistul curtezan își ridică în sfârșit ochii.

— Poate mai târziu? O jumătate de promisiune era de ajuns ca să se lipească de ea împreună cu încă vreo câțiva.

Poate asta-i ceea ce se numește femeie fatală? Ființă absolut convinsă de farmecul ei, de puterea asupra bărbaților? Fanny simți un aflax de inspirație cu partea mai pragmatică a firii ei cu care nu voia și nici nu putea să lupte. Se simțea foarte bine. Era minunată, deșteaptă, strălucitoare, cu alte cuvinte, fermecătoare! O, puterea femeii!

— Nu, mulțumesc, nu vreau să vin. Vedeți, mi-a mai rămas...

Fanny își ridică paharul.

— Ah, iată unde ești! se auzi o voce cunoscută, iar acest ton o înfurie mai puțin decât mâna care-i atinse sâni. Ce bei, scumpo?

— Se înțelege, votcă! În sfârșit reuși să se debaraseze de degetele lui. Antonio, iubitule, nu vrei să-mi mai aduci? Numai să fie rece!

— M-am gândit că preferați vinul, murmură unul dintre admiratori.

— Numai în pauze. O fată trebuie să fie atentă în compania atâtor băieți fermecători.

— Drace! zise un bărbat cu ochi albaștri, care o dezbracă cu privirea. La o petrecere dată de Vinci nimeni nu va îndrăzni să se comporte frumos! Oare Antonio nu ți-a avertizat, păpușo? Aici poți să te desfășori!

Fanny îl recunoscuse. Era „copilul minune”, comentator la televiziune, care intra permanent în gura lupului și datorită acestui fapt ajunsese unul dintre cei mai bine plătiți în profesia sa.

— Chiar mai vrei? De această dată vocea schimbătoare a lui Antonio semăna cu un miorlăit de panteră. Poate vrei ceva mai tare decât votca? Prietenul meu Armin are dreptate: aici poți să faci ceea ce vrei și nimeni nu se va încrunta. Chiar, de ce nu te-ai relaxa? o întreabă Antonio.

— Ah, vă distrați! Un domn respectabil, îndesat, cu o coamă de păr roșcat, scoase de undeva un flacon cu un praf alb. Să știți că este foarte puternic, spuse el, interpretându-i greșit ezitățile. Materia primă o cumpăr, dar doctoria o pregătesc cu mâna mea.

— Dă-i drumul, ești între amici! Iar eu o să am grijă ca totul să fie în ordine cu tine.

«Diavolul într-un camizol de catifea» își aminti Fanny, simțind că i se întinde o cursă. Așa se numea o carte pe care o citise cândva. Cât de bine i se potrivește această poreclă ducelui tuciuriu care poartă medalion cu imaginea unui animal de pradă! Nu trebuie să-i dea voie să bănuiască înșelăciunea, în orice caz nu înainte de a fi în siguranță.

Simțind o sumedenie de ochi ațintiți asupra sa, Fanny improviză:

— Pentru început, dumneavoastră! Eu și-așa sunt în culmea fericirii!

Roșcatul dădu din umeri, desfăcu dopul și strângându-și o nară, inhală cu cealaltă preparatul.

— Doamne, Dumnezeule! Năucitor! Roșcatul repetă procedura cu cealaltă nară.

Fanny îi urmărea cu atenție gesturile, simțind pe gât degetele lui

Antonio.

— Acum e rândul dumneavoastră!

Ea luă flaconul ca un profesionist dar inima i se făcuse cât un purice.

— Fir-ar să fie! De ce vă holbați cu toții la mine?

— Regina balului! Tipul cu ochi albaștri, având un acces de sălbatică veselie, se apucă de burtă și pentru câteva secunde o pierdu pe Fanny din vedere. Mândrindu-se cu spiritul ei de inițiativă, ea se prefăcu că a deșurubat dopul și-și mirosi solemn degetul ducându-l la o nară, apoi la cealaltă.

— Halal! Tare bucatică! Mult mai tare decât doza mea obișnuită! Mulțumesc, puștiule!

— Ești convinsă că ai prizat suficient? Nu prea pari să te relaxezi...

De ce oare Antonio nu o lasă în pace? Fanny dădu din cap, încercând să se descotorosească de degetele lui fals-mângâietoare.

— Ba da! Amețea e foarte dulce! Și nu trebuie să mă urmărești, totul este în ordine.

— Nu ai învățat bunele maniere.

Din fericire, pe Fanny o salvă o voce de femeie. Iar în urma vocii, în fața ochilor săi apăru o vedenie: o siluetă feminină înaltă de cinci picioare și șase toli, cu proeminențe unde era nevoie:

— Antonio, iubirea mea, unde-ai fost? Ne-am înțeles săptămâna trecută se ne întâlnim la Marbello, sau ai uitat?

Se dovedi că, atunci când vrea, Antonio poate fi un cavaler galant. Fanny îi privi cu ciudă pe cei doi care se îmbrățișară. Urmă un sărut înflăcărat. Uitaseră cu totul de ceilalți.

— Iubitule! oftă femeia. Nu cumva mă obligi să fiu geloasă? De ce n-ai venit? Toți m-au întrebat de tine.

Ce scenă infamă! Dacă această persoană sclifosită e una dintre amantele lui, înseamnă că, cu toate titlurile pe care le are, ducele Laziani nu are deloc gust. Fanny se întoarse și îi puse roșcatului mâna pe încheietură. Iși aminti că îl cheamă Wesley.

— Salut, omule cu sticla fermecată! Hai să dansăm puțin înainte de a priza din nou!

Acesta o urmă pe Fanny întărâtat de propria lui poftă și de cochetăria ei nesăbuită. Se numea Wesley Metford, era foarte bogat și se obișnuise să cumpere totul, de la sonde de petrol și mine de aur, până la femei. Poate că va dori să cumpere și acest exemplar. Numai de nu s-ar dovedi plictisitoare!

Muzica, destul de provocatoare și până atunci, devenise și mai asurzitoare. Părea că și dușumeaua vibrează în ritmul ei.

— Ești grozavă, dragă! Continuă în același stil! Arată-ne de ce ești în stare! Aceste voci și râsete ce veneau din toate părțile i se păreau lui Fanny lipsite de sens până când privirea-i rătăcitoare poposi pe marele ecran spre care erau ațintite privirile tuturor oaspeților lui Vinci.

Iată de ce fluierau când ea ieșise în mijloc. Era Lucille Lanier aievea ce dansa disco în rochia ei supersexuală, în timp ce pe ecran tot ea, goală și fermecătoare, destrăbălată, interpreta un dans transcendent, nelăsând libertatea pentru imaginație. Doamne, cum putea Lucille?! Iar ea nu-i decât surogatul Lucillei - ce așteaptă aceste animale de la ea?

— Fir-ar să fie, puștoaico! Pune-i pe jar! Roșcatul începuse să dea energic din coapse. Arată-le ce poți!

Ce ar fi dacă ar fugi? Fanny își desprinsese privirea de pe ecran. Simți că în interiorul ei pocnește un întrerupător și începu să se miște în ritmul muzicii. Dacă ar ar renunța la frâne, ar putea dansa la fel, descătușată și relaxată, ca ceilalți. Nu, nu se pregătește să fugă. La urma urmei le - și îi - va arăta că între ea și fata de pe ecran nu există nimic comun.

Lui i-o va dovedi. Desigur, ar fi trebuit să-și dea seama că el pusese la cale o ticăloșie. Lucille Lanier e o fată cu care te poți distra și pe ecran și în viață. Aceasta-i părerea lui și, aducând-o la această suetă unde s-au adunat toate lepădăturile internaționale, a vrut să o facă să-i simtă disprețul. Fanny era mândră, îi era când cald, când frig. «Lasă că îți arăt eu, ipocritule și ticălosule!» Dacă i-ar fi rămas de făcut un singur lucru în viață, l-ar fi folosit ca pe o răzbunare și l-ar fi făcut pe Antonio de răs în fața prietenilor și cunoscuților.

Fanny își dădu seama că partenerul ei își amintise de ea și îi spuse:

— Mă scuzi, n-am auzit.

— O.K., vin mai aproape.

Muzica deveni mai lentă și mai puțin zgomotoasă. Wesley se agăță de Fanny cu amândouă mâinile, ca să-și păstreze echilibrul.

— Mm! Așa e mult mai plăcut! Toată seara am vrut să te simt mai aproape, baby!

Nu, acest «aproape» era de fapt «prea aproape», se gândi Fanny când bărbatul se lipi de coapsele ei, prinzând-o cu o mână de talie iar cu cealaltă... de ceva care-i mai jos. Luându-i încercările de a se elibera drept joc de șolduri, roșcatul o privi cu ochii lui alunecoși și

spuse:

— Da, îmi place. Apropo, iată ce am vrut să te întreb: într-adevăr îți place acest lucru? Făcu semn din cap în direcția ecranului, dominat în clipa aceea de fundul gol, provocator, al Lucillei. Să știi că vreau și pot să te mulțumesc. Ce zici, ne arătăm unul altuia una-două poziții noi?

Ah, cu ce plăcere i-ar fi spus Fanny ce crede despre el, dacă n-ar fi fost ducele Laziani care o privea ironic de la câteva degete distanță, peste umărul partenerei lui. Oare o fi fost tot timpul atât de aproape? A tras cu urechea? Ei, atunci va mai auzi ceva?

Mutându-și privirea de la fața lui tuciurie, Fanny încetă să se mai îndepărteze de roșcat și, dimpotrivă, îl cuprinse de după umeri în speranța că Antonio, de care târfa blondă se agățase ca o lipitoare, nu va lăsa să-i scape neobservat acest lucru.

— Ei, cum rămâne? repetă nerăbdător Wesley. Fanny îi simțea fizic această nerăbdare pe coapsele ei.

— Ei... Putem merge undeva să discutăm în fața unui pahar cu ceva tare și rece. Aici e prea cald și prea multă înghesuială!

— Micuț, bătrânul Vinci are în fiecare dormitor câte un bar. Bine zici, de ce n-am merge să bem ceva?

De îndată ce vor pleca, se va descotorosi de Wesley, chiar dacă pentru aceasta va trebui să se încuie în toaletă. Voia ca Antonio s-o vadă plecând de mână cu Wesley și să se gândească la ce este mai rău. Fanny simți privirea lui aspră și pătrunzătoare. Cu atât mai bine!

Cu un gest de o senzualitate subliniată își îndepărtă părul de pe frunte și îi zâmbi provocator lui Wesley. Antonio n-are decât să se convingă că ea îl preferă pe primul întâlnit! Lasă-l să se chinuie! Căci, Fanny era sigură de asta, o dorește cu înflăcărare. Da, o disprețuiește, însă nu poate să nu o dorească. Acum nu lupta cu el de dragul Lucillei, care în acest moment trebuia să fie în deplină siguranță, ci lupta pentru ea însăși. Pentru demnitatea ei de om.

Capitolul 22

Cât de mult ura vuietul grosolan, intermitent al elicopterului care sfâșia liniștea cerului aproape albastru! Începuse să se lumineze. Fanny se agita neliniștită, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă pe scaun, evitând sistematic privirile însoțitorului ei, a cărui prezență îi deprima psihicul.

Ca un lup la pândă, ducele îi surprinse imediat mișcarea și la urechile ei ajunse fulgerător vocea lui spartă, răgușită:

— Peste cinci minute începem să coborâm. Ți-ai pus centura?

— Hm! Această interjecție trebuia să-i arate că nu e dispusă să bată câmpii. Și acum îi mai ardeau urechile din pricina discuției auzite întâmplător. Blestematul! Fanny simțea cum unghiile i se înfig în palme și regreta că nu le putea înfige în această fizionomie dezagreabilă. O, cât de mult îl ura! Cu ce plăcere l-ar fi supus unei umilințe, cum i-ar fi dovedit că nu este el cel chemat să manipuleze destinele celor ale căror drumuri s-au intersectat întâmplător cu al lui!

Fanny se forță să se întoarcă cu gândul la petrecerea de unde tocmai plecase, aducându-și aminte tot ceea ce se întâmplase din momentul în care ea părăsise ringul de dans împreună cu Wesley Nu-știu-cum. La ce bun să-i mai rețină și numele de familie? Mai mult ca sigur că nu se vor vedea niciodată.

Din fericire, nu fusese mare lucru să se descotorosească de Wesley. Funcționase eterna scuză: «Vreau să mă duc la toaletă, nu mă simt prea bine.» Când, după o jumătate de oră, ieșise improspătată, Wesley era plecat, probabil se dusesse în căutarea barului cu altă parteneră, prima pe care o întâlnise.

După aceasta, Fanny, neuitând nici o clipă să fie vigilentă, hoinări pe teritoriul dimprejurul vilei, unde se extinsese petrecerea. Râdea în hohote și flirta fără a se gândi la urmări, având grijă să treacă la timp de la un grup la altul atunci când situația lua o turnură periculoasă. La etajul superior al casei descoperi o sală mare de audiții și vizionări, cu un rând de fotolii plușate, rabatabile, pentru o mai mare plăcere, se gândise cinic Fanny. Aici o adusesse un cântăreț, Frank.

— Vinci are cele mai recente benzi, explică el și încercă o mare ușurare când înțelese că ea nu știe cine este el de fapt. Ea, la rândul ei, se convinsese cu bucurie că numele Lucille Lanier nu-i trezește interesul și poftele. Frank remarcase doar, politicos, că este un nume foarte frumos.

Din moment ce-i era tot una cum își va petrece timpul, de ce să nu profite de invitația lui Frank? Filmul porno poate avea pentru ea o importanță instructivă. Măcar bine că filmul acesta nu avea nici o legătură cu sora ei.

Prima jumătate de oră a «Păcătoșilor» trecuse liniștită pentru Fanny. Ea se străduia să nu se foiască și era uimită: oare chiar există atât de multe procedee? Apoi, când fazele ajunseseră să se repete iar replicile se transformaseră în strigăte, începuse să se plictisească.

Frank aproape că nu se dezlipea de ecran. De pe alte fotolii începuseră să se audă gemete și strigăte asemănătoare. Fanny începu să se gândească la distanța ce o despărțea de ieșire când Frank, care până atunci nu reacționase nicicum la prezența ei, îi luă mâna și i-o puse pe ceva tare: O, Doamne, se gândise neîncrezătoare Fanny, el poate să se întrecă cu subiectul de pe ecran! Apoi auzise:

— Vrei să mă dezmierzi cu buzele?

Ea își retrase hotărâtă mâna.

— Nu chiar. Și apoi e timpul să plec.

Ar fi fost bine să nu se mai întâlnească niciodată cu Frank și nici cu ceilalți invitați, mai ales cu cei care jucau cu Antonio, atunci când trecuse pe lângă sala de biliard.

Fanny simți cum i se încordează iarăși mușchii feței. Îi veniră în gând cuvintele însoțite de zgomotul căderii bilei în gaura mesei de biliard:

— Lucille Lanier, după cum am citit undeva, este logodnica lui Felix, nu-i așa?

Unicul bec din cameră atârna chiar deasupra mesei verzi de biliard, asupra căreia se concentra toată atenția jucătorilor: patru bărbați tuciuarii, îmbrăcați în fracuri, făcute exact după același model. Erau niște mari magnați italieni. Și brusc se auzise glasul lui Antonio:

— Te înșeli, dragă prietene. Nu este logodnica lui Felix, ci amanta mea, o țin lângă mine... deocamdată.

Această minciună o pleznise ca un bici, așa că Fanny nu așteptase replicile de răspuns. *Amanta lui* - cum gusta el acest cuvânt, accentuându-i cele mai murdare nuanțe! Iată deci cum vrea să fie ea considerată. A luat-o special la această petrecere, dorind s-o prezinte ca pe noua lui distracție, ca pe o întreținută. Nu era de mirare că invitații, în special bărbații, o priveau într-o asemenea manieră încât îi provocau lui Fanny o senzație de leșin și înmuierea genunchilor, înainte de a-și fi impus să se descotorosească de orice fel de emoții, în afara mâniei. N-au decât să creadă ce vor... «deocamdată!»

— Ei, te-ai distrat bine? întrebă Antonio când plecaseră cu mașina spre elicodromul lui personal.

— Excelent! Nebunește! Am făcut cunoștință cu câțiva bărbați nemaipomeniți. Wesley este un băiat extraordinar, nu crezi? Dar Frank e și mai și! Te lasă paf, nu alta! Îl face praf pe Freud cu teoriile sale! Chicotise, observând că buzele lui Antonio se strâmbaseră într-o grimasă. Dacă își imaginează că o va ucide cu privirea lui sfredelitoare, atunci se înșală amarnic.

— Da, e de-ajuns să te privesc, spuse Antonio trăgându-și cuvintele, ca să-mi dau seama că nu ți-ai pierdut timpul de pomană. Ochii lui se plimbau pe pieptănătura ei îngrijită și pe fața cu machiajul improspătat (nu degeaba stătuse zece minute la toaletă).

— Nu tu m-ai adus la această petrecere? Cred că ai făcut-o ca să mă simt bine.

— Desigur, spusese el printre dinți. Un timp nu mai discutaseră, până când Antonio o avertizase asupra apropiatei aterizări, pentru ca apoi să se cufunde iarăși în gândurile lui. La ce se gândește? Născocea cum s-o păcălească? De această dată îi va plăti cu aceeași monedă. *Amanta lui!* Dar cu blonda cum rămâne? Deci, îi cam stă în obicei să se destrăbăleze cu mai multe târfe în același timp!

O furie îndreptățită îi distrase atenția de la aterizarea nu prea plăcută. Ajungând pe pământ pași mândră, neluându-i în seamă prezența. Și totuși, deîndată ce în urma lor se închise ușa principală iar Fanny puse piciorul pe prima treaptă a scării ca să meargă în camera ei, Antonio o prinse de mână și o întoarse brusc cu fața spre el.

— Desigur, pentru tine este cel mai bine să te culci. Și dacă vei avea nevoie de ceva, slujnica îți este la dispoziție.

Fanny nu sesiză nici un subînțeles în spatele acestor cuvinte, chiar dacă ochii lui diavolești străluceau batjocoritor. Antonio îi strânse mâna până îi dădură lacrimile.

— Mulțumesc, mormăi Fanny. Totuși, așa ceva nu-i deloc... modern. Mi-e milă de biata fată care este obligată să vegheze toată noaptea numai pentru cazul în care mi-ar veni în cap deodată să mă folosesc de serviciile ei.

Încercă să-și elibereze mâna, dar strânsoarea de fier se întări.

— Nu prea semeni cu o damă bună la suflet. Nu ești genul.

— Dacă tot veni vorba de asta, nu-mi pasă la ce gen de om mă raportezi! spuse Fanny și în ochii săi izbucni un foc de culoarea smaraldului. Fii bîn și dă-mi drumul, iar eu îți voi urma sfatul și mă voi duce la culcare ca o fetiță ascultătoare.

Stătea chiar sub lustră, lumina îi aprinse părul des. Antonio își întinse instinctiv mâna liberă și îi cântări câteva șuvițe în palmă. Naiba, s-o ia pe această târfă bizară! Cum îndrăznește să fie atât de ispititoare după ce sonorizase cu muzica ei erotică atâtea așternuturi, după ce a schimbat atâtea bărbați pentru a-și satisface poftele? Iar lui îi refuză aceste plăceri! De ce să nu termine cu toate acestea și s-o ia cu forța? Poate că tocmai la asta se așteaptă. Cunoștea foarte bine acest tip de femeie, păcat că fratele lui, Felix, nu este atât de experimentat.

— Lasă-mă în pace! Nu pot să sufăr când te apropii de mine! Fanny dădu din cap ca o iapă tânără. Antonio o observa cu impasibilitatea unui om de știință.

— Nu poți să mă suferi? Pentru o clipă buzele sale schițară un zâmbet caustic. Cred că pur și simplu vrei să mă prostești... Lucille... bucuria atâtor bărbați! Totuși ai răspuns mângâierilor mele! Sunt sigur că îi răspunzi fiecăruia, dacă știe să se poarte cu tine.

— Minți! Du-te la naiba! Lasă-mă! Neputându-și stăpâni furia, Fanny își ridică mâna ca să-i zgârie fața, dar Antonio i-o prinse și, ducându-i ambele mâini la spate, o trase atât de aproape de el încât ea îi simți corpul musculos.

— Să verificăm care din noi este mincinos, continuă să o întărate Antonio.

— Mi-e greață de tine! spuse Fanny dându-și seama cu teamă că nu o va scoate cu el la capăt. Chiar nu mai ai deloc mândrie? De ce nu-ți găsești o femeie care să te dorească? Cu mine n-o să-ți iasă nimic! Te urăsc!

— Taci! mârâi el ca un animal gata să rupă lanțul; argumentul pasiunii lui, lipit de coapsele ei, devenea tot mai proeminent. Taci! repetă el, văzând că Fanny deschide gura pentru a protesta. Nu mi-e greu să-ți demonstrez minciunile. Ochii tăi de jad și corpul tău seducător, cu care te tot lauzi, spun singure totul despre tine. În filmul de ieri aveai o expresie de parcă prezența camerei și a întregii echipe de filmare ți-ar fi stimulat pofta. Pentru tine nu există decât propriile tale instincte!

— Termină! se opuse mânioasă Fanny. Nu știi nimic despre mine, pentru că nu vezi mai departe de...

— În acest moment nu văd mai departe de buzele tale senzuale. Asta ai vrut să spui?

Cu tot tonul lui batjocoritor, era clar că n-avea de gând s-o lase să plece. Gura i se apropia de buzele ei și, în sfârșit, i le acoperi, stingând și ultimul ei protest disperat. O sărută atât de lung încât era gata-gata să-i sucească gâtul. Fanny simți cum i se înmoaie genunchii. Buzele i se deschiseră și simți o moleșeală în tot corpul. Antonio își plimbă ușor o mână de-a lungul șirei spinării până la ceafă, degetele lui mângâietoare alunecară pe umărul lui Fanny și se îndreptară spre proeminențele sânilor ascunși sub rochie. Aici găsiseră și frecară sfârcurile care tocmai asta și așteptau ca să se întărească și să-i vină în întâmpinare. Întregul corp îi fu zguduit ca de un curent electric...

Cum îndrăznește această persoană, obiectul urii ei cele mai aprige,

să facă așa ceva cu ea?! Simțindu-se dezgustată de ea însăși, Fanny se eschivă din fața îmbrățișărilor lui Antonio, încercând să se ferească de atingerile lui. Își dădu puternic capul pe spate și gemu când buzele lui acaparatoare se despărțiră de ale ei și se îndreptară spre sâni, pe care degetele lui îi și demascaseră.

E oare posibil să simtă o plăcere atât de mare, ca aceea provocată de buzele lui Antonio când îi atinseră sfârcurile sânilor? O, de ce pasiunea lui trezește în ea un răspuns pe măsură? Și de ce o excită atât de mult mișcările lente, senzuale, ale degetelor lui care se încurcaseră în vălurile muselinei? Lui Fanny îi ardea fața, ca de altfel întregul trup. Încă puțin și se va întâmpla inevitabilul.

Deodată se simți liberă și ar fi căzut dacă nu ar fi susținut-o Antonio.

— Vezi, spuse el sec când între ei era din nou o distanță apreciabilă. Nu ești capabilă să te împotrivești naturii tale senzuale, cu toată hotărârea și ura pe care o resimți față de mine. Cred că te-ai culca cu însuși dracul dacă ar ști cum să te sărute. Și nu mă mai privi atât de ispititor! Nu cumva sunt prea multe impresii pentru o singură noapte? Du-te în așternut, micuța mea mincinoasă. E posibil să te vizitez mai târziu.

Fanny fugi, uitând de respectul pentru sine, roșind de rușine. În creierul ei se înscriseră cu litere de foc cuvintele: «Du-te în așternut, e posibil să te vizitez mai târziu».

«Posibil». O lovitură calculată cu sânge rece, dată mândriei ei!

Fanny fugea pe scară de parcă o urmărea satana. În sfârșit, aproape leșinată, se sprijini cu spatele de ușa masivă din lemn, fără încuietoare pe dinăuntru, ușă care era simbolul situației în care se afla ea în această casă. Era ca în vremurile de demult, când bărbatul era stăpânul femeii lipsite de drepturi, a femeii-obiect, care n-avea alt sens în viață decât să-i fie pe plac stăpânului ei.

Capitolul 23

După ce reuși să se liniștească, Fanny adormi atât de adânc

încât parcă se hotărâse să nu se mai trezească niciodată. În vis o urmărea un lup cu niște colți mari și cu niște cărbuni aprinși în locul ochilor. Știind că o poate ajunge dintr-un salt din urmă, animalul întârzia și se juca cu ea precum pisica cu șoarecele, făcând-o să-i sară

inima din piept și, în sfârșit, o apucă cu fălcile de gât. Ea își pierde cunoștința.

— Nu! strigă Fanny și se trezi. În cameră era foarte cald iar ea era întinsă deasupra așternutului mototolit.

Slavă Domnului, visul s-a terminat. Încet, încet inima și răsuflarea îi veniră la loc. În dormitor era întuneric din pricina storurilor trase. Cât e ceasul? Fanny își dădu seama că atât timp cât se află în această închisoare, timpul nu are nici o importanță pentru ea. Ce importanță are cât timp mai doarme? Tot una-i, oricum n-are unde să plece. E ca un fluture prins în plasă, ca o nouă amantă a unui sultan maur, care înspăimântată și curioasă așteaptă biciul stăpânului său.

Fanny își apropie degetele reci de tâmplă. Uneori avea niște visuri pe care nu dorea nici să și le amintească, nici să le analizeze și cu atât mai mult să le descopere cauzele care le-au pricinuit. Refuza să se gândească la Antonio, la felul cum o făcuse de rușine în fața oamenilor, cum îi călcase în picioare amorul fragil, distrugându-i bietul ei scut protector.

Ajunge, Fanny! Astăzi e o nouă zi. Ieri ai obosit peste măsură, noaptea a adus o mulțime de sunete, de culori, de imagini, care ți-au influențat subconștientul. Dacă și astăzi va atenta din nou la ea, nu-i va fi o pradă atât de ușoară. Nu va reuși...

Fanny clătină din cap și se ridică, aruncând o privire spre ușa dormitorului. Nu cumva se va întoarce să-și continue lupta, punându-și speranța doar în fiziologie? Sau, în virtutea orgoliului lui pur masculin, așteaptă ca ea să vină singură la el?

Fanny apăsă pe butonul soneriei ca să vină Gina sau altă servitoare. Acum își revenise și trebuia să-și facă un plan. Astăzi ea va alege rolul unei cadâne răsfățate, înconjurată de servitori. Dacă o va chema, ea va invoca o stare de indispoziție și va refuza să coboare. Lasă-l să gândească ceea ce vrea!

Din fericire, la apelul ei veni intendentă. Fanny află de la ea că este deja 7,30 seara, dar stăpânul îi spuse să n-o trezească.

— Ce drăguț din partea lui!

Gina lăsă să-i treacă pe lângă urechi această remarcă sarcastică, amintindu-i lui Fanny astfel că această femeie este obligată să manifeste loialitate față de familia Lazianii, celor două generații pe care le slujise. Ce treabă are ea cu fluturele prostuț care se apropiase prea mult de foc?

— Să vă pregătesc baia, señora? Am spus să vi se aducă cafea, suc de portocală și o chiflă dulce. Ce-ați dori la cină?

— Eu... nu mă simt prea bine, spuse repede Fanny pentru a-și ascunde neliniștea. N-aș avea nimic împotriva unei băi fierbinți, iar după asta, credeți că aș face rău dacă aș rămâne în halat? Nu-mi prea vine să mă îmbrac și să cobor la cină. Nu s-ar putea să mi se aducă mâncarea pe tavă? Ceva ușor, salată și supă.

— Cum, asta-i tot? Dar trebuie să mâncați mai mult. Gina îi învălui într-o privire dezaprobatoare silueta subțire și picioarele frumoase, fără să neglijeze cearcănele negre de sub ochi.

— Nu mi-e prea foame, dar...

«Mă comport ca ultima idioată» se gândi Sarah și spuse cu voce tare:

— Nu se poate să rog pe cineva să rămână cu mine? Știu, sunteți foarte ocupată, dar poate una dintre cameriste? Noaptea trecută m-a speriat ceva. N-aș vrea să trec iarăși prin ispita de a admira minunata noapte!

Știa ea ce coarde trebuie să atingă: Gina se cruci în grabă.

— O voi trimite pe Anabella. Are o vorbire mult mai elevată decât celelalte și știe puțină engleză. Probabil că va plictisi cu întrebările ei despre America, dar, în general, e o fată cumsecade.

Înseamnă că în această seară nu va rămâne fără apărare!

Băgându-se în cadă în așa fel încât părul-i despletit să plutească în jurul gâtului și al umerilor, iar apoi, permițându-i Anabellei să i-l usuce și să i-l pieptene, Fanny se chinuia să-și scoată din cap întrebarea obsedantă: apărarea față de cine? De Antonio sau?...

Când se descotorosi de timiditate, Anabella o bombardă pur și simplu cu întrebări despre America, exact cum o avertizase Gina. Fanny luă o cină frugală și se plimbă de câteva ori prin cameră. Observând că fața își abține cu greu căscatul, îi permise să plece. Era deja târziu, în castel dormea liniștea. Acum va adormi din nou pentru ca mâine dimineață să se trezească plină de viață gata pentru un nou duel. Era pe deplin conștientă că-și va întâlni adversarul. Lasă-l să se izbească cât vrea de scutul ei protector. Nu îi era frică pentru că aceasta era strategia ei.

Strategia... Avantaj militar... Armament.... Astfel de gânduri o frământau pe Fanny, în timp ce se plimba de colo-colo prin cameră, ca o pisicuță supărată, până când, în sfârșit, se opri în fața unei imense oglinzi cu ramă de aur. Armele! Ochii verzi i se îngustară și se transformară în două fante. Desigur, Lucille, în locul ei, ar fi fost în stare să se apere. Ca și mama Eliza de altfel. «Dar eu abia învăț...» Fanny se dădu câțiva pași înapoi și începu să-și studieze critic

înfățișarea.

Fără îndoială, la ochi semăna cu mama Eliza. Chiar și la culoarea părului, care tot datorită mamei, devenise neobișnuit de populară în ultimul timp. Fanny trecu la analiza sânilor și a umerilor, enumerându-și cu scrupulozitate plusurile și minusurile. Forma sânilor nu era rea, dar Lucille are un bust mai bogat. Se presupune că acest lucru le place bărbaților, ar cum rămâne cu restul? Fanny se descheie și-și lepădă pe dușumea halatul de mătase. Talia e subțire și slavă Domnului, abdomenul îi e plat. Coapsele, ca și sâni, puteau fi mai împlinite, iar curbura lor mai scurtă. În schimb avea picioare foarte lungi și un fund obraznic.

Un arsenal destul de bun pentru un recruti!

În spatele ei zâmbea misterios în oglingă femeia din portret. Fanny se aplecă și, luându-și halatul, îl aruncă pe umeri. Apoi îi veni să râdă. Of, Doamne! Devine exact ca Gina. Fanny își aduse aminte de cuvintele ei: «Nu știu cum se face că unii simt anumite lucruri, iar alții nu. Aceste ziduri de piatră, atât de bătrâne, au văzut multe la viața lor».

Atunci, gândindu-se la altceva, Fanny dăduse din umeri cu indiferență. Noile cercetări în domeniul parapsihologiei îi confirmau că e posibil orice. Marile patimi își puteau pune amprenta pe atmosfera acestor locuri, vibrând în lemn și-n piatră. «Sau poate eu m-am smintit puțin?» se gândi Fanny și hotărî să-și scoată din cap gândurile de acest gen.

Totuși, portretul n-o lăsa indiferentă. Această femeie nefericită, limitată, se jertfise pentru dragoste și murise în sărăcie. Fanny veni mai aproape. Oare această tânără ducasă se căise în cele din urmă? Fugind din castel, dorea să se unească cu iubitul ei sau o mâna frica de soțul ei despot, care o lăsa singură mult timp și o silea să poarte medalionul cu figura lupului pentru a nu uita a cui proprietate este? Femeia din portret luase această taină în mormânt. Ea era mama lui Antonio. Avea câțiva ani când ea îl părăsise, când renunțase la acest castel și iată camera unde-și petrecuse atâtea nopți de insomnii, plângând în pernă. Bărbaților le place să transforme femeile în ființe supuse, dependente. Așa a fost mai demult și așa ar fi rămas până astăzi dacă femeile nu și-ar fi aruncat jugul detestabil. Unii bărbați și astăzi se comportă de parcă ar trăi în epoca de piatră. Fanny se întunecă la față. Poate, în relațiile cu femeile, asupra lui Antonio a avut o influență marea greșală a mamei lui? Semăna perfect cu tatăl lui, care l-a învățat să se poarte cu femeile ca și cum acestea ar fi niște

animale domestice pe care le poți cumpăra și le poți părăsi din cauza inutilității. Pentru acest om era firesc să-și bată joc de cuvântul «dragoste»; făcea excepție doar pentru o singură femeie. Dar ce drept avea să-i pretindă și lui Felix același lucru? Desigur, e obișnuit să nu se oprească până nu-și impune voința față de oricine.

— Totuși, cu mine a dat greș, spuse cu voce tare Fanny. Chiar dacă nu știe până acum acest lucru.

Strategia... Există strategia dragostei și cea a luptei. Dar cum între ea și Antonio nu există nimic asemănător sentimentelor de dragoste... Fanny râse cu răutate. Știa că are simț de detectiv. Va coborî până în adâncurile naturii lui, va afla pricina faptelor sale, va căuta călcâiul lui Ahile, îi va învăța toate gusturile, în special cele cu privire la femei. Își aduse aminte de blondă. Desigur, Antonio este un porc, dar este suficient de Homo-Sapiens pentru a avea și slăbiciunile lui. Ea le va afla și va profita de ele, fără a-și păta conștiința, cum a făcut el aseară....

Deodată bâzâi telefonul. Fanny sări imediat. Cine ar putea fi? Își aduse aminte că în castel e doar telefonul de interior, deci... Să răspundă sau nu? Dar dacă nu va răspunde, el ar putea veni neinvitat.

Fanny luă receptorul și, cu o voce voită somnoroasă, spuse:

— E!Allo!

«Nu-i rău, nu-i rău deloc»

— Nu te prefacă că dormi. Știu când a plecat Anabella și am văzut lumină la tine-n cameră.

Of, această voce grosolană, bățjocoritoare! Fanny îi răspunse obraznic:

— Nu te-ai gândit că aș putea dormi cu lumina aprinsă?

El făcu la rândul său o pauză, vrând probabil să-i dea de înțeles că această afirmație e absurdă. Apoi spuse:

— Vreau să fac o baie în piscina de afară și m-am gândit că poate vrei să-mi ții companie!

— Vom fi singuri? întrebă Fanny, cu o cochetărie subliniată.

— Te sperie o asemenea perspectivă? Fanny își imaginează cum i se ridică bățjocoritor sprânceana. Mă tem că servitorii s-au culcat și, întrucât dorm într-o altă aripă a clădirii, vom fi cu siguranță singuri. Urmă o pauză interminabilă; Fanny își reținu respirația. În sfârșit, Antonio spuse: Pur și simplu am vrut să te avertizez, ca să nu te simți jenată.

— Nu înțeleg. De ce m-aș simți jenată?

— Desigur, ar trebui să-mi dau seama că n-are cum să te

deranjeze o baie în pielea goală, chiar cu martori. Dar noi, locuitorii Sardiniei, nu suntem în pas cu vremea cum, de altfel, cred că ai și observat.

-- Nu! spuse ea iute.

— Ce înseamnă «nu»? Mi se pare că nu te-am întrebat nimic.

— M-ai întrebat dacă nu vreau să fac baie cu tine, iată că ți-am răspuns: nu! spuse Fanny răspicat și, pentru a fi mai clară, adăugă: Nu sunt marioneta ta, ca să mă ții de sfori. Și nu am câtuși de puțin încredere în așa numitul tău cuvânt de onoare!

Oțelul din vocea lui, dacă ar fi fost material, ar fi ucis-o pe loc.

— Indiferent ce fel de cuvânt mi-am dat, te îndoiești că-l voi ține?

«Ha! se gândi ea. E un adevărat circ!» Însă cu voce tare spuse, cu o sinceritate exagerată:

— Ți-ai dat cuvântul că... nu mă vei viola sau... în general nu vei folosi forța. Ce, nu mai ții minte?

— Ba da, spuse Antonio. De ce te crezi că te-am trimis la culcare? Cum ai interpretat gestul că te-am sărutat, la pariu?

--- La... pariu?

— Da. Am pus un pariu, ticăloasă mică! chicoti el, iar acest lucru o făcu pe Fanny să strângă din dinți. Nu te-am violat, e adevărat? Și crede-mă, n-am nici cea mai mică dorință să ajung la această extremă. N-are rost. Nu cumva te temi de tine, dragă Lucille? Nu ai încredere în sentimentele proprii? Cum adică să faci baie, goală, în prezența unui bărbat, gol și el? În tine, se poate trezi frica! Sau asta numești siluire! chicoti din nou bățjocoritor și încheie: Asta-i o adevărată pierdere de timp. Mă duc să fac baie, iar tu faci ce vrei.

Capitolul 24

Ardea focul în ambele șeminee de pe laturile mari ale imensului salon de marmură. Poate nu era chiar necesar, dar limbile flăcărilor creau o iluminare foarte interesantă. Pielea lui Fanny avea o nuanță aurie. Coborî desculță scările de marmură, fiecare pas era un pas în necunoscut. Niciodată până atunci, în viața ei uniformă și prozaică, nu mai riscase atât de mult. Totuși se străduia să meargă înainte ușor și fără frică, acolo unde tăcuse clipocitul apei. Antonio o privea cu ochii mari.

N-are de ce să se teamă! Pielea omenească n-are nimic rușinos. Fanny citise că adevărata goliciune este mai virtuoasă decât corpul

îmbrăcat, care ademeneste prin caracterul său enigmatic. Curaj, Fanny! Gândește-te la scopul pentru care îți dezvălui corpul feciorelnic... oricum, destul de frumos.

— Ce-i? spuse Antonio. Ți-ai «amintit» că nu știi să înoți și ești gata să fugi pentru a scăpa de lupul cel rău?

Din cauza cârlionților ce se lipiseră de frunte, fața i se schimbase ușor, dar vocea îi era cea obișnuită. Ducă-se naibii! Fanny se simte excelent și are nevoie de o înviorare, fizică și psihică. Plonjă în apă, înotă jumătate de bazin pe sub apă și ieși la suprafață, părul i se lipise de față.

— Lasă-mă să te ajut. Degetele lungi, tuciurii îi dădu părul pe spate. Fanny simți că dușmanul se afla prea aproape.

— Mulțumesc, spuse ea, luă aer în plămâni și înotă în direcția opusă! Însă el o depășise și o aștepta.

— Nu înoți mai rău decât joci tenis! Mă tot întreb în ce sporturi mai ești specialistă.

Oare vede bine sub apă? La naiba, începe să judece în spiritul unei fecioare din epoca victoriană! Fanny își îndepărtă părul ud de pe față cu un gest cochet și-i răspunse:

— Treaba ta e să ghicești, iar a mea - să știu negreșit. Se simți recompensată văzând cum i se încordară mușchii feței. Antonio o privi de parcă visa s-o înece. Neașteptând să facă această tentativă, Fanny ieși din apă, simțindu-se mult mai sigură pe ea: era totuși o experiență. Da, știe să joace tenis, să înoate și să călărească. Totul la cel mai înalt nivel. Mai știe să cânte la pian (foarte mediocru) și poate acompania la chitară. Tatăl ei insistase ca ea să învețe tot ce trebuie să știe o lady. Sărmanul tată, dacă-ar ști!... Fanny se cutremură.

— Ți-e frig? strigă de departe Antonio. Pot să mai pun lemne pe foc.

Asta înseamnă că va ieși din apă, și cu siguranță n-are slip!

— Mulțumesc, mi-e bine și aici.

— Excelent.

Probabil se hotărâse s-o ignore. Făcând exerciții pentru picioare, ținându-se de balustradă, Fanny îl auzea tăind apa cu mișcări rapide, care, chiar de la distanță, o făceau să vibreze.

— Da, îmi ajunge.

Fanny se întoarse. Antonio stătea pe marginea bazinului, cu picioarele încrucișate, de parcă ar fi fost îmbrăcat cu un sort sau cu pantalonii lui, de obicei ireproșabil călcați.

Fata își feri brusc privirile.

— Faci aluzie la faptul că și eu trebuie să ies din apă? E necinstit, abia acum mi-a venit cheful.

— Poți să faci ce vrei. Am uitat să-mi iau prosopul, așa că voi sta lângă foc ca să mă usuc. La drept vorbind, nu vreau să te las singură în acest imens rezervor de marmură, ai putea să aluneci, sau să te apuce un cârcel. Te voi aștepta.

Nu făcea decât să constate un fapt. «Te voi aștepta» Curaj, Fanny! Înotă trei sferturi de piscină și-i spuse, cu nepăsare:

— Minunat!

Ieșind din apă, ea stătu câțva timp cu spatele la Antonio, întrebându-se în gând: a adormit sau o urmărește? Simți furnicături pe tot corpul. Oare de data asta va mai reuși să se descurce?

În spatele lui Fanny, focul ardea în cămin; pe pereți jucau umbrele lungi. Brusc îi deosebi umbra, parcă stătea în spatele ei. Oare așa să fie?

Totuși, când începu să vorbească, vocea lui Antonio se auzea din depărtare:

— Văd că ți-e frig. Am pus niște lemne pe foc. Dacă nu vrei să răcești, te sfătuiesc să-mi urmezi exemplul și să vii lângă foc. Chiar și dușumeaua aici e mai caldă. Și apoi... adăugă el caustic, mi-am dat cuvântul, așa că nu te voi viola.

Fanny se prefăcu a nu auzi ultima replică.

— Da, într-adevăr, focul e grozav!

Antonio tăcea și aștepta. Fanny își concentrează voința.

Toată viața o înconjuraseră corpuri umane dezvelite, în marmură sau în tablouri pitorești. Erau plaje de nudiști, strip-tease și calendare cu femei dezbrăcate. Amintirea calendarelor rezolvă problema. Întotdeauna va reuși să-l pună la punct!

— Nu-mi dai halatul?

Antonio zâmbi caustic, lucru care o stimulează. Fanny se ridică în picioare și se duse spre el. În ochii lui negri se agitau niște flăcări. Mândria o făcu pe Fanny să rămână nemișcată ceva mai mult timp decât era necesar. Dacă vrea s-o privească n-are decât. Lasă-l să-l roadă părerile de rău!

Fanny își ridică mâinile cu o mișcare prefăcut naivă, îndreptându-și părul.

— Mă tem că nu se va usca repede, chiar dacă vei fi atât de galant și-mi vei aduce prosopul.

— De unde ai tras concluzia că mă pregătesc să fiu galant? întrebă ducele, iar ea se simți din nou nehotărâtă. Totuși, slobozi un hohot de

răs scurt, ușuratic.

— Pur și simplu am vrut să mă conving. Se înțelege, trebuia să știu.

— Se înțelege. Tonul i se schimbase brusc, acum aproape că miorlăia. De ce nu te apropii de foc? Tremuri toată și să știi că nu-i vina mea dacă vei răci.

Ducele se culcă pe o latură a căminului, punându-și mâinile sub cap și îndoiindu-și un picior. Fanny se străduia să nu-i privească corpul frumos, elastic, de animal tânăr; însă el o privea nerușinare în timp ce Fanny venea mai aproape. În sfârșit, ușurată, ea se lăsă în genunchi, apoi se întinse pe burtă, cu spatele la Antonio, de parcă prefera mai mult să contemple focul din cămin.

Tăcerea devenea tot mai profundă, tot mai perceptilă, când, dintr-o dată, se auzi muzica, melodia gingașă din «Tristan și Isolda». Numai muzica, nederanjată - ceea ce o irita mereu - de înșinuarea vocilor. O muzică sublimă din cauza căreia îți poți ieși din minți.

— Cred că ai prefera rock-and-roll, dar această muzică corespunde mai mult dispoziției mele actuale.

— Veșnic «crezi» și nu știi nimic concret despre mine! Absolut nimic!

— În acest caz, poate îmi va fi permis să aflu?

— Nu merită efortul, bombăni Fanny. Oare de ce o tachinează mereu?

— De ce n-ai face efortul? Sunt intrigat și recunosc cinstit acest lucru.

— Hm! În ultimul timp Fanny se obișnuise cu această exclamație, folosind-o într-o mie de nuanțe.

— Nu crezi? Dar într-adevăr aș vrea să știu mai multe despre tine, Lucille. Spre exemplu, îți place masajul? Ai spinarea foarte încordată, asta nu-i bine. Din moment ce nu am fost destul de galant, permite-mi să-mi spăl păcatele și să-ți ajut mușchii să se relaxeze.

— Nu sunt ...

El o întrerupse aspru:

— Stai cuminte. Nu e decât o cremă ce conține vitamine. Ea face pielea mătăsoasă și elastică. Antonio, neașteptându-i acordul, începu să-i maseze spatele și gâtul, cu acea îndemânare care pe Fanny o mai mirase de atâtea ori. Nu te frământa, nu vreau să te excit. Te voi ajuta doar să te relaxezi și să te încălzești.

Asta-mi mai lipsea, i se revoltă rațiunea, dar, cântărind toate posibilitățile, Fanny hotărî să se supună. Se simțea mai în siguranță

stând culcată pe burtă, decât dacă ar fi sărit în picioare. Și apoi, el o masa atât de liniștit, lunecând cu mâinile de la ceafă spre umeri și mai departe, găsim punctele necesare și slăbindu-i încordarea! Numai de n-ar atenta la partea de jos a trupului.

— Te doare? Fanny nu se gândise vreodată că Antonio e în stare să miaune în asemenea hal, sau poate vrea ca ea să-și piardă vigilența? N-ai să înveți niciodată să te relaxezi?

Chestiunea e că această bunătate a ta neașteptată pare suspectă. Oare ești capabil de atîta bunătate, fără să urmărești un câștig?

— Cât de mult cinism ai în tine! Întoarce-te pe spate și-ți voi dovedi cât de bun pot să fiu; mi se pare, în vocabularul tău asta înseamnă «asexuat»... Dacă vrei, mă voi preface, de parcă ar fi în fața mea... spre exemplu, iubita mea nepoată? Sau o fetiță nevinovată, fiica celui mai bun prieten al meu?

— Să le ajute Dumnezeu, nepoatelor tale, dacă ai așa ceva. În ceea ce-i privește pe prietenii tăi, e puțin probabil să le fi rămas fete nevinovate.

Fanny tipă, deoarece mâinile lui Antonio o stânseseră de umeri, cu un clește.

— Ai limba prea ascuțită, Lucille, care până la urmă te va duce la belele. Norocul tău că mi-am dat cuvântul.

Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o rupă în două, cu mâinile sale puternice.

Antonio își mută privirea spre picioarele ei. Întâi îi examinează călcâiele, apoi, neuitând să-i frece pielea cu cremă, ajunse până la coapse. Totuși, când se apropiară de coapse, Fanny se răsculă.

— Destul. Încetează. M-am relaxat deja și pot să mă duc în cameră.

— Nu m-am gândit că pe deasupra mai ești și lașă.

La ce bun acest „pe deasupra”? Însă nu e bine să insiști.

— Mi-e totuna ce gândești despre mine, spuse pe un ton de gheață Fanny.

— Minunat. Înseamnă că am greșit, iar tu nu te temi absolut deloc de mine. Las-o moartă, poți să te întorci pe spate, fără să riști nimic. Întrucât rușinea îți este necunoscută, nu-mi rămâne decât să presupun că pricina acestei neașteptate «timidități» este frica.

— Ajunge cu presupunerile! De ce să mă tem de tine?

Ei, în acest caz... Antonio o ridică în brațe, o întoarce și o puse la loc ca pe-o păpușă de cârpă.

— Lua-te-ar...! Fanny închise ochii, pentru a nu-i vedea privirea,

în care se aprinseră focuri periculoase - ce-i drept, numai preț de-o clipă.

— Unei lady nu-i stă bine să drăcuiască și tu, în decursul ultimelor săptămâni, te străduiești să-mi sugerezi că ești într-adevăr o lady. Așa că stai cuminte, ca nu cumva mâinile mele să-și permită niște libertăți revoltătoare.

— Ți-am spus, mi se pare, că tu nu ești pe gustul meu, spuse cu o față împietrită, Fanny. Antonio se înfurie, dar mânia cedă locul unui surâs ironic.

— Zău? Cât de nerecunoscătoare ești! Iar eu m-am străduit din toate puterile să fiu bun! Trebuie să te relaxezi din nou.

Să închidă ochii și să uite de existența lui! Să stea nemișcată, atât timp cât aceste degete perfide îi vor mângâia pielea, făcând-o atât de mată și de gingașă, strălucind în lumina focului din cămin.

El o luă de după umeri și cu o gingășie înșelătoare îi dezmoști, după care începu să-i maseze gâtul. Încet, mâinile îi alunecară mai jos, iar Fanny se irită din nou. Cu mișcări ușoare, el îi masă pieptul și începu să-i mângâie abdomenul plat. Fanny își puse pe față masca oboselii indifferente, dar tremurul de sub pielea mătăsoasă îi trăda adevăratele senzații.

Ce mincinoasă blestemată, care-i gata să lupte permanent cu sine numai ca să nu-și lase instinctele în libertate! Trebuia să fi înțeles demult că nici nu poate fi vorba de nunta ei cu Felix. Ce vrea să obțină cu așa-numita ei virtute? Și, oare, va mai putea rezista mult timp?

Capitolul 25

are și-ar fi putut închipui acum câteva zile că va sta pe spate

pe dușumeaua din marmură alături de căminul ce-i încălzea trupul freinător, arătându-i-se goală unicului om de pe pământ pe care-l ura și-l disprețuia, iar acesta o va atinge cum nu a mai atins-o nimeni niciodată?

Cum de-a permis acest lucru? Dacă mișcările lui Antonio ar fi devenit iarăși grosolane sau dacă ar fi încercat într-un fel sau altul să încalce acest bizar contract stabilit între ei, Fanny ar fi găsit puterea să-l pună la punct și să plece mândră de sine. Dar el nu-și permise nimic care să-i provoace protestele sau ironia. Pur și simplu îi făcea masaj: liniștit, așa cum de altfel promisese! Sau îi era într-adevăr totuna? Dar nu, nu i se năzăriseră mângâierile ușoare ale mâinilor lui

care îi pătrunseră între coapse. Drace. Să-l ia dracu, parcă și-ar fi pus în gând s-o înnebunească, s-o oblige să preia inițiativa.

Ah, aceste degete fine îi mângâiau trupul ca și cum n-ar fi fost nimic mai firesc. Dumnezeu știe câte femei a mai atras în jocuri asemănătoare. Auzi, cică face masaj!

Revenirea întârziată la o gândire sănătoasă și o bănuială clară o făcură pe Fanny să se ridice în capul oaselor: clipea de parcă s-ar fi trezit din somn.

— M-m-m! Ce bine e! Totuși datornicul hun la plată se cunoaște. Acum e rândul meu. Să știi că și eu sunt o maseză de prima mână.

Bine că măcar citise cum se face treaba asta, căci nu se putea plânge de memorie. Cu un zâmbet incitant, neluându-și privirea de la fața uimită a lui Antonio, ea luă cutiuța cu cremă.

— E rândul tău să te relaxezi, așa că întinde-te.

— Ce drăguț din partea ta. Sunt flatat. Lui Fanny nu-i scăpă faptul că, chiar după ce se întinsese pe burtă, cum făcuse și ea la început, Antonio continua s-o privească neîncrezător.

Peste măsură de mulțumită față de sine, ea îi dăruie un zâmbet felin, nelipsit de o nuanță caustică.

— Nu mă îndoiesc că ai putea găsi întotdeauna o mulțime de amatoare gata să-ți facă masaj. Mă voi strădui să nu mă fac de rușine.

— Îi sunt foarte recunoscător, spuse el sec. După încheierea ședinței, îți voi pune o notă. N-am nici cea mai mică dorință să-ți simt ghearele înfipite în carnea mea.

— Dacă te voi uimi și-ți voi smulge zece puncte? Niciodată nu poți ști mai devreme.

— Hai, dă-i drumul! strânse el din umeri, și-și sprijini capul în mâini, ca și cum ar fi fost nevoit să se supună unui tratament inevitabil, deloc plăcut.

Îngenunchind lângă el, Fanny își permise să facă o grimasă, lucru posibil datorită faptului că el stătea cu spatele la dânsa și n-o putea vedea. Sigur că da, nu și-ar refuza plăcerea de a-l zgâria tot, dar nu-și putea ieși din rol. De aceea degetele ei începură să-i maseze cu o forță neașteptată ceafa, repetând întocmai mișcările lui anterioare.

Palmele lui Fanny alunecară pe corpul lui călit de soare, încât se miră singură: cum și-a luat inima în dinți să facă așa ceva, ba încă simțindu-se și satisfăcută? Simțea cum, sub palmele ei, i se încordează mușchii, ca de animal tânăr: el încă nu știa la ce să se aștepte de la ea. Ea alunecă cu dosul degetelor de-a lungul șirei spinării, în jos și apoi din nou în sus, îi dezmoțea umerii; apoi ajunse până la brâu și chiar

riscă să întârzie pe șolduri..

— Asta se cheamă masaj? spuse Antonio, dar Fanny nu-i răspunse decât cu un zâmbet șiret. Judecând după mișcările lui neliniștite, Antonio se împotriva din toate puterile excitării.

— Te nemulțumește ceva? În glasul ei se auziră accente provocatoare, iar mâinile trimiteau spre corpul lui semnalele invizibile, cu fiecare secundă Fanny afla ceva nou, începând să-și simtă puterea asupra acestui om, stârnindu-i reacții neprevăzute.

— Mă exciți? Ai grijă!

Degetele ei umede din cauza cremei, îi apăsau și mai convingător corpul.

— De unde și până unde? Doar ți-ai dat cuvântul! Sau mai bine ar fi să întrerup masajul?

Fanny jubila. Împotriva voinței ei, subjugată de noi trăiri sufletești, ea își pierdu vigilența și nu-și putu reține un strigăt amestecat cu spaimă când Antonio o prinse de încheietura mâinii și o strânse cu forță.

— Ajunge!

Oare de ce niciodată nu auzi de la el altceva decât comenzi și amenințări?

— Ce nu-ți convine? Lasă-mă, mă doare! Ți-ai dat cuvântul!

— Îmi amintesc foarte bine. Dar tu, se pare, că ai hotărât să mă provoci să depășesc limitele pe care singură le-ai impus. Nu sunt Felix și, de regulă - el sublinie această expresie cu o intonație ironică și, printr-o mișcare bruscă, se ridică în genunchi, fără a-i da drumul mâinii lui Fanny - de regulă nu îmi refuz acele bucurii trecătoare pe care ești capabilă să mi le oferi. Așa că fii atentă, altfel voi considera cochetăriile tale un semnal de atac.

Spunând aceste cuvinte, ochii lui îi sorbeau cu o încetineală intenționată goliciunea, iar privirea-i stăruia pe piept și pe adâncitura umbroasă dintre picioare. Sub această privire jignitoare, apreciativă, Fanny se înroși. În sfârșit, își luă inima-n dinți și încercă să iasă din această situație.

— Trebuia să-mi amintesc faptul că nu știi să pierzi. Întâi la tenis, iar acum...

— Rămâne de văzut cine dintre noi e învins și cine-i învingător. Vocea lui Antonio se auzea clar, iar pulsul ei bătea ritmic sub degetele-i puternice. Vrei să te convingi?

Fanny făcu un efort și se strădui să-și rețină tremurul din glas.

— Cred că pentru astăzi ajunge. Poate acceptăm amândoi remiza

și ... mergem să ne culcăm. Încetează să-mi mai sucești mâinile, ți-am spus doar că mă doare!

— Ai spus, confirmă Antonio și-i privi gânditor câțva timp tentativele furioase, dar vane de a se elibera. Mi se pare că nu ai reușit să-mi smulgi o promisiune: să nu-ți provoc durere. Parcă nu-mi aduc aminte să-ți fi promis.

— Dă-mi drumul, îi spuse Fanny acestei figuri tuciurii, posace. Nu sunt o oarecare!... Încă nu mi-ai pus la punct, dacă asta vrei să faci!

— Nu cumva crezi că dacă aș fi vrut asta, m-ar fi împiedicat șiretlicurile tale? Știl și tu la fel de bine ca și mine că, încă puțin și vei arde de dorință, iar eu voi putea face ce vreau cu acest corp pe care-l tot etalezi cu nerușinare!

Era momentul prielnic să părăsească scena într-un mod grațios. Însă pentru aceasta trebuie să-și găsească halatul de baie, dispărut cine știe unde.

— Cauți ceva? o întreabă Antonio, cu o amabilitate exagerată. Nu cumva asta?

«Asta» era halatul pierdut, pe care i-l aruncă neglijent, încât Fanny trebui să se dea înapoi cu câțiva pași, pentru a-l prinde. Exact mișcările pe care mizase el!

Se auzi un plescăit puternic. Fanny se duse la fund, apoi, ieșind la suprafață îi auzi hohotul ticălos de râs și se cufundă din nou în adânc. De această dată nu se grăbi să iasă la suprafață. Lecțiile de înot subacvatic o învățară să-și țină mult timp respirația, iar pe marginea piscinei, la această oră târzie, becurile erau stinse. Oare dacă Antonio va crede că s-a lovit la cap și e pe cale să se înece va încerca s-o salveze sau o va lăsa să moară?

Fanny își epuizase stocul de aer și auzi deodată cum acesta plonjase după ea. Atunci ea se ridică glonț la suprafață, înotă spre margine și dintr-o săritură ieși din bazin.

Ce lichea parșivă! Fanny speră că Antonio va mai băjbăi sub apă suficient de mult pentru a-i fi frică de perspectiva unei eventuale anchete și acuzații de crimă. Oare nu va prefera să se înece și singur?

O zbughi spre ieșire, neîndrăznind să se uite în urmă, când deodată o opri vocea lui, pe care o ura atât de mult, plină de ură:

— Ai avut destulă minte să fugi de mine! Dacă te-aș prinde acum, n-ai mai avea chef să faci pe înecata!

Fanny începu să fugă din nou, nepunându-și din nou problema că inamicul ei avusese ultimul cuvânt. Nu-și permise decât să arunce o privire prudentă peste umăr. Brusc, o cuprinse din nou panica;

picioarele desculțe îi alunecară pe dușumeaua rece din marmură, așa că era cât pe ce să cadă, dar își menținu echilibrul, fugi până în apartamentul ei și, istovită de tot, se sprijini cu spatele de ușă.

Abia atunci își aminti că ușa nu se închide.

Capitolul 26

Mai târziu, Fanny nu-și putu aduce aminte cât timp nu reușise să închidă ochii, stând cu privirea ațintită în ușa masivă de lemn, pe care putea să intre în orice moment dușmanul ei, pentru a-și săvârși răzbunarea. Ce se va întâmpla dacă va veni? Abia reușind să-și normalizeze respirația, Fanny își puse o cămașă de noapte. Apoi se uită din nou la ușă. Nù, ajunge cu viața asta dulce! Nu i se potrivește deloc să se scalde goală în piscina de marmură, în compania ducelui italian. De-ar fi avut măcar o picătură de rațiune, pentru nimic în lume nu și-ar fi permis să se lase atrasă într-o asemenea aventură.

Cele două sfeșnice grele de argint, care stăteau de-o parte și de alta a oglinzii imense, i se părură arme potrivite, așa că luă unul din ele. Numai să îndrăznească să intre și îi va crăpa capul fără șovăire și va suporta cu curaj toate consecințele. Răpită de un ticălos, o fată nevinovată, riscându-și viața, își apără virginitatea!

Pe buzele Fanny apăru un zâmbet involuntar. Brusc, i se păru o idioțenie înfiorătoare să stea toată noaptea de pază la ușă. Doica Marilyn o prevenise nu o dată de înclinația ei spre dramatizare. Doar ea o cunoștea pe Fanny ca nimeni altul.

«Mai ușor, domnișoară Fanny, sunteți exact ca mama dvs. De unde ați mai scos-o că domnul Cutare e un ucigaș?»

Amintindu-și cicălelile doicii, se întoarse cu picioarele pe pământ. Dacă Antonio ar fi vrut s-o urmărească, ar fi fost aici de mult timp. Cel mai probabil că este și el, cu o oarecare întârziere, se dezmeticise și-și venise în fire.

Fanny se clătină din cauza oboselii sfâșietoare. Mâine se va gândi cum să-și consolideze situația. Și dacă el n-o va lăsa să plece, îl va chema în ajutor pe Angelo, care o va duce la mama ei. Fanny simțea intuitiv că Angelo, cu toată pornirea lui de a impresiona, s-ar putea descurca foarte bine cu o asemenea misiune.

Mâine îi va cere Ginei o hartă, un plan al acestei cuști de iepuri, care este așa-zisul castel al ducelui de Laziani. Mâine... Poate că s-a

făcut „măine”? Ah, ce obosită e! De ce să se obosească! Fiecare oscior o doare și e gata-gata să cadă din picioare.

Fanny stinse lumina și se trânti pe pat fără a avea grijă să tragă obloanele pe ferestrele ce dădeau spre terasă. Suflul ușor al vântului de seară îi aduse aminte de acest lucru: dar în următoarea clipă se prăbuși într-un somn odihnitor, care-i dădu uitarea binemeritată.

Această liniște fu încălcată pe neașteptate de un vis nedorit. Parcă o întreba cineva ceva, dar ea nu înțelegea cuvintele. Întrebarea era mereu repetată de o pereche de buze, care se mișcau mute, ceea ce o irita pe Fanny: oare necunoscutul o fi crezând-o capabilă să citească mimica buzelor? Și de ce o zgâlțâie așa tare?

— Încetați, mormăi Fanny și se trezi pe jumătate.

— De ce dracu ți-ai pus pe tine sacul ăsta? Dă-l jos, altfel jur că ți-l sfîșii, Lucille!

Doamne, recunoscuse această voce! Nu! Fanny scoase un țipăt indignat și în același moment simți mâna lui Antonio sub proprii ei umeri; o ridica, ca să-i dezbrace cămașa mai ușor, apoi o culcă din nou în așternut.

— Ce.. ce faci? Cum îndrăznești?

— Ți-am explicat doar că asta se numește dreptul seînorului. În dialectul local acest lucru sună tot așa, dacă vrei să știi.

— Cară-te imediat! Ai promis doar!

— Parcă ai fi o puștoaică. Cine ți-a spus că-mi țin promisiunile? Se întinse alături de ea. Pe Fanny o cuprinse groaza. Fața lui era atât de aproape încât îi simțea răsuflarea caldă și un miros slab de alcool. Fanny tresări.

— Ești beat? Ai băut ca să-ți faci curaj să vii aici și să mă violezi! Dreptul seînorului, nu? N-ai nimic de gentleman în tine, nici măcar o urmă de civilizație! Ești un adevărat urmaș al strămoșilor tăi pirați, care au venit pe aceste locuri, au răpit și au violat femeile. Tu...

— Niciodată nu am promis, draga mea, că nu voi încerca să te seduc. Pentru o clipă își apropie buzele de gâtul ei, făcând-o să țipe. Și, se înțelege, am băut puțin. De ce n-aș bea? Am sperat că vinul mă va ajuta să adorm, dar, în loc de asta, mi-a creionat în creier imaginea ta, vipera dracului! Te disprețuiesc, și totuși te doresc! Știu foarte bine cine ești, de multe ori am fost gata să te urăsc și cu toate acestea să te râvnesc!

Antonio trecu pe italiană. Intonațiile vocii lui erau când dure ca oțelul, când catifelate. Venise ca să o posede. Nervii fetei se încordară până la limita maximă. Antonio o atingea cu toată pielea, cu ceva tare,

ceea ce-i produse o adevărată panică.

- Nu! Pleacă, te rog! Termină imediat și lasă-mă-n pace!

În acest moment Fanny se disprețuia, deoarece era nevoită să-l implore, dar nu-și putea stăpâni eterna ei frică de fecioară. Măinile lui Antonio îi umblau pe tot corpul, împărțind cu dărnicie mângăieri intime, iscusite.

- M-am gândit că-ți va place acest masaj. Nu te mai răsuci, căci voi considera că ești gata și te voi trece la acțiuni mai hotărâte.

În locul să-i răspundă, ea tăbărî cu pumnii asupra lui, aproape plângând de frică și de mânie.

- Ajunge! Ce ți-am mai făcut? Ia las-o baltă; urâsc urmele unghiilor chiar dacă sunt mărturia pasiunii frenetice, bombăni el, prinzându-i în aer mâinile. S-ar putea crede că ești o fecioară speriată de moarte și nu o curtezană experimentată care știe primească și să ofere plăcere!

Era atât de puternic diavolul! Forța lui fizică și insistența nu-i lăsau lui Fanny nici o șansă. S-ar putea salva doar dezvăluindu-i adevărul: ea nu este Lucille, ci sora ei mai mare. Mai bine să se enfurie decât să facă acel lucru pentru care a venit.

- Eu nu... Termină odată, naiba să te ia! Nu știi nimic...

Antonio îi astupă gura cu un sărut, după care urmă încă o serie, dureroasă, care se transformară curând într-o examinare înceată, meticuloasă a formei și structurii buzelor ei, a limbii... Era când grosolan, când gingaș, apoi din nou grosolan, iar între timp degetele lui bronzate făceau ceea ce vroiau din ea. Începu să-i frece strengărește sâni, iar Fanny se asfixia, nereușind să-și elibereze gura. Îi era greu să-și păstreze luciditatea; se zbătea între a dori și a nu dori, era când gata să cedeze, când iarăși se simțea din nou sub puterea fricii oarbe.

Nu își mai vorbeau, se auzea doar respirația lor precipitată. «Doamne! se gândea ea ca prin ceață. Nu cred că mi se întâmplă așa ceva aievea și nici că vreau într-adevăr acest lucru!». Apoi încetă să mai gândească și, pentru prima dată în viață se lăsă în voia sentimentelor ca și cum s-ar fi prăbușit de la o înălțime uriașă făcând tumbe în aer. O înghiți un vârtej teribil. Ceea ce făcea el cu degetele era pur și simplu minunat!

În sfârșit, veni clipa când el înțelese că nu mai trebuie să-i țină mâinile care, încetând să-l mai bată în spate, îl îmbrățișau convulsi. O mângâia acolo unde dorea ea, apăsându-i punctele nervoase vitale de existență cărora nici nu bănuia. Fanny aproape că i se predase, tot

corpul o durea dulce, se zvârcolea pătimăș în vârtoarea sentimentelor. se arcuia toată în așteptarea durerii ascuțite, aproape dorite. Apoi toată ființa îi fu străpunsă de o altă durere, care nu avea nimic cu suferința fizică. Fanny scoase un țipăt de fiară pe care nici măcar ea nu-l auzi din cauza pulsului ei năvalnic.

Încă... încă... și - pur și simplu e incredibil - încă! Nu crezuse că poate exista așa ceva, nu crezuse și nici măcar nu putea descrie ceea ce se întâmpla. Nu simțea decât această mișcare a corpului lui pe ea și în lăuntrul ei, nu simțea decât acel corp care-i umplea vidul, ducând-o pe cele mai înalte culmi ale fericirii.

Căderea liberă pe pământ fu asemănătoare cu trezirea din tranșă. Fanny nu mai era cea dinainte. Se simțea o ființă senzuală, capabilă să dorească și să-și potolească dorința. Își reveni în totalitate și își dădu seama că stă întinsă pe un așternut umed și șifonat. Antonio continua să o îmbrățișeze cu un gest posesiv. Nu cumva a adormit? Nu cumva, după toate acestea, îi spune ceva vulgar sau ironic și...

El își schimbă ușor poziția, pentru a-și micșora greutatea corpului, și mormăi, ajungând cu gura în locșorul cuprins între umăr și gât:

Doamne, cât ești de seducătoare! Atât de caldă și de bine făcută... Pur și simplu incredibil! Te doresc din nou!

Timbrul spart al vocii sale făcu să-i vibreze corpul, umplând-o de frică și totodată... Cuvintele lui îi treziră instinctul primar, iar lui Fanny îi veni să-l atingă și să-l îmbrățișeze, să-l simtă în interiorul ei, să-i mângâie părul negru ca smoala, să verifice dacă el va putea să-i trezească din nou aceeași spaimă și același sentiment de împlinire.

Măinile ei începură să se miște de-a lungul spinării, apoi se întoarseră către umeri și ceafă. De acolo o mână i se duse-n jos, atât de departe cât își permitea. Părea să caute acel loc unde corpurile li se contopeau.

— Vrajitoareo! șopti Antonio, și din cauza respirației lui zăfășii ei fremătară. Începu să se miște din nou și să crească în interiorul ei, prinzând-o de păr și trăgându-i fața spre el acoperindu-i-o cu sărutări dezlănțuite.

Toate cărțile pe care le citise și toate prietenele ei susțineau că așa ceva nu există. Atât de repede!... Spre bucuria ei, Fanny se convinse că nici cărțile, nici prietenele nu spuneau adevărul.

Încă mai plutea prin somn, simțindu-se ușoară ca o pană și deodată îl auzi spunând ceva. Dar ce? Prin somn ea se întoarse către el, mormăi ceva neinteligibil și-l strânse puternic în brațe.

Părea să fie unul dintre cuvintele pe care italienii le șoptesc

amanților lor. Fanny zâmbi involuntar în somn. Amanta! Cine s-ar fi putut gândi că ea ajunsese amanta cuiva, și nu amanta unui pierde-vară, ci a lui Antonio! Da, era mai presus de orice închipuire, pentru că de la început îl urâse.

Nu-și mai aminti, nu mai fu conștientă de nimic până când soarele soarele o atinse cu razele fierbinți. Apoi avu sentimentul pierderii.

Poate că doar visase? Fanny întinse mâna și se încruntă negăsind decât perna. Deci, n-a fost totuși decât un vis? Întorcându-se, se schimonosi simțind dureri în toate articulațiile. Clipi și privi spre geam. Printre geamurile neprotejate de obloane pătrundea o lumină orbitoare. Scoase un suspin înăbușit și se răsuci spre cealaltă jumătate a patului.

Drace! Mai bine să nu se mai gândească la toate acestea. În pofida voinței ei, îi reveniră amintirile. Se lipi cu fața de pernă, privind absentă spre perete. Deci, acest lucru s-a petrecut totuși? Însă e foarte ciudat că primul ei bărbat, Antonio, unicul pe care era gata să-l disprețuiască încă înainte de a-l cunoaște, Antonio o fermecase cu săruturile sale, o făcuse să fie așa cum vruse să-o vadă, o obligase să-i corespundă așteptărilor. Și în acest timp era convins că ea este Lucille, al cărei nume îl șoptea făcând dragoste cu Fanny, cu o fată obișnuită, care trăise întotdeauna după anumite reguli și nu făcea parte dintre acele femei, pe care bărbații le numesc sexuale.

Ce să facă acum?

Fanny moștenise caracterul tatălui ei, care o învățase să fie lucidă și practică. Vigilența înainte de toate! Dar se părea că luase și ceva de la mama ei: pasiunea, imprudența, pe care fusese învățată să și le reprime fără milă... La ce bun?

Fanny se întinse, simțindu-și tot trupul cuprins de o dulce moleșeală. Își aminti de Antonio și se gândi: nu, nu sora ei, ci ea însăși meritase cuvintele cu care o dezmiardase. Însă nu simțea nici o vină, nici o părere de rău. Antonio o dorise pe Fanny și fusese cu ea, chiar dacă își închipuia că o posedă pe alta. Acest lucru îl știa cu siguranță, îl simțea cu bucurie și fără rușine, în fiecare celulă a corpului ei.

Ce-i făcut e bun făcut, trebuie să mergem înainte. Își aminti corpul puternic al lui Antonio, jocul mușchilor săi sub atingerea mâinilor ei. Roșind, își aminti cum degetele lui cercetau fiecare părticică a corpului său, ajungând în locurile cele mai ascunse, aflând despre acestea ceea ce nici măcar nu bănuise. Fanny se agită neliniștită în așternut. Desigur, Antonio o părăsise din pricina servitorilor. Când se va întoarce?

Capitolul 27

Totuși, după câțva timp, inima începu să-i fie cuprinsă de îndoieli și, o dată cu acesta, își recăpătă rămășițele rațiunii pe care era gata să și le piardă definitiv odată cu virginitatea de care i se urâse. Cum va da ochii cu Gina, căci această femeie sigur își va da seama într-o clipă ce se întâmplase în timpul nopții. Fanny făcu o grimasă. Se și gândise să spele singură cearșafurile pătate, dar Gina își făcu apariția în camera ei înainte de a fi apucat să umple cada. Desigur, femeia sesiză imediat toate amănuntele, inclusiv cămașa de noapte, mototolită și cu dantela ruptă, care zăcea în colțul camerei.

Fanny se îmbujoră fără voie, ca un adolescent.

La vederea cearșafurilor, pe care Fanny tocmai le smulgea de pe pat, pe intendentă o părăsi pentru o clipă obișnuita stăpânire de sine, și chiar dacă nu lăsă să se vadă acest lucru, își permise doar o observație:

— Vă rog să nu vă obosiți, voi avea eu grijă de toate. Auzi zgomotul apei și clătină din cap. Dacă m-ați fi chemat, v-aș fi pregătit personal baia. Vă rog, pe viitor, să mă chemați imediat ce vă treziți.

Miezul nu e în cuvinte, ci în subtext, se gândi Fanny, stând în cada imensă, încercând zadarnic să se relaxeze. Oricât s-a străduit ea să-și ascundă sentimentele adevărate, Gina ghicise schimbarea petrecută în situația ei. De astăzi se va ocupa personal de ordinea din apartamentul lui Fanny, de rufărie și de baia de dimineață. Fanny zâmbi jalnic spre imaginea ei din oglinda aburită. Cum îi spuse el noaptea - curtezană? Și o spusese aproape tipând. Da, începea să se simtă curtezană. Oare câte femei a mai ținut prizoniere ca să-și satisfacă plăcerile? Probabil că, după ce i se ura de ele, le alunga fără milă, răsplătindu-le cu vreo bijuterie scumpă sau cu un automobil nou.

Da, o lua razna, îi fugeau gândurile, voi accepta o mașină. Numai că sentimentele nu-i erau chiar atât de vioaie ca gândurile...

Oare unde o fi? Fanny își aminti că Antonio, recent, se amestecase insolent în procedura abluțiunii ei. Atunci încă îl mai ura, dar de ce acum când... Drace! Trebuie să pună capăt acestor gânduri. Să privească lucrurile lucid, ca el. I se împotrivise mult timp, iar acest lucru îl intrigase, însă după ce învinsese, e prea puțin probabil ca Antonio s-o mai dorească cu patima din timpul nopții.

Amintirea nopții trecute îi trezi sentimente noi. Mirându-se

singură de ceea ce face, Fanny se pipăi în locul... acolo unde fusese el astă-noapte. Durerea nu-i trecuse cu totul, însă simți din nou o tandrețe răvășitoare. Ce departe de realitate erau toate manualele pe care le citise! Acestea puneau accent pe tehnică, când, de fapt, importante erau sentimentele. O deplină absență a autocontrolului, când dorești cu pasiune... tot ce face bărbatul cu tine...

Fanny închise ochii pe jumătate și începu să-și depene amintirile. Deodată o voce cunoscută o readuse la realitate:

— Am sperat că pentru un timp ți-am domolit setea. Și ce văd? Te gălesc în apă până la gât, cu o expresie visătoare în timp ce îți produci plăcere cu propria ta mână. Pe care din mulțimea foștilor tăi amanți ți l-ai închipuit de astă dată?

— O Doamne! Fanny își acoperi fața cu mâinile, ca și cum ar fi încercat să uite vedenia omului care stătea în fața ei îmbrăcat într-un costum de călărie. Picioarele, încălțate în niște cizme prăfuite, erau puțin depărtate, iar pe fața lui tuciurie se așternuse un zâmbet batjocoritor. Eu nu... dădu Fanny să înceapă, dar Antonio o întrerupse.

— Nu, nu, te rog, nu te opri. Această priveliște îmi face plăcere. Privirea misterioasă, plină de tandrețe, buzele întredeschise... Văzându-i fața îmbujorată, Antonio râse scurt. I-lai! Nu te mai preface a nu știi că imaginea unei femei care se masturbează acționează asupra majorității bărbaților.

Fanny se gândi că și-a pierdut mințile! Cum i-a putut permite să vorbească așa cu ea, făcându-și iluzii că ura e de domeniul trecutului? În timp ce Fanny căuta un răspuns potrivit, Antonio se așeză lângă cadă, pe dușumea, își strânse picioarele sub el, și continua să se uite la ea pe sub pleoapele-i grele, care nu permiteau sentimentelor sale să se reverse în afară.

— Sper că nu te-am speriat! Oricine ar fi fost amantul tău imaginar, se vedea clar că erai încântată!

S-a săturat! Dacă Excelența Sa crede că întotdeauna își poate impune punctul de vedere, se înșeală amarnic! Fanny se strâmbă și spuse cu toată sinceritatea de care era în stare:

— Vezi tu, de obicei aceasta este o imagine colectivă, dacă înțelegi ce am în vedere. Iau toate părțile frumoase ale amanților mei și le strâng laolaltă. Fanny se bucură văzând că Antonio se face negru la față. Dar ce naiba faci aici? Am fost convinsă că ai plecat, ca de obicei.

Hotărându-se să nu dea nici o atenție acestui atac, el strânse din umeri și continuă s-o sfredească cu privirea.

— Aș vrea să știu de unde-ți sunt cunoscute deplasările mele? Sper că prostuțele de servitoare, care pufnesc mereu în răs, nu pâlăvrăgesc aiurea. Dar pentru că m-ai întrebat de ce sunt aici, atunci... tu ce zici?

Ah, nemernicul! De data aceasta nu va mai mușca momeala din cuvintele lui dulci, amestecate cu jigniri! Nu va mai cădea pradă mâinilor sale, care știau să extazieze femeia. Fanny spuse pe un ton rece:

— Nu m-am terminat de spălat, așa că, dacă nu te superi... Și de fapt, am de gând să stau o veșnicie în baie. Cu permisiunea ta.

În sinea ei aproape că-l identifica cu Satana. Și într-adevăr, în Antonio încolți un plan diabolic.

— Ce idee splendidă! Începu să-și tragă cizmele. Ah, drăcoaică ingenioasă! Și, slavă Domnului, nu te prefaci, ca majoritatea femeilor. Pur și simplu îți trăiești viața, asta-i tot.

Asta-i prea din cale-afară! După maxima încordare a nopții trecute, după învălmășeala sentimentelor, după tot ceea ce făcuse el și o obligase și pe ea, are acum curajul s-o chinuie din nou!

— Ești... ești... o lepădătură încrezută! strigă Fanny, mirându-se de sine.

— Da? Antonio își dădu cizmele jos, cămașa, iar acum își descheia cureaua. Într-adevăr, totul le trezește un interes fierbinte tuturor celor care știu câte ceva despre istoria familiei noastre, de adulterul mamei mele și de urmările acestui adulter. Dar, te asigur, m-am născut dintr-o căsătorie scurtă, dar legală, a părinților mei.

Vocea lui Antonio suna sec și după furia cu care își smulse capătul curelei, Fanny îi ghici dispoziția. Ah, dacă n-ar privi-o atât de fix, parcă chibzuind în minte ce să facă cu ea!

Cu toată decizia luată de a-i evita îmbrățișările, Fanny își umezi buzele și spuse:

— Eu n-am vrut... Eu...

Chiar în acel moment, el își dădu jos pantalonii, iar ea se întoarse cu spatele.

— Nu-i cazul să te prefaci că nu știi nimic. Slugile nu pot trăi fără bârfe, și desigur, ți-au raportat cum stau lucrurile, apartamentul cui îl ocupi. Urmă un plescăit și Antonio se așează, gol-goluț alături de ea în cadă. Pe Fanny o cuprinse panica și dorința nebună de a fugi.

— Da. Cred că am stat prea mult în apă. Am amețit. Mi se-nvârte capul. Cu o mișcare fulgerătoare, ieși din apă și se pregătea să plece, dar el o prinse de gleznă, făcând-o să se prăbușească în patru labe.

— E o poziție comodă, o întărită Antonio. Cândva, îi voi examina avantajele. Însă acum sunt dispus să fac dragoste în apă. Aceasta îmi compensează toate lucrurile pe care intenționez să le fac cu tine aseară în piscină; el coborî vocea, iar pe Fanny o trecură fiorii. Continua să se împotrivească.

— Încetează, îți spun! Ți-am spus că sunt amestecată!

— Din ce cauză? Termină cu jocurile astea prostești! spuse el aspru. Trebuie să recunosc, cu ajutorul cochetăriei și al viclesugurilor tale, ai reușit să mă faci să te doresc, chiar și acum. Așa că intră înapoi în apă, firește, dacă nu cumva poza ta semnifică...

— Nu semnifică decât că vreau să mă eliberez și să fug. De unde ți-a intrat în cap că ai dreptul să apari la orice oră și că eu trebuie să fiu la ordinele tale? Nu sunt proprietatea ta, așa cum au fost acele nefericite femei pe care străbunii tăi le cumpărau la târgul de sclavi!

Degetele lui i se lipiră de gleznă, iar Fanny își dădu seama că nu-i mai lasă nici o șansă.

— Termină cu fadoselile! Chiar nu ți-e frig? Sau ești supărată că nu te-am apreciat la adevărata ta valoare? Parcă te văd dezbrăcată, într-un târg de sclavi din Maroc sau Alger. Țare-aș vrea să știu dacă ai încerca să te ascunzi de privirile lacome ale cumpărătorilor sau, invers, ți-ai pune în valoare frumosul tău corp?

— Încetează să-mi vorbești pe acest ton! spuse Fanny. Bine, bine, nu mă târî, vin.

Ochii ei verzi se întunecară și îl priveau pe Antonio cu dușmănie. «Ce fățarnică! se gândi el. Oare ce are în cap?» Se gândi și se miră singur că vrea să-i știe gândurile. Enervat, alungă aceste intenții nedorite. N-avea rost să-și facă griji cu ceea ce i se învâрте prin cap, când în realitate îl interesa alt loc, cel dintre picioarele ei lungi și frumoase, care, aseară, tăiau ca un cuțit apa piscinei și acum câteva zile o purtau în viteză pe terenul de tenis. Fir-ar să fie, oare mult timp o va mai face pe virginitatea jignită?

— Ei, ce urmează? După câte înțeleg, trebuie să-mi efectuez obligațiile de sclavă. Poate vrei să te frec pe spate?

Antonio o privea cu coada ochiului și se gândea: «Doamne, se pricepe să fie atât de fierbinte și maleabilă în pat, dar în afara acestuia este o adevărată drăcoaică!» Spuse cu voce tare:

— O, e o idee minunată. Apreciez foarte mult grija ta, dragă. Dar de ce n-ai continua să-mi faci masajul pe care nu l-ai terminat aseară? N-ai ajuns până la partea din față, iar acum, când ne cunoaștem mai bine unul pe altul, nu cred că m-ai refuza...

Fanny nu-și dorea decât să fugă de aceste cuvinte chinuitoare, de această privire, care-i pătrundea până în profunzimile ființei, făcând să-i răsără în fața ochilor imagini din noaptea trecută. Totodată, Fanny înțelese clar că este condamnată. A avea senzația că, precum într-un roman fantastic, a nimerit într-o lume paralelă, în alt timp, dedublându-se, un «eu» al ei fiind Fanny, fata modernă, practică, Fanny care continua să existe într-un loc confortabil, sigur, din Anglia, unde așa ceva nu i se putea întâmpla.

Antonio îi luă mâna și i-o duse în locul unde voia să i-o ducă, mirându-se de împotrivirea ei. O, Doamne! Ce mai vrea acum? Să-i facă curte? Să-i acorde un preludiv?

— Lucille, începu el tandru. Fanny reacționează cu un nou acces de furie și-și retrase brusc mâna. Oare de ce îi amintește permanent că nu pe ea o mângâie, ci pe sora ei plină de viață, plină de dragoste, care se lăuda că trecuse prin toate experiențele posibile?

„Nu uita perspectiva corectă, Fanny!” îi poruncea vocea interioară. Zâmbi promițător și-l luă pe Antonio pe după umeri.

— Te cam grăbești. Când mă apuc de masaj, prefer să încep de sus.

El o privi cu suspiciune, dar totuși se sprijini de peretele căzii și o prinse cu mâna de talie.

— Atunci, de ce mai zăbovești? Trebuie să ai în vedere că apa nu va fi veșnic caldă.

Capitolul 28

Mai târziu, desigur, își va regreta maleabilitatea și îi va părea

rău de faptul că cedase repede stăruințelor sale insistente. Dar în baie era foarte cald; apa îi emana arome, iar mâna lui Antonio lunecă atât de ușor de pe talie la baza gâtului, acoperit de zulufuli deși și umezi!.... Apoi această mână îi mângâie umărul, îi examinează contururile sânilor și se opri pe unul din mugurii cafeniu-închis, care se încordaseră drept răspuns.

Fanny îl ținea de după umeri. Privi involuntar în jos, pentru a admira contrastul dintre pielea ei și a lui. Degetele lui îi treziră din nou senzații cutremurătoare. Fanny gemu și se lipi mai strâns de Antonio.

— Mângâie-mă, draga mea... Așa cum te mângâi și eu...

Cealaltă mână a lui o găsi pe Fanny sub apă, și ea mai că nu-i căzu

la piept. Degetul mare al lui Antonio începu să se miște înainte și înapoi, astfel încât Fanny tresări și încetă să mai înțeleagă ceva.

— Mângâie-mă, dragă. Te rog! insista el. Acest „te rog” o cutremură. Ascultătoare, Fanny îl găsi și făcu ce o rugase. Acum în mâna ei era punctul central al lui Antonio, pasiunea încarnată. Noaptea trecută acest „ceva” îi oferise o beatitudine nemaiauzită.

Se simțea de parcă s-ar fi cufundat în neființă: acțiunea condusă doar de instinct. Găsindu-i obiectul ridicat, mâna i se mișca ritmic împărțind cu dărnicie mângâieri, până ce Fanny îi auzi respirația intermitentă și murmurul înverșunat. Aproape că o trase grosolan spre el, strivindu-i sânii gingași de torsul său puternic: degetele-i nerăbdătoare încheiară pregătirea, după care o înfipse pe unealta lui.

O fiară! E o fiară! Numai acest cuvânt, ca o acuzație, i se zbătea în creier, însă era prea târziu să-l oprească sau să se oprească pe ea însăși: încă puțin și lumea încetă să mai existe, rămase doar acest bărbat, de care se atașase cu sălbătăcie, înfigându-i unghiile în spate, sărind și lăsându-se în jos în dezlănțuiri amețitoare - și în sfârșit, fără de putere, se lipi de el gemând, simțind pe buzele ei gustul sărat al pielii lui bronzate. Totuși în ea vibră totul încă mult timp, spasmele se succedau precum zguduirile întârziate de după un cutremur.

— Ce pisică diabolică! Scorpia! drăcuia ba în engleză, ba în italiană Antonio, ridicându-se într-un cot și privind încruntat la ea. Mi se pare că te-am avertizat să nu mă zgârii? Cum voi explica aceste zgârieturi altor femei?

Fanny era întinsă pe spate, cu ochii închiși, odihnindu-și corpul obosit. Ca de obicei, cuvintele lui treziră fiara din ea. Alte femei! Îndrăznește să vorbească acum despre ele?! După toate cuvintele intime pe care i le șoptise și mai târziu, când o dusesese („O dusesese” repetă ea triumfătoare) în pat, pentru a începe totul de la capăt.

Fanny își reprimă dorința de a-l preface în cenușă cu privirile ei.

— Vrei să spui că nici una din ele nu mă va egala în această înflăcărare? Toți amanții mei anteriori erau măguliți când reușeau să mă aducă la frenezie.

Înseamnă că trebuie să mă bucur, pentru că voi purta pe spate semnele acestei patimi dezmațate, care-i atât de ușor de aprins! Bietul Felix!

Într-adevăr, bietul Felix! Dar cum de-a îndrăznit în această clipă să pomenească numele fratelui cu care, conform legendei, ea era logodită și de care era îndrăgostită până peste cap? Fanny deschise ochii și întâlni privirea amenințătoare a lui Antonio. Inima i se făcu cât

un purice, însă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, spuse:

— Pe Felix acest lucru îl aduce în extaz. Și desigur, știe să se miște deasupra mea mult mai bine decât alții. De aceea l-am și ales tocmai pe el dintre cei pe care i-am părăsit fără regrete.

Cu ce obrăznicie splendidă se uitau la el acești ochi verzi și mincinoși, în timp ce buzele depuneau o mărturie monstruoasă! Cu eforturi incredibile reuși să se abțină să n-o gătuie pe loc. Se rezumă doar la o zgâlțâitură atât de puternică, încât își dădu seama că a speriat-o.

— Felix! spuse el printre dinți. Mă tem că va trebui să-ți iei adio de la căsătorie. Și în general, să uiți de el... și de toți ceilalți, dacă tot veni vorba! Știu c-ai fost și rămâi o tâlă dezmătată, așa că permite-mi să te avertizez că am intenția să te țin aici în calitate de amantă până când mă voi sătura de tine până-n gât. În tot acest timp, tu nu te vei mai culca cu nimeni, mă vei satisface doar pe mine cum și când voi avea chef, clar?

Într-un acces de furie Fanny își înfipse unghiile în fața lui, care începu să sângereze.

— Pentru nimic în lume, luată-ar naiba!

În următoarea clipă o străfulgeră o durere ascuțită: văzu stele verzi. Nu înțelese imediat că Antonio o plesnise peste față.

— Nu trebuie să uiți că îmi curge prin vene sângele strămoșilor mei, maurii. Și în general, dragă, nu scăpa piticul din sticlă, dacă nu ești convinsă că vei învinge consecințele.

Înțelegând greu ce se întâmplă din cauza durerii, Fanny dădu supărată din cap și, înghițindu-și lacrimile, spuse:

— Nu mă vei putea obliga! Nu-ți sunt sclavă!

— Îmi vei fi sclavă, vei face tot ceea ce vreau eu! Iar dacă mă vei scoate din sărite, nu mă voi sfii și, precum strămoșii mei, te voi lega de pat și-ți voi sfâșia pielea ta albă, cum îmi va trăsni prin cap. Poate chiar asta urmărești? Își scăzu vocea până la un murmur insinuant, din cauza căruia Fanny simți că îi îngheață sângele-n vine. De la el te poți aștepta la orice!

Izbucni în plâns.

— Nu! Mă voi strădui, să afle toți... servitorii... să știe că mă ții aici cu sila ca să-ți fiu amantă. Mă voi plînge lui Felix, care te va urî! Tuturor le voi povesti... gazetarilor... Interpolului! Eu... eu...

— Nu vei face nimic și asta o știi prea bine. Fățarnică mică ce ești! Plângând, ea se zvârcolea în brațele lui. Vei fi încântată de acest prizonierat și singură mă vei implora să-ți permit să mai rămâi.

— Te urăsc! Niciodată nu voi înceta să te urăsc!

— Da? Atunci demonstrează-o, mică mincinoasă ce ești! Demonstrează-ne nouă: ție și mie! Fanny scoase un strigăt de disperare, dar Antonio trecuse deja de la mânie la o gingășie prefăcută, acoperind-o cu sărutări, dezarmând-o cu gura sa senzuală și cu mângâierile intime ale mâinilor sale, ce se plimbau pe carnea-i tremurătoare.

— Ah, dragă! De ce mă obligi să-mi pierd caracterul uman? Iartă-mă că te-am lovit și te-am făcut să plângi! Cum să-mi ispășesc vina? Poate...

Își apropie buzele de gura ei. Când reușise să se transforme dintr-un animal sălbatic într-un amant tandru? Fanny nu dorea aceste mângâieri, aceste sărutări. Dar protestele ei nu aveau nici o importanță. Oricât ar lupta, el tot avea s-o învingă.

— Dragă... bine-bine... Vrei să-ți arăt cât de mult te doresc? Nu te crispa așa!

— Nu! Nu! Dar împotririile ei încetară, când el începu să-i mângâie tot corpul cu buzele și cu limba. Din când în când, gura lui, mușcând-o și sugând-o se oprea în cele mai intime locuri. Fanny își pierdea capacitatea de gândire. Gemea, zvârcolindu-se sub el... aparținându-i cu totul. Era un chin de neînchipuit și totodată o plăcere de neînchipuit. Gura lui făcu tot ce vroia până când, în sfârșit, ea i se înfipse în păr cu unghiile, simțindu-i limba în ea. Barba puțin crescută îi gădila cele mai senzuale locuri. Aflată cu totul în puterea lui, Fanny se arcui. Urmă o serie de convulsii imperceptibile iar ea strigă, fără să-și dea seama, inundată de paroxismul plăcerii și satisfacerii.

Apoi stătu cuminte, simțindu-se atât de slăbită, de parcă se cufundase într-un leșin adânc iar acum își venea încet în simțiri redevenind cam fără chef ea însăși, ceea ce făcuse din ea acest om. De altfel, era atât de istovită încât nu mai avea nici o importanță. În capul ei se perindau fragmente de amintiri. În primul rând felul cum o acoperise cu propriul lui corp, după care intrase în ea, șoptind înfrigurat ceva: unele cuvinte le înțelegea, altele nu. Apoi intră mai adânc în ea și începu să se miște - repede, tot mai repede, și deodată își ascunse fața în părul ei încâlcit, iar ea auzi: «O Doamne!» și simți cum crește și pulsează înăuntrul ei. Ultimul lucru pe care-l ținea minte era faptul că ieșise din cameră, nu înainte de a o înveli grijuliu cu cearșaful.

— Mă întorc repede, micuța mea sclavă. Fii fată cuminte, te rog.

Plecuse, pentru că avea acest drept, iar pentru Fanny începuse

așteptarea. Și nu mai avea forța necesară să-și formuleze clar gândurile. Obrazul i se umflase și o durea. Fanny își aminti acest lucru când se întoarse pe partea cealaltă. Să nu se mai gândească! Este încă prea devreme ca să-și forțeze creierii. Fanny își permise să se cufunde într-o stare de uitare.

De ce nu ar adormi pentru totdeauna? Se întâmplaseră prea multe, lucruri de care ar fi preferat să nu-și amintească la lumina zilei. Lumină? Camera era plină de lumină, razele soarelui îi dăruiau lui Fanny toată căldura lor.

— Iertați-mă că vă trezesc, seșnorina. Dar ducele m-a rugat să vă aduc micul dejun, înainte de a vă lua la o plimbare. Gina aruncă o privire semnificativă spre terasa înșorită, iar Fanny, ridicându-se în capul oaselor, își trase cearșaful ca să-și ascundă goliciunea. Stați drept, seșnorina, aranjez pernele și pun tava pe masă.

— Cred că am dormit tun toată seara și toată noaptea, murmură Fanny. O durea tot corpul.

— Ați dormit mult, îi confirmă Gina. N-ați mâncat nimic de ieri. Mâncăți, vă rog, în timp ce eu dau drumul apei la baie.

Oare care-i motivul pentru care tăcuta Gina și-a dezlegat limba? Și ce gândește ea despre toate acestea? De fapt, asta nu-l important. Cuvintele ducelui au aici puterea legii: el dă ordine pe care toți le execută fără întârziere.

— Nu am costum pentru călărie, răspunse Fanny îngândurată, ducând la gură ceașca cu cafea aburindă. Ar fi vrut să știe ce va face el, dacă se va ciocni de o nesupunere deschisă?

— Ducele mi-a spus să vă transmit că nu vă trebuie un costum special. Sunt buni orice fel de pantaloni. Permiteți, seșnorina?

Desigur, îi spuse Fanny, Gina n-are nici un amestec. Dar îi va arăta ea ducelui! La lumina zilei amenințările lui păreau ridicole. La urma urmei, nu-i pirat, nu-i un barbar, iar această cameră înșorită nu seamănă nici a harem și nici a cameră de tortură.

Fanny atinse cu grijă vânătaia de pe obraz. Porcul! Totuși este o femeie, cum de-a îndrăznit s-o lovească numai pentru faptul că-i plătise cu aceeași monedă? E sclavă, cum nu! Ha! N-are decât să-și găsească altă sclavă, o persoană mai docilă care să accepte jocurile lui nebunești. Fanny scormoni în memorie căutând cuvântul potrivit. Iată-l - perversiune! Își aduse aminte cuvintele pe care i le șoptea Antonio cândva... Desigur, el vrea ca ea să facă lucruri necuviincioase, dezgustătoare, la care ți-e și scârbă să te gândești în această zi luminoasă care te aduce la realitate.

Capitolul 29

Fanny făcu în grabă baie: de data aceasta nu avea timp să se delecteze în cada plină cu spumă aromată. Gina stătea alături, în cazul că va avea nevoie de ceva. Apoi Fanny se îmbracă cu niște blue-jeans sperând cu disperare că n-a apucat să se îngrașe, pantalonii îi erau și-așa strâmți, îi cumpăraseră la insistențele Lucillei.

— Aș merge cu tine la magazin, dar... În general, cumpără-ți ceva strâns pe corp. Cu cât e mai sexy, cu atât mai bine! Bine că pantalonii largi au ieșit din modă, îi spuse ea la telefon. «Grozavă conspirație! bombăni Fanny în sinea ei.» Cum să-și imagineze că temerile surorii ei erau întemeiate?

De-ar ști Lucille ce-a ieșit din asta!

Nu i-ar veni să-și creadă urechilor dacă ar auzi că sora ei puritană va trăi o aventură, adică va fi răpită de ducele însuși! Și ce a pierdut? Numai fecioria nefericită, de care și-așa se săturase. Și nu-i chiar așa de rău. E atât de tandru... când e beat!

Nemulțumită de sine, Fanny se apropie de oglindă strângându-și din mers cureaua. Ducă-se la naiba! Se va socoti ea cumva cu acest tiran! Cum se numește asta în Italia? Vendetta!

Nu arată rău! Blugii decolorați îi stau ca turnați pe coapse și totuși nu-i îngreunează mișcările. Bluza de mătase purpurie scoate în evidență tot ceea ce trebuie. Fanny își mai descheie un nasture. Uite-așa! Dacă vrea, poate s-o imite pe Lucille până la moarte. Poate fi o Lucille cu simțul practic al lui Fanny și cu logica ei de fier. Începu să i se pară că, dacă ar sta de vorbă cu Antonio calm, fără reproșuri și învinuiri, deși s-a purtat cu ea ca un porc veritabil, dacă i-ar explica simplu că acum, după ce și-a atins scopul și a pus-o cu botul pe labe, acesta ar fi în stare s-o elibereze.

Dacă se va considera obligat s-o recompenseze, ea ar accepta modelul de curse „Ferrari”, firește, de cea mai bună calitate, cum de altfel sunt toate lucrurile cu care el se înconjoară, incluzând-o și pe ea însăși... Oare nu-i va aprecia cum se cuvine această mică lingușire?

Desigur, e suficient de lucid ca să-i dea drumul. Imediat ce-și va recunoaște mistificarea va fi bucuros să scape de ea pentru a evita scandalul. Altădată ar fi fost nevoit să se căsătorească cu ea, iar bietul

ei tată l-ar fi provocat la duel. Acest gând îi produse lui Fanny un zâmbet involuntar. Ferească Dumnezeu, dacă tatăl ei va afla vreodată adevărul! Micuța lui Fanny care fusese alintată cu atâta dragoste, care fusese educată după toate regulile, nu-i capabilă de asemenea fapte ciudate, inconștiente sau chiar vicioase! Ea nu-i ca sora ei vitregă! Sau e?...

Îngândurată, Fanny își prinse părul cu un pieptene. Poate că e mai mult diavol decât înger? Iată-o privind fără frică în ochii lupului turbat! De ce nu? Ce-ar pierde?

Fanny coborî scările de marmură. În spatele ei bombănea Gina, cea care de obicei era foarte reținută.

— Dar, seșiorina... Ducele mi-a spus că va trimite după dumneavoastră când va fi gata. Nu e nevoie....

— Va trimite după mine când va fi gata? Poftim! Îmi pare rău, Gina, dar ducele este al dumneavoastră nu al meu, chiar dacă, în pofida voinței mele, m-a transformat în amantă! Iar eu când sunt «gata» nu pot să așiept un leneș care mă trezește în zori iar apoi mai stă câteva ore în pat!

Fanny nu avusese de gând să vorbească atât de mult, pur și simplu explodase dar, cu toată spaima evidentă a Ginei, n-ar fi retractat nici măcar un singur cuvânt. Ajunge cu ipocrizia, lasă să știe toți locuitorii castelului cine este acest duce feudal. Căuta în gând atributele potrivite. Nemernicul! Afemeiatul! Sadicul! Degeneratul! Fanny, trebuia să redevii de mult o fată normală, americană, din secolul XX.

El... el... este un dos de măgar! Și e mai bine să nu-i spună verde în față aceste cuvinte!

— Seșiorina! Vă implor, gândiți-vă bine!

Fanny se opri brusc și oftă.

— Iartă-mă, Gina, dar te rog ca atunci când discuți cu mine, să nu-mi mai scoți ochii cu titlul de duce al lui Antonio. În America noi nu recunoaștem titlurile. Iar apoi, ce-i rău în dorința mea de a cunoaște apartamentul lui? El își permite să intre în al meu atunci când vrea!

Judecând după felul în care începuse să-și deșire mătăniile, Gina era foarte aproape de a se preda.

— Acolo este intrarea. Mergeți la dreapta și veți vedea. Pe mânerul ușii este sculptat blazonul familiei. Dar, totuși, poate seșiorina își va schimba hotărârea. Ducelui... stăpânului s-ar putea să nu-i placă...

— Și dacă s-ar simți flatat de faptul că abia aștept să-l văd? Fanny îi dăruie acestei femei de treabă unul din cele mai dulci zâmbete: Vă mulțumesc, Gina. Nu-i voi permite să-și reverse mânia pe dumneata pentru ceea ce fac eu. Încă o dată, îți mulțumesc.

— Cu plăcere, bâigui aceasta în italiană, uitându-se cu spaimă la spinarea dreaptă și la picioarele acelea lungi care o porniră hotărât spre apartamentul personal al ducelui. Biata de ea! Oare această fostă fecioară își dă seama ce mult riscă? Tocmai ea, cea deja însemnată cu stigmatul ducelui, cu stigmatul atitudinii lui cinice față de femei? Ah, ce cicatrici i-a lăsat fiului ei în inimă, ușuratică lui mamă! A ajuns să urască toate femeile, nu le crede nici cât negru sub unghie. Și totuși... Gina simțea că aici ceva era altfel. Ce nevoie a avut ducele s-o aducă aici pe această fată pură, logodnica presupusă a fratelui său vitreg, Felix? De ce a necinstit-o, făcându-și-o amantă? Era peste puterile ei de a înțelege. Cu toate defectele lui, până acum ducele Laziani se arăta a fi capul mândru al familiei, ocrotitorul cinstei familiei. Dacă e să dea crezare poveștilor șoferului Bruno, ducele a avut câteva amante, dar niciodată nu-și afișase aventurile, și în orice caz nu-și permitea ceva asemănător aici. Ce i-o fi venit?

Gina își strâmbă buzele și dădu din umeri. Cine să-i mai înțeleagă și pe acești aristocrați? Ce pulsează în venele lor?... Continuând să n-o scape din ochi pe Fanny, el o văzu pe tânăra femeie, de care reușise să se atașeze șovăind puțin în fața ușii masive din fier și apoi bătând hotărât. Sărmana! E o adevărată lady! Întotdeauna e atât de politicoasă, de atentă... Păcat de ea!

Tocmai în clipa când intendentă se hotărâse să se întoarcă la obligațiile sale, ușa se deschise larg și se auziră câteva blesteme. Lui Fanny i se făcu inima cât un purice la vederea feței ducelui care era pe jumătate acoperită cu spumă de săpun. De aceea se grăbi să-i explice:

— Bună dimineată! M-am gândit să nu te superi dacă întârzii. Și n-aș fi vrut să pierd pentru nimic în lume prima mea lecție de călărie din viața mea.

Antonio o privea pe Fanny de parcă ar fi trimis-o cu plăcere la dracu'. Sprâncenele negre îi erau arcuite în sus, semn sigur că era furios.

— Ce dracu', începu el, întorcându-și privirea spre intendentă. Fanny nu-i dădu voie să continue.

— Eu ăm rugat-o pe Gina... Nu-i vinovată! I-am explicat care sunt relațiile noastre și că abia aștept să te văd. Numai așa a cedat. Pot să intru?

Fanny văzu că el i-ar fi trântit cu plăcere ușa-n nas, dar totuși riscă:

— Nu mi-ai răspuns la salut, se bosumflă ea. Ba mai ai și pretenții de maniere fine și-mi faci mie observații.

— Te rog! Antonio își veni în fire cu o deferență subliniată, se feri din calea ei. Bună dimineața! Imediat încui ușa, iar tu o să-mi explici ce „relații” avem.

Fanny tresări ușor, dar se forță să zâmbescă fermecător.

— Sper că mă vei scuza pentru că nu m-am bărbierit încă! În ochii lui negri jucau scânteii ironice. O studia din cap până-n picioare, oprindu-și puțin privirea pe sânii care se profilau sub bluza de un roșu aprins și pe blugii strânși, care o făceau să semene cu un băiețandru zvelt.

«Ce naiba stă țeapăn în fața mea? se gândi Fanny - La ce bun mă întâmpină cu o jumătate de față săpunită și cu un prosop în jurul coapselor, dacă acum o oră mi-a poruncit să mă pregătesc?»

Lui Fanny îi venea din ce în ce mai greu să-și mențină zâmbetul pe buze, mai ales atunci când Antonio o privi de parcă ar fi vrut să-i scoată creierii să-i examineze sub microscop fiecare circumvoluțiune, fiecare cotitură. Se enervă și-i întoarse spatele. Îi sări în ochi cuțitul de tăiat hârtie care avea încrustată pe mâner aceeași figură de lup.

— O să încerc să nu te deranjez spuse ea cu nepăsare. Continuă, te rog, iar eu în acest timp...

După toate aparențele, Antonio își pierduse răbdarea pentru că îi spuse aproape tipând:

— Nu trebuia să vii aici! Aș vrea să știu ce baliverne i-ai spus Ginei? Pentru Dumnezeu, când vei învăța să fii prudentă?

— Să fiu prudentă? Cu ce se mănâncă prudenta? Ce ciudat să aud asta de la tine! Îl privi provocator în față.

Era clar că Antonio nu știa ce atitudine să ia. O va snopi în bătaie? Nu, ar fi prea de tot, chiar dacă e în stare de multe!

Îl reținu vânătaia pe care o avea Fanny pe obraz. Și totuși, diavolița aceasta avea în ea ceva care acționa negativ asupra manierelor lui civilizate, care trezea fiara din el.

Da, e o adevărată tigroaică. Și când te gândești că e fosta logodnică a fratelui lui, o micuță ștrengăriță cu corpul frumos din care el și-a făcut o bucurie și o va ține pe lângă el până se va sătura. Ce bine-ar fi dacă uneori nu l-ar înțepa limba ei neghioabă! Nu, nu va mai reuși să-l enerveze!

— Vom vorbi despre asta mai târziu. Îi aruncă o privire atât de

grea încât Fanny înțelese: mai bine să nu-i pună răbdarea la încercare. Desigur, dacă nu preferi alt sport.

Fanny își deschise gura și o închise imediat la loc. Într-adevăr, voia să călărească, mai ales că Antonio are niște cai minunați!

— N-am înțeles, rezumă el, nemaiășteptându-i răspunsul. Termin imediat cu bărbieritul și mă îmbrac repede. Dacă n-ai nimic împotrivă, spuse el arătându-i cu mâna un scaun cam incomod, ia loc te rog.

«Iată că știe să fie și galant, când vrea!» se gândi indignată Fanny. Antonio trase după el ușa dormitorului.

Încă o nedreptate! Ușile lui erau prevăzute cu încuietori, și mai avusese neobrăzarea să se enerveze de vizita ei, în timp ce el își permitea să-i încalce cu obraznicie singurătatea!

Antonio reveni mult mai bine dispus, proaspăt bărbierit și îmbrăcat pentru călărie. Dar acest lucru n-o îmbună.

— Sunt gata, Lucille. Am întârziat mult?

Ea își încheștă pumnii. Ticălosul, îngâmfatul! Totuși se hotărî, pentru moment, să nu-și dea mânia pe față. Mai întâi s-o elibereze.

Pentru a-și ascunde sentimentele adevărate, Fanny, cu un gest indiferent al mâinii, înconjură salonul nu prea confortabil, ticsit cu mobilă urâtă, de nuanțe întunecate.

— Mă așteptam la ceva mai luxos. Această cameră seamănă mai mult cu un birou.

Antonio își ridică ironic sprâncenele.

— Ce, nu-i îndeajuns de luxos pentru tine? Ai ghicit: Într-adevăr mi-am făcut birou din această cameră și sunt cât se poate de mulțumit. Nu pot să suport atunci când ceva sau cineva mă întrerupe de la muncă. Fanny sesiză în vocea lui un subtext caustic. În general, ca să nu te dezamăgesc, neprețuita mea iubită, acestea nu sunt camerele oficiale ale ducelui de Laziani. Celelalte ți-ar fi satisfăcut gusturile rafinate. Privi în treacăt la cerceii ei. Acele apartamente sunt prea bune pentru un bărbat singur. Îți închipui, un pat imens, pe patru coloane. Îmi voi duce acolo soția. Acum hai să mergem. Parcă voiai să călărești nu?

«Soția»? Fanny nu se putu abține.

— Deci ești căsătorit? În timp ce Antonio vorbea, ea aruncă o privire în direcția dormitorului și văzu deasupra patului un portret de femeie. Biata ta soție! Ea e pictată acolo?

Antonio izbucni în râs și, pentru prima dată de când se cunoșteau, râdea sincer, din toată inima.

— Căsătorit? Dar ce, draga mea, asta te mâhnește? Nu te

frământa, n-am nici cea mai mică dorință să mă leg la cap cu o soție până când nu va veni timpul să mă gândesc serios la un moștenitor legal, lucru care nu se va întâmpla decât peste câțiva ani. În ceea ce privește portretul, frumoasa lady este într-adevăr ducesă, numai că nu e soția mea, ci văduva răposatului meu tată. Este foarte frumoasă, și dacă am vorbi despre ființa ei interioară, ar trebui să recunoaștem că aceasta corespunde în totalitate exteriorului. Această persoană este vrednică de respect și admirație!

Fanny deschise ochii larg, prefăcându-se uimită, dar în realitate pentru a-și ascunde tulburarea. De aceea spuse și-o prostie:

— Desigur. Este adevărat ce se spune: că italienii sunt îndrăgostiți de mamele lor... și mamele vitrege nu reprezintă o excepție...

Nu se aștepta ca Antonio să se înfurie atât de rău.

— La ce faci aluzie?

— O, pentru Dumnezeu! Fanny se dădu înapoi. Pe cuvântul meu, nu m-am gândit nimic rău. Iartă-mă dacă din greșeală m-am atins de o taină de familie.

Timp de câteva clipe, Antonio o privi de parcă ar fi vrut să-i rupă gâtul. Apoi mânia îi trecu, iar fața i se transformă într-o mască de lemn.

— Nu-ți bate capul cu familia mea și cu istoria ei. Făcu un semn în direcția ușii. Ți-aș fi foarte recunoscător, dacă n-ai da atenție bârfelor pe care le spun servitorii. Acum să mergem, ca să nu mă răzgândesc și să te trimit să meditezi în camera ta.

Amenințarea din glasul lui o făcu pe Fanny să tacă, chiar dacă totul în ea vibra și se răzbuna pentru situația în care o pușese acest bărbat perfid. Să fie jucăria lui preferată. Un lucru. Târfa lui. Și așa mai departe toate aceste cuvinte i le șoptise cu gura lui în clipele de pasiune.

Fanny strânse din dinți și se gândi la victoria ei viitoare... și la răzbunare! Mergând alături de Antonio spre grajdul de cai, se străduia să se țină de el, dar bărbatul pășea hotărât, întins, vrând parcă să mai sublinieze o dată că ea nu contează pentru el. Fanny încercă să-și închipuie ce mutră va face atunci când va afla adevărul: adevărata Lucille Lanier s-a căsătorit cu fratele lui, iar el s-a purtat ca ultimul ticălos și s-a făcut de râs, răpind-o din greșeală pe sora ei mai mare. Oare cum va ieși din încurcătura asta, mai ales după ce se va întâlni cu tatăl ei!

Capitolul 30

ntre ei atmosfera era atât de încinsă încât acest lucru păreau să-l simtă și caii dezgustători de blânzi. Așteptând să i se pună șaua pe un cal, Fanny simțea mereu ocheade scurte și rapide aruncate spre ea. Puternicul armăsar al lui Antonio bătea nerăbdător din copite. Dacă ar fi fost după voia ei ar fi preferat acest cal pur sânge, cu porecla - probabil meritată - de Diavolul. Ea avu posibilitatea să aleagă dintre ceilalți cai. Cel mai probabil e că privilegiul îi fusese acordat mizându-se pe faptul că va cădea oricum de pe cal. Și totuși această faptă a lui Marcu o uimi pe Fanny. Câte surprize îi va rezerva?

— Ei, cum e? Poți urca în șa fără să fii ajutată? întrebă el nerăbdător, mângâind șaua. Era clar că regreta că se oferise s-o ajute și nu ascundea acest lucru. Marco te va ajuta. Fii atentă și nu trage prea tare de căpăstru. Ia exemplu de la mine. Brusc, își coborî vocea și spuse caustic, împungând-o cu un spin nevăzut de străini: Vei vedea că această iapă este exact ca o femeie: are nevoie să i se dea a înțelege cine e stăpânul! Rău ai făcut că ai refuzat animalul blând pe care ți l-am oferit la început. O cheamă Fiametta, e o iapă tânără, năvălaşă, care nu prea știe de disciplină.

— Nu te neliniști! îi spuse Fanny. Datorită tenisului am mâinile puternice, și apoi Fiametta este o minune! Privește numai această piele ciocolatie și steaua albă din frunte! Slavă Domnului, încă n-ai apucat s-o muștrăluiești îndeajuns ca să-i distrugi vioiciunea naturală. Chiar îți place să ai de-a face cu persoane supuse?

În această clipă Marco o urcă pe Fanny în șa, iar acest lucru o scuti de răspunsul caustic al lui Antonio. Îndreptându-se în șa, fata simți o însuflețire și chiar uită un timp de tiranul ei. Fanny verifică docilitatea iepei și imediat își aduse aminte: că este «un novice»! Își schimbă ținuta în șa, prefăcându-se neîndemânatică și zâmbind forțat.

— Ei, plecăm? În tinerețe mă delectam cu western-urile. Dacă vei merge mai ușor lăsându-mă să-ți imit mișcărilor, voi reuși să învăț. Învăț repede! Știi doar.

— De unde să știu? Mă tem că mai am multe de aflat despre tine.

— Nu merită efortul. Dacă ai ști totul despre mine și eu aș deveni domestică, cred că ai muri de plictiseală. Sau m-ai părăsi de dragul altei pasiuni.

— Nu mai bate câmpii! Fii atentă la cal și urmărește-mi mișcărilor. Firește, dacă vrei să rămâi în șaua în care te-ai cocoțat atât de vitejește.

Cred că n-ai chef să te pomenești trântită la pământ imediat ce vom ieși pe poartă. Așa că e mai bine să amânăm această discuție pentru vremuri mai bune.

Puternicul armăsar manifesta aceeași nerăbdare ca și stăpânul său. Fornăia, se cabra și-și rotea ochii roșii, furioși, privind-o pe Fiametta, care devenise cumva jucăușă. Acest lucru o făcu pe Fanny să ia măsuri severe.

— Te rog, oftă ea cu o prefăcută frică, prinzându-se de coama calului, ține-l din scurt pe Diavolul tău. Și hai să ne urnim din loc.

Antonio, o trimise mental la naiba.

— Bine, pe răspunderea ta. Să mergem!

Diavolul se înalță în aer și sări de câteva ori, cum s-ar fi zbântuit probabil tizul său, ceea ce-l făcu pe Antonio să-i acorde toată atenția. Stabilind un deplin contact cu Fiametta, Fanny trecu cu iuțeala vântului pe lângă el. Liberă! Libertate! Îi era indiferent ce-și putea el închipui. Oricum, mai devreme sau mai târziu, va afla că l-a dus de nas - și chiar fără prea multe eforturi.

Lăsând în urmă curtea înconjurată de un zid gros de piatră, Fanny ieși pe o potecă ce o conduse la terenul de golf. Obişnuită cu spațiul limitat, Fiametta merse mai întâi la trap, iar apoi trecu în galop. Aplecându-se spre coama calului, Fanny îi șoptea cuvinte mângâietoare, de îmbărbătare. Demult nu se mai simțise atât de împăcată cu sinea și cu lumea.

Deodată auzi în spatele ei un ropot de copite - o ajungea Antonio. Mâinile lui îi smulseră lui Fanny căpăstrul, iar iapa se opri brusc, nechezând nemulțumită, mai-mai să-și azvârle călăreata.

— Ce naiba faci! străgă Fanny uitând de precauții. Are buzele fine, ai făcut-o să sufere!

— Zău? În vocea lui Antonio se simțea o moliciune prefăcută, care nu era deloc în concordanță cu luciul felin al ochilor care o priveau pe Fanny. Mai târziu va trebui să-mi explici de unde ai aflat atât de multe lucruri despre cai, într-un timp așa de scurt. Ești o maestră în domeniul explicațiilor! Sigur, sigur, ai văzut o mulțime de filme cu cowboy! Și apoi, uitasem cu totul, prinzi din zbor! Antonio slăbi strânsoarea și își aplecă ironic capul! Acum când m-am convins că acest cal nu va fugi, în goana mare, poate ne vom continua plimbarea? Iată, ai ocazia să-mi demonstrezi măiestria pe care de-abia ai dobândit-o!

În adâncul ochilor lui negri, licăreau niște luminițe drăcești, ca și când ar fi avertizat-o că el nu va răbda un contraatac. Da, va trebui să

amâne și să profite de clipele de respiro, oferite cu scopul clar de a o face să-și piardă vigilența: atunci o va lovi sub centură!

Fanny aștepta momentul când Antonio va renunța la amabilitatea prefăcută. Atunci își va permite să-l zdrobească cu desăvârșire, necruțându-i nici măcar onoarea de familie cu care se mândrește atâta. Oare ce va spune iubita lui mamă vitregă? Și care idioată de familie bună va vrea să devină soția unui bărbat cu reputația pătată?

O, dulceța răzbunării. Numai să-nceapă el primul, iar ea nu-i va rămâne datoare! Mânia fără prihană o va înălța pe culmi inacesibile. Dar deocamdată trebuie să se desfete cu razele de aur ale soarelui și cu vântul cald care-i adie obrazii, înmiresmat de parfumul florilor și al lăstărișurilor de munte. O bucurau senzația de libertate și galopul rapid. De ce să se gândească acum la lucruri neplăcute? Și la o adică, de ce să se gândească la ceva?

Fanny observă că armăsarul năvălaș al lui Antonio ajunsese din urmă iapa ei și mergea alături, fugind arareori în față și oprindu-se ca s-o aștepte. Antonio o privea pieziș pe Fanny iar acesta îi evita din toate puterile privirea. Încă nu-i timpul. Ar fi păcat ca o zi atât de frumoasă să fie distrusă de conflictul inevitabil. Oare Antonio simte același lucru?

Ambii dădură drumul cailor la galop. Lui Fanny i se despletă părul, care începu să-i fluture în vânt. Pieptenul de baga îi căzu pe ceafă. Își ridică mâna mașinal, dar Antonio i-o luă înainte și se aplecă după pieptene, lipindu-și pentru o clipă șoldul de ea.

— Stai liniștită. Nu te smuci ca o pisică speriată. Își făcu intenționat mult de lucru, descâlcindu-i pieptenul din păr.

— Nu merită...

— Pieptenele e frumos și-ar fi păcat să-l pierzi. Dar așa-i mult mai bine. Își înfipse degetele în părul ei des, făcând să-i cadă acele. Fanny scoase o exclamație indignată, dar Antonio îl ignoră. Bine că permanentul tău diform s-a stricat.

Era tot mai greu s-o țină pe Fiametta: Antonio acaparase cu totul atenția lui Fanny. Ea îi zâmbi cu aroganță.

— Mulțumesc. Sunt flatată.

— Cu plăcere, spuse el continuând să se zgâiască la ea cu aceeași grimasă ironică. Însă în loc să-i înapoieze pieptenul și-l puse în buzunar. Lepădătura!

Sub privirea insistentă a lui Antonio, Fanny nu se mai simți în largul ei. Oare de ce ochii lui au o putere hipnotică asupra ei? Căută să-și amintească un cuvânt aspru, care ar fi putut-o ajuta să stabilească

între ei o distanță salvatoare.

Antonio sparse primul tăcerea.

— Mă bucur că ești în stare să te descurci cu Fiametta fără nici un ajutor. Ce zici, mergem mai departe? Îi privi cu îndoială capul descoperit care își strălucea la soare toate nuanțele posibile de castaniu și auriu. Rău ai făcut că nu ți-ai luat o pălărie. Soarele Sardiniei este mai perfid decât li se pare străinilor.

Pentru o clipă Fanny renunță la mândrie.

— Te rog! Să ne continuă plimbarea! M-am obișnuit cu capul descoperit, chiar și sub soarele tropical, și pur și simplu, ador călăria. Calul n-a obosit deloc, așa că...

Antonio își zbârli părul negru cu un gest care nu-l caracteriza. De ce naiba cedase impulsului și o luase cu el în munți, după ce ea se străduise atât ca să-l enerveze? Iar acum și-a atintit asupra lui ochii mari, verzi, în care, cine știe de ce, nu există nici ciudă, nici ură, există numai setea de schimbare și o rugămințe emoționantă. Te poate înșela cu mura ei de fetiță cuminte. Ar fi trebuit...

Pe neașteptate, Antonio dădu din cap aprobator și trase de căpăstru, îndrumându-și calul său pur sânge.

— Fie cum zici tu! Dacă vei face insolatie, tu vei fi de vină. Și, dacă tot simți calul atât de bine, vino după mine. Numai să nu rămâi în urmă: sunt atât de multe cărări, încât poți să te rătăcești.

Urmându-l îndeaproape, cum îi poruncise, la o distanță de zece pași, Fanny lupta cu ispita de a-i trânti o expresie caustică. Din fericire, își mușcă limba la timp. Poate că demnitatea ei avusese de suferit, în schimb plimbarea se dovedi foarte plăcută.

Totuși e un om imposibil. Ce cretină va vrea să aibă un soț cu apucături feudale? Și ce mai grandilocvență! Fanny își epuiză aproape tot lexicul critic. Ce treabă are ea cu viitoarea lui nevastă? Mai bine ar dispărea cât mai repede din viața ei.

Dintr-o dată pădurea se rări și ei se pomeniră într-o poiană, în fața unui bordei din piatră, în fața căruia, pe soaune de lemn, stăteau liniștiți doi bărbați înarmați. La început lui Fanny i se păru că aceștia moșăie la soare, dar în următoarea secundă bărbații săriră în picioare și-și scoaseră pistoalele.

«Bandiții, se gândi Fanny. Oare aceasta o fi celebra mafie? Ce să facă? Să strige după ajutor? Nu cumva vor începe să tragă?»

Probabil că-i scăpă un strigăt, pentru că Antonio se întoarse și o întrebă moroncănos:

— Ai spus ceva?

— Eu? Nimic... O măsură cu o privire sceptică iar ea se grăbi să adauge: M-am înecat puțin. Probabil am înghițit niște praf. Mi-a trecut.

Se convinse ușurată că cei doi bărbați îl cunoșteau pe Antonio. Oare acesta e capul mafiei locale? Precum Nașul...?

Fanny speră din tot sufletul că aceste gânduri nu-i sunt scrise pe frunte. Antonio o privi puțin mai lung, decât o impunea situația. Apoi, scurt, spuse:

— Rămâi pe cal. Voi lipsi puțin.

Descălecă dibaci și-i șopti ceva armăsarului său. Acesta se liniști imediat.

«Nu știe decât să comande!» se gândi Fanny cu ciudă, dar se supuse. Antonio dispăru îndărătul ușii bordeiului împreună cu unul din bărbați; celălalt rămase probabil ca s-o protejeze pe ea. Oare de ce se teme, crede că o va șterge cu tot cu cal? Ha! Nu-i atât de proastă ca să nu înțeleagă că se va rătăci imediat. Fanny își aținti privirea spre feța tuciurie a bărbatului care stătea la câțiva pași și n-o scăpa din ochi, ca și cum ar fi fost un criminal periculos. În sfârșit, apăru Antonio, de data aceasta înarmat. Cu pistolul atârnat de brâu, cu cămașa descheiată pe piept și cu buclele căzute pe frunte, părea un bandit al vremurilor demult trecute. Fanny tremura ușor de frică și de admirație. Probabil aceleași senzații le-ar fi avut dacă s-ar fi întâlnit cu un lup adevărat: dorința de a o lua la sănătoasa și, în același timp, imposibilitatea de a se mișca, de a-și lua privirea de la fiara setoasă de sânge.

— Care-i treaba? Antonio își încruntă sprâncenele. Te-ai speriat de pistol?

— Fii serios! explodează Fanny, supărându-se mai mult pe sine, decât pe el, pentru avântul irezistibil al fanteziei. Pur și simplu... semeni cu bandiții despre care am auzit că mișună prin împrejurimi.

— Iată de ce trebuie să mă înarmez, bodogăni el. Și să plătesc atâția paznici. Bandiții se ascund în toate locurile.

Cu siguranță, ultima replică îi era destinată ei. Fanny nu se putu abține să n-o facă pe prostuța naivă:

— Chiar așa? Și ce atribuțiuni au: să nu lase pe nimeni să intre în castel său să iasă din castel?

— Antonio își închise ochii pe jumătate.

— În ambele direcții, dacă e nevoie. Iar acum, fii bună, termină cu flăcările și vino după mine.

Capitolul 31.

Dacă plimbarea nu i-ar fi făcut într-adevăr plăcere, Fanny ar fi tipat la Antonio sau ar fi aruncat cu ceva greu în el: erau mulți bolovani prin prejmă! Este pur și simplu insuportabil.

Îndepărtându-se mult de colibă, Antonio îi propuse să schimbe locurile. Acum ea mergea înainte, iar el în spate, spunându-i din când în când pe ce cărare trebuie să apuce. Nu înceta să-i tot critice faptul cum călărește, ba chiar avu obraznicia să spună că îmbrăcase niște blugi prea strâmți și că arată vulgar. Iar apoi îi spuse să pălăvrăgească mai puțin.

Dar toate acestea erau fleacuri! Fanny respira aerul curat și se temea doar de un singur lucru: nu cumva însoțitorul ei să-i spună că trebuie să se întoarcă.

— Nu te înspăimântă crestele ascuțite ale munților, Lucille?

Acum mergea alături de ea; intonațiile sale erau aspre ca și stâncile. Aproximarea lui Antonio o trezi pe Fanny și o făcu să se zbârlească. Mai ales când acesta pronunțase cu accent italian numele surorii ei...

— Ce-ai întrebat? Scuză-mă, am căzut pe gânduri.

— Te sperie aceste înălțimi?

Fanny râse surescitată.

— Ești exact ca ele. Dacă nu tremur în fața ta, de ce mi-ar fi frică de munți? Dacă s-ar întâmpla ceva neprevăzut, m-ai apăra nu?

Fanny îi aruncă o privire fugară și îngheță de frică. Mâna lui scoase cu o mișcare fulgerătoare pistolul. Nu cumva vrea s-o omoare?

Nu, slavă Domnului, țintea în altcineva. Din cauza emoției Fanny era cât pe ce să cadă de pe cal. Dar pe cine voia să omoare?

Ea își mută privirea pe o față cunoscută, zâmbitoare. Bărbatul ridică mâna conciliator.

— Drace, Antonio! Nu cumva vrei să-ți împuști iubitul frate?

E adevărat? Fanny își opri respirația. Antonio își băgă înapoi pistolul la brâu.

— Dacă te-a adus aici, Angelo! Chiar trebuia să-mi sari sub nas din lăstăriș fără să mă previi? Dacă aș fi știut, n-aș fi pornit în direcția asta.

— E clar. Angelo își mută privirea la fața speriată a lui Fanny, admirând-o îndelung, dar ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Slavă Domnului, avusese suficient tact ca să se prefacă, dibaci, că n-o

cunoaște.

— Ce coincidență plăcută că am venit și eu în direcția asta. Doar că n-am venit călare pe cal, ci pe motocicletă. Am lăsat-o în boscheți și am vrut să-mi dezmoțesc puțin picioarele. Viața-i plină de neprevăzut, nu-i așa frățioare?

«Se poate întâmpla orice», gândi Fanny, foarte intrigată de jocul acela dublu care i se desfășura în fața ochilor. Antonio se stăpâni și, cu indifferență, spuse:

— Orice se poate întâmpla.

— Nu mă prezinți acestei fături minunate? Ce surpriză: New-York, Parcul Central - direct pe coclaurile noastre! Lăsați-mă, vreau să încerc să ghicesc... Lăsați-mă să gândesc... Fără îndoială, e una dintre fiicele incomparabilei Eliza Machen! Dar care din ele? El făcu o pauză, iar lui Fanny i se făcu inima cât un purice. Putea jura că în ochii lui Angelo jucaseră câteva scânteii diavolești, înainte de a rosti: Firește, e domnișoara Lucille Lanier! De fapt, cine ar mai risca să vină pe aceste coclauri? Ziarele scriu că a doua fiică este liniștită ca un șoricel gri. Se zice că o pasionează religia sau tot atât de plictisitor. Se pare că a plecat ca misionară în Bangladesh. Așa-i, domnișoară Lanier?

— Angelo! Dacă Fanny n-ar fi fost prea emoționată, vocea lui Antonio i-ar fi produs panică. Dar nu-i dădu nici o atenție însoțitorului ei și spuse iute:

— Nu-i deloc un șoricel gri! Unde ați citit o asemenea prostie?

— O, îmi cer scuze. Să nu vă închipuiți că n-aș ști că ziarele denaturează întotdeauna, îi spuse el, zâmbind exact ca Antonio. De altfel, acesta nu zâmbea practic niciodată, ci făcea numai grimase. Ei, oricum ar fi, vă spun bună ziua și mi se pare că trebuie să dispar, ca nu cumva fratele meu să dețină gelos și, ferească Dumnezeu, să-mi facă o gaură pe undeva.

Fanny îi aruncă lui Antonio o privire neliniștită. Acesta stătea împietrit și privea bănuitor când la ea, când la Angelo. Apoi dădu din umeri.

— La ce bun? Dacă Lucille are plăcerea de a discuta cu tine, poți să continui. Se vor mai odihni și caii înainte de a ne întrece.

— Ce mărinimie din partea ta! Ei, nu-i un... băiat minunat? Și e un duce veritabil, nici mai mult, nici mai puțin! Când locuiam la New-York, mă laudam în dreapta și-n stânga că fratele meu e duce. Nimeni nu mă credea - ciudat, nu? Trebuie să-știi, când și cum să te naști. În general, dacă veți întreba cine sunt, voi răspunde: sunt o

curiozitate locală. Turiștilor le plac curiozitățile. Mai ales femeilor. E adevărat, ele se tem că le voi propune să se plimbe cu noua mea «Honda». Însă cred că dumneavoastră sunteți curajoasă? Antonio știe că poate avea încredere în mine. Nu-i așa frățioare?

« Situația devine insuportabilă, se gândi Fanny. Cât de mult se urăsc! Până și eu simt asta! Și seamănă izbitor unul cu celălalt, deși sunt și foarte diferiți. Ca eu și Lucille».

În aer păreau că se dezlănțuie valurile urii reciproce, așa cum se înțețea căldura din cauza pământului uscat, fierbinte, pe care crescuseră acești bărbați duri, nervoși, gata să explodeze în orice clipă, distrugând-o și pe ea, care se afla între ei.

În această clipă Fanny era supărată pe Angelo, pe surâsul lui așa-zis prietenos și pe accentul lui stupid. De ce caută pe dracu? Și cum de reușește Antonio să se abțină atât de mult timp?

— N-am întâlnit aici nici un fel de turiști. De ce-ar fi venit? Vezi ce spui, altfel Lucille și-ar putea închipui că locurile noastre sunt o stațiune modernă, din cele pe care ea le-a evitat întotdeauna. Nu-i așa, dragă?

Acum o atrage și pe ea în luptă, o silește să tragă o linie de demarcație. Pentru nimic! Fanny își îndreaptă hotărâtă umerii și le dăruie amândurora câte un zâmbet absolut identic, pregătindu-se să le ofere cel mai bun spectacol al ei «à la Scarlett» Ah, acest Angelo, nu poate nicidecum să se potolească!

— Nu i-ai observat? Probabil, pentru că, nu prea stai prin țară. Cred că te cam plictisești aici. Altceva e pe alte meleaguri: aglomerație, femei frumoase și elegante ca această tânără domnișoară...

— Ei, gata, băieți! Oare a ei este această voce mieroasă și plină de parfum de magnolii? Simt că nu prea vă înțelegeți. E ceva de speriat: doar sunteți frați. Dacă vreți să știți, niciodată nu m-am certat cu soră-mea, chiar dacă suntem vitrege. Chiar nu vă puteți potoli? Și așa azi e prea cald. Îi trimise lui Antonio un zâmbet fermecător. Dragă, hai să mergem înapoi. Mor, vreau ceva rece. Iar dumneavoastră, domnule Curiozitate Locală, să știți: nu mă tem nici de motociclete, nici de motocicliști. Nu citiți actualitățile mondene? Sinceră să fiu, m-aș bucura să mă plimb o dată cu dumneavoastră. Poate peste câteva zile, dacă nu veți fi ocupat. Se întoarce din nou spre Antonio. N-ai nimic împotriva, iubituie?

Fanny i se adresează din nou lui Angelo:

— Vezi, Antonio e destul de deștept să nu fie gelos. În afară de

asta, are încredere în mine. Nu-i așa, dragul meu?

Timpul de aproape un minut de la această replică, atmosfera era atât de încinsă, încât lui Fanny îi deveni clar: dacă nu se vor lua la bătaie, înseamnă că e bine. Cât despre ea, transpirase brusc și i se tăiau picioarele. Antonio păstra o tăcere posomorâtă. În sfârșit o întrerupse, spunând:

— Acum, după ce v-ați cunoscut, putem să ne întoarcem acasă. N-ai nimic împotrivă? i se adresă el lui Angelo.

— Cum să am ceva împotrivă? Nu vreau să vă rețin. La revedere! Pe curând, domnișoară Lanier!

Cuvintele sale de rămas bun îi sunară lui Fanny în urechi până la castel. Fiametta o ducea supusă pe cărare, bucurându-se dinainte de răcoarea grajdului.

Ajunseră la luminișul unde se afla coliba de piatră, dar de această dată Antonio nu mai voi să descalece, ci își luă pistolul de la brâu și-l aruncă unuia din paznici. Își continuară drumul în tăcere.

Fanny se gândea la faptul că Antonio ar fi trebuit să-i fie recunoscător: la urma urmei, ea preîntâmpinase conflictul neplăcut. Dacă ducele și-ar fi omorât fratele vitreg, ar fi fost un mare scandal și toate gazetele ar fi dezgropat vechea istorie. Angelo nu seamănă câtuși de puțin cu un înger, dar dacă ar fi avut o armă?! Îl putea provoca pe Antonio, iar apoi să spună că a făcut-o în legitimă apărare. Ce-ar fi fost atunci? Gândirea practică a lui Fanny, cu care ea se mândrea întotdeauna, îi sugeră un răspuns clar, din cauza căruia se cutremură.

Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, Angelo ar fi luat-o ca martor. Și apoi... neluînd în seamă faptul că el «s-a născut în mod nefericit», totuși, de i-ar da crezare Ginei... și la urma urmei de ce să n-o creadă?... Da, e clar! În Italia nici până astăzi divorțurile nu sunt recunoscute, dar în vremurile acelea... Oricine ar fi fost adevăratul lui tată, din punct de vedere legal, Angelo este fiul cel mai mic al răposatului duce Laziani și, dacă s-ar întâmpla ceva cu Antonio, ar fi socotit moștenitorul legal al titlului, al castelului și al moșiilor aferente.

Fanny își mușcă buzele, mirându-se că pune totul la inimă. Antonio este puternic, nemilos și, desigur, înțelege totul. E în stare să se apere singur. Dacă merită să se neliniștească pentru cineva, atunci acest cineva e sărmanul Angelo. Da, pentru Antonio el reprezintă un pericol. Angelo este singur și probabil fără apărare. Exilatul, omul ce nu aparține nimănui, venit între două lumi, evident că nu-i dorit în ambele... Dar, își spuse Fanny, dacă ar compătimi pe cineva, l-ar

compătimi pe el: agerul, săritorul Angelo. Acesta îi promisesese libertatea și se pare că a înțeles aluzia ei, luând micul ei discurs drept un semnal de acțiune. Și-a dat seama că ea vrea să-l vadă și într-o noapte va veni să sporovăiască cu ea. Fanny își dădu părul de pe frunte și simți răcoarea micilor briliante a cerceilor din ureche. Pentru acești cercei și pentru promisiunea de a i-l prezenta mamei, Angelo se va strădui și o va scăpa de societatea fratelui său vitreg, ducele.

Diavolul își duse în goana mare călărețul până la grajduri, unde acesta ajunse cu câteva minute înaintea ei. Între timp, Fanny ajunsesese la limita iritării. Cât de schimbător este omul, cât de grosolan și de insensibil poate deveni într-o singură clipă! Nu de mult părea că o sorbe cu ochii, acum nu-i mai acorda nici o atenție și l-ar fi durut în cot dacă ea s-ar fi rătăcit.

Antonio descălecuse deja și o privea în stilu-i cunoscut. Fanny își pierdu firul gândurilor. Antonio spuse ceva unuia dintre grăjdari, iar acesta o luă pe Fiametta de căpăstru. Fără pic de jenă, ducele o luă pe Fanny în brațe și o trase jos de pe cal. Apoi o strânse intenționat la piept și abia după aceea o lăsă ușor pe pământ.

— Nu tu insistai dimineată să fii prudentă? îi șopti Fanny. Ochii îi scăpărau de mânie. Lasă-mă, ne vede lumea!

— Dar nu tu, păpușico, ai renunțat la precauție, intrând în camerele lui Barbă Albastră?

— Să nu-mi spui păpușică! Nu sunt jucăria ta! Fanny, se zbătea în mâinile ducelui, vrând să se elibereze cu orice preț, dar aceste mâini bronzate, puternice, n-o lăsau deloc. Fanny se gândi de departe s-ar putea crede că ea este aceea care, jucăușă, se freacă de el cu tot corpul.

— Ei, Lucille? A cui păpușă vrei să fii?

— Te rog, nu mă mai chinui! Cu ce sunt vinovată că ne-am întâlnit întâmplător cu Angelo?

Expresia feței ducelui nu se schimbă absolut deloc, dar Fanny simți că îmbrățișarea de fier a mâinilor lui slăbi întrucâtva.

— Nu, nu ești vinovată, spuse el monoton și adăugă: Bine, să intrăm în casă.

Și ca întotdeauna, nu-i lasă posibilitatea de a alege.

Capitolul 32

um de nu și-a dat seama unde o duce? Fanny aruncă o privire fugară asupra unei oglinzi și nu se recunoscuse. În oglindă se

vedea o femeie necunoscută, cu părul vâlvoi și cu fața bronzată; learcă de sudoare, bluza îi contura sânii. Semăna cu...

Fanny făcu o tentativă de a-și smulge mâna.

— Nu mă mai târî! Chiar nu pricepi că acum n-am altă dorință decât să mă spăl și să mă schimb? Sânt learcă.

— Da, nu-i greu de observat, mai ales că refuzi cu încăpățănare să porți lenjerie de corp. Sunt sigur că onorabilul Angelo a remarcat de îndată acest amănunt. Prezența ta i-a distras tot timpul atenția și poate de aceea s-a abținut să facă un scandal monstru.

Stăteau lângă ușa camerei lui (nu a ei!). Fanny se dădu înapoi.

— Mi se pare că dimineață nu voiai să mă vezi în apartamentul tău? Acum cred că ai făcut insolație.

El descuie ușa și-i aruncă o privire dură, încât dorința ei de a fugi deveni și mai puternică.

— Poate că vicleana soție a lui Barbă Albastră obișnuia să spună asemenea cuvinte, ca să-i atingă vreo coardă sensibilă și să trezească în el dorința nestăvilită să facă ceea ce dorea ea. Antonio schiță un zâmbet: Într-adevăr, fantezia ta este nepuizabilă. Antonio o împinse aproape cu sila pe Fanny în cabinetul său și închise ușa. E clar, Barbă Albastră nu va permite nimănui să ațenteze la secretele sale! Ah! de-ar avea-o alături pe ingenioasa Lucille!

Antonio parcă-i citise gândurile. Înălțându-și sprânceana, își eliberă victima și încuie ușa cu cheia.

— Crezi că-ți va veni cineva în ajutor? Poate Angelo, care te-a invitat la o plimbare cu motocicletă? V-ați înțeles de minune, parcă vă cunoșteți de mult. Nu-i imposibil să fie chiar așa.

— O Doamne! Când și unde aș fi putut eu să mă întâlnesc cu frățiorul tău? Apropo, seamănă foarte bine cu tine. Fanny se întoarce către duce, fixându-l cu privirea fața împietrită. Antonio strânse din dinți. Nu te mai enerva, pentru Dumnezeu! La urma urmei, sunteți frați... Frați vitregi, se corectă rapid Fanny.

— Tare-aș yrea să știu de unde ai mai aflat-o și pe asta. Nu-mi amintesc să-ți fi spus, iar el îmi spunea pur și simplu frate. Antonio mai că nu scuipă aceste cuvinte și încheind fraza, aștepta posomorât răspunsul.

— A, asta era? Probabil e o bănuială. Nu sunt atât de proastă și am făcut cunoștință cu ordinele voastre feudale, așa că m-am gândit că nu-i imposibil ca tatăl tău să fi avut o iubită în sat. E o istorie obișnuită. Ești mulțumit de răspuns?

— Am avut multe ocazii să mă conving că minți la fiecare pas. Și

că ești deșteaptă când vrei. De unde să știu când minți și când spui adevărul?

Antonio își coborî vocea, ochii i se făcură mai negri și mai impenetrabili, de parcă n-ar fi vrut ca ea să-i citească gândurile. Fanny stătea cu spatele la masă, strivită între marginea acesteia și Antonio. Privirea lui îi părăsi fața și coborî încet spre locul unde bluza udă i se lipise de sânii cu sfârcurile umflate.

— Lucia! Ah, Lucia! Seducătoareo! Vrăjitoareo!

«Lucia»! Adică Lucille... totuși, acest amănunt nu avea prea mare importanță. Ea se lipi de el, îl trase de cap și începu să-l sărute cu foc. Nu mai exista nici rușine, nici mândrie, totul se anulase în fața «faptului». În sfârșit, el o îmbrățișă, iar corpurile lor începură să se caute. Antonio își petrecu un braț pe sub coapsele ei și o urcă pe masă, neluînd în seamă protestele ei vagi.

— Te vreau, Lucia mea, dorința mea! Te vreau chiar acum, nu te opune, te rog!

Cu o mână îi rupse bluza de mătase, dezvelindu-i sânii și buzele începură să-i pipăie sfârcurile. Se desfăta cu gemetele ei, iar apoi cu tipetele. Stînd între genunchii ei îi descheie cureaua, rupse fermoarul încăpățânat și, în sfârșit, blue-jeans-ii îi zburară cât colo.

Fanny nu-și mai aducea aminte nimic, în memorie nu-i rămase decât ceva sălbatic, nestăpânit, precum o furtună care dizolvă toate senzațiile. Nu simțea nimic în afară de faptul că ceva-i creștea înăuntru, umplîndu-i ființa de așteptarea fulgerului, a cărui spadă de argint o străpunse în sfârșit și o eliberă... apoi o făcu să tresară din cauza ultimelor zgomote ale tunetului care se stîngea în depărtare... sau era vocea lui răgușită care o chema: «Lucia!» Lucia!»?

Femeia, care tocmai i se oferea, nu avea nimic în comun cu ea. Aceasta nu era Fanny, ființa aceea pragmatică, mereu atentă la consecințe. Ea își cântărise deja toate pierderile și era gata să dea foc punților, să termine cu această situație ambiguă. Nu-i rămâne decât să...

Nu-i rămâne decât să-și întoarcă capul și să-l sărute. «M-m-m», murmură ea și-l îmbrățișă și mai tare. Încordarea îi scăzuse, nu mai era supărată.

— Cât de mult te-ai împotmolit în desfrâu! o trezi la realitate vocea aspră a lui Antonio. Chiar și în clipele de uitare deplină nu pot decât să ghicesc cine este bărbatul pe care ți-l imaginezi lângă tine. Aș vrea să știu, te poți sătura vreodată? Ce înseamnă un bărbat pentru o târfă ca tine?

O posedase, neapucând să se dezbrace. Apoi o duse în dormitorul întunecat și, fără nici o ceremonie, o așeză în pat, se dezbracă și se culcă alături de ea. Se apăsă ușor pe corpul ei și începu să o mângâie.

— Ei, ce zici? întrebă el. Unde-i impertinența ta obișnuită? Sau ești prea excitată de vizita la Barbă Albastră?

Antonio o trase ușor de păr, iar ea se burzului.

— Cum să nu mă excit? Mai ales când depui atâtea eforturi. Însă nu cred că trebuie să răspund la întrebările tale. De ce să pierd vremea cu flecărerile, cum spunea mama...

Ca de obicei, în situații de acest gen, n-avea decât o șansă din o sută că nu o va omorî. Antonio își scoase degetele din părul ei, îi înconjură gâtul cu ele, ezitând. Fanny aproape că nu mai respira.

El îi atinse disprețuitor vena gâtului.

— Așa-i, de ce să pierdem timpul cu discuțiile? Ce propui în schimb? Sau ce speri să câștigi? Îmi pui în față niște enigme pe care nu le pot dezlega. Spre exemplu: de ce uneori ești dulce ca mierea, iar apoi devii ca oțetul? Ei? întrebă Antonio. N-ai nimic de spus atunci când stai culcată, zgâindu-te la mine cu ochii tăioși ca lama, în care niciodată nu poți citi nimic? Mai bine răspunde, altfel...

— Ce-ai vrea să spun?

— Adevărul, pentru variație. De ce minți atât de des?

— Firește, tocmai pentru că asta aștepti de la mine. Dacă ți-aș spune adevărul, tot nu m-ai crede, așa că...

Fanny se miră singură de vocea lui îndepărtată și rece. Dădu din umeri și simți greutatea mâinilor lui pe antebrațele ei.

— Dacă tot am început această discuție, de ce n-ai spune adevărul? Îți garantez că nu mă vei uimi cu nimic. Înainte de a-și continua fraza, o sărută cu foc. Spre exemplu, am simțit că între tine și Angelo s-a întâmplat ceva, ați făcut o înțelegere.

— Da? întrebă Fanny și auzi ca răspuns un urlet:

— Da, da, vorbesc despre Angelo, cel cu motocicletă ascunsă în boscheți... ce marcă era?

— Mi se pare că «Honda». Da. După mine, este destul de inteligent! Tot timpul privea la vânătaia de pe fața mea. Mă simțeam jenată. Dar tu? Ce zici, Angelo își bate femeile? Dacă da, nu mă voi duce pentru nimic în lume să mă plimb cu el. Probabil că nici Felix n-ar fi fost de acord, ce zici?

— Tu!... O înjurătură murdară pe care nu și-o putu reține, atârnă și vibră în aer mult timp, până ce Antonio deschise din nou gura. Felix! Dacă ai măcar un grăunte de minte, nu vei mai pronunța acest

nume, pentru că amândoi înțelegem foarte bine că acest Felix nu-i de tine, așa cum nici tu nu ești de el! Încă n-a învățat s-o scoată la capăt cu una ca tine. Cât despre Angelo... De ce să pierdem timpul cu regrete zadarnice? Niciodată nu te vei plimba cu noua lui «Honda». Și, în general, nu-l vei mai vedea niciodată, poate doar în visurile și în fanteziile tale dezamățate.

— Ce naiba spui acolo? Nu eu, tu trăiești într-o lume fantastică, în secolele trecute, când femeile erau sclave, pe care bărbații ori le cumpărau, ori le luau cu forța. Dacă voi dori, mă voi întâlni cu Angelo. Mi se pare că în pădure ai fost de acord, nu-i așa? Te temi de Angelo, cu toate pistoalele tale? În esență, el este un al doilea «eu» al tău. Numai că a fost conceput din dragoste, nu din obligație ca... Își stăvili la timp potopul de cuvinte care tăiau în carne vie și provocau o durere nebănuită.

— De ce ai tăcut? Întrebă calm Antonio, dar în timbrul vocii sale era ceva ce-i luă lui Fanny respirația. Hai să mai discutăm despre acest ins care te-a intrigat atât de mult. Acest Angelo, «copilul iubirii», pe care l-ai numit «inteligent» și care știa cine ești..., care știa exact cu cine are de-a face dacă te-a invitat la o plimbare... oare cât de lungă?

— Cred că, spuse Fanny făcând eforturi să nu-i tremure vocea de acea emoție pe care trebuia să și-o lămurească în cele din urmă, cred că e timpul să lăsăm această temă, Angelo n-are nici o treabă cu mine. Pur și simplu, este unul din fanii mamei Eliza. Nu ți-ai dat seama cu ce entuziasm a numit-o incomparabilă? Pe admiratorii mamei îi simt de la distanță.

— Ah, da, mamele noastre... «O, dragostea mea!» parodie el un cântec la modă și se urcă deasupra lui Fanny, neluându-i în seamă protestele. Ridicându-se într-un cot, Antonio își băgă o mână în părul ei, iar cu cealaltă îi mângâia partea interioară a coapselor, mișcându-se cu o încetineală înnebunitoare.

— Termină! Eu... Nu trebuie!...

— Taci, pentru Dumnezeu! spuse el furios. Trebuie, iar asta o știi și tu foarte bine, mluța mea ipocrită! Lucia!...

— Nu-ți bate joc de mine spunându-mi așa!

— Să nu-ți spun pe nume? Dacă vrei, pot alege o mulțime de nume care să ți se potrivească de minune. Poate va acționa excitant asupra ta?

— Oricum ar fi mai puțin decât un viol.

— Nu te-am violat, dacă veni vorba despre asta. Antonio râse brusc foarte neplăcut. Nu ești deloc greu de excitat. Să-ți arăt cum?

«Nu merită», își spuse Fanny cu disperare, dar el totuși începu. Și, din nou, ca și cum ar fi fost masochistă, corpul ei începu să-l dorească pe al lui.

— Seducătoarele! Lucia, sărută-mă așa cum l-ai fi sărutat pe cel pe care l-ai fi ales singură, bărbatul care, neștiind cine ești, ți-ar admira buzele moi și senzuale.

Capitolul 33

Zilele treceau una după alta. Fanny se lăsa purtată de curent.

Încetase să-și mai analizeze sentimentele, se prefăcuse într-o cadână răsfățată, pentru care seraiul este casă, nu o închisoare. De ce? Grea întrebare...

Fanny, cedând pornirii pe care o categorisea drept viciu, își petrecea mult timp goală la soare, pe terasă, negândindu-se la nimic important. Servitorii, nici măcar Gina, nu îndrăzneau s-o deranjeze. Din când în când, asupra ei cădea umbra răcoroasă a lui Antonio. Proprietarul umbrei se culca pe ea și o penetra sub soarele mângâietor și sub cerul fără de sfârșit.

Câteodată acesta venea când Fanny făcea baie, și uneori o ducea chiar el. Încetase să mai prânzească la el în sufragerie și ordonase ca mâncarea să i se aducă în apartamentul ei, unde organizau festinuri în doi. Câteodată Antonio înnota câte o discuție, alteori doar o privea. Apoi o lua în brațe și o culca în pat, îi smulgea cu plăcere îmbrăcămintea, făcând excepție doar cu bijuteriile pe care i le dăruise: un lanț frumos de aur cu rubine, care-i ajungea până la buric și o brățară care trebuia purtată pe gleznă, de asemenea aurită și bătută cu rubine. Ce-i asta, se întreba Fanny, simbolul sclaviei? Odată îl întrebă direct. Hipnoza rămâne hipnoză, dar ea încă își mai păstra câteva crâmpoie de luciditate, care ar fi trebuit să-i împiedice transformarea definitivă într-o jucărie.

— Păi chiar ești o jucărie, râdea Antonio, întorcând-o pe burtă și îndreptându-i lăntișorul de la gât. De ce să nu mă includ în legiunea celor care s-au distrat cu tine? Poți să-mi spui?

Fanny ofta, simțindu-i mâinile pe coapse; degetele puternice o țineau strâns de picior, masând-o în sus și-n jos.

— Încetează! Ești un animal murdar! Îți bați joc de mine. Mă obligi... Te urăsc!

— Da? Dar nu prea tare, fetița mea!

O, cât de nedrept era acest destin, care-i permisesese lui Antonio să se poarte astfel cu ea! Existența ei se reducea la așteptare, la o luptă bună și la satisfacerea pasiunii. Fanny putea să-și demonstreze oricât ticăloșenia acestei stări de lucruri și să se blesteme pentru slăbiciunea ei, din cauza căreia se încurca tot mai implacabil în păienjenișul minciunii și nehotărârii, însă toate acestea nu însemnau absolut nimic. N-o ajuta nici să se gândească la Lucille, la tatăl ei sau la unchiul Basil. Creierul i se transformase într-un burete, capabil să absoarbă doar senzații și nimic altceva. Dacă ar putea să se trezească și să judece la rece lucrurile!

Rămășițele rațiunii îi spuneau: trebuie să fugă de aici! Făcu desculță câțiva pași în direcția ușii care se deschise brusc.

— Ești îmbrăcată? Aproape... Ai plecat în căutare, iubito?

Antonio se sprijini de ușă cu spatele. Avea un costum de călărie, și acesta îl făcea să semene cu un animal sălbatic, mai ales că pe piept îi strălucea figura aurită a lupului, care se încurcase în stofa neagră a costumului. Stătea cu picioarele larg desfăcute, privind-o din cap până-n picioare, ridicându-și sprâncenele.

Fir-ar el să fie! De ce în prezența lui îi slăbesc genunchii? Întinzându-și mașinal mâna la spate, Fanny simți spătarul scaunului această atingere de un obiect tare îi dădu noi forțe.

— De fapt speram să evit întâlnirea cu tine.. iubitele. Pur și simplu voiam să înot în piscină. Sau să pornesc în galop, pentru ca vântul să-mi șuiere în urechi. Deci, aveam chef de libertate, dacă știi.

— Ești liberă, Lucille. Antonio își lăsă în jos mâna ce ținea cravașa de călărie, și îngustându-și ochii îi studia minuțios figura. Ești liberă să alegi și să mergi la risc. Despre ce galop vorbeai? Ce dorești? Dacă dorințele tale nu sunt atât de exagerate încât să vrei o «Honda» sau un brilliant de 10 carate, poți să mă convingi să ți le îndeplinesc...

«A convinge», «a îndeplini»... Dacă Fanny nu și-ar fi venit în fire, ar fi putut să țipe. Respiră adânc de câteva ori, după care spuse:

— Nu crezi c-ar fi timpul să închei acést joc? Vreau să spun... Ți-ai demonstrat singur... tot ce-ai vrut să demonstrezi... și probabil te-ai plictisit, ca și mine, de altfel. N-ar fi bine să ne despărțim?

Spunând aceste lucruri pe un ton rece, tăios, Fanny simți cum totul se chircește în interiorul ei. Inima-i bătea fără încetare. De ce o privește atât de ciudat și de ce nu face ceva ca s-o trezească la realitate?

Când Antonio deschise gura, vocea-i suna uluitor de clar... Totuși, cravașa era cât pe ce să i se rupă în mână, iar Fanny împietri pe loc.

— Te-ai săturat până-n gât? Nu-ți ajunge un bărbat? Nu poți trăi fără o muzică sălbatică, fără lumină nocturnă și fără regizori iubăreți? Chiar dacă nu făcuse nici o mișcare, Fanny simți aproape fizic sfichiuirea cravașei. Probabil, se trăsese involuntar înapoi, pentru că el își crispă buzele batjocoritor, într-un surâs caustic.

— Bine că știu cât de incorigibilă ești, cât de mincinoasă, altfel te-aș fi luat în serios și aș fi putut să mă supăr. Dar privirea, mai ales poza ta, felul cum stai în fața mea, în acest halat de un verde palid, care când ascunde, când dezgolește... Când mă uit la tine, ce crezi că citesc în ochii tăi mincinoși, nerușinați, Lucielle? Te temi într-adevăr de cravașă și mai ales de urmele pe care ți le-ar putea lăsa pe pielea ta fină? Sau e o prefăcătorie, pe care ai adoptat-o pentru ca relațiile dintre noi să devină mai picante? Iar mă provocă?

— Tu ești un mincinos și un fățarnic, nu eu! strigă ea. Să nu îndrăznești!

— Cum? Dacă tot mi-ai dat a înțelege că încă n-am reușit să te satisfac, m-am gândit...

— Termină! Sadic blestemat!

Încordarea creștea, iar Fanny țipă din nou. Cu o înjurătură murdară, Antonio aruncă atât de puternic cravașa, încât aceasta se lovi de o vază, făcând-o țândări. O prinse de păr și îi trase capul înapoi, iar cu cealaltă mână o strângea de talie. Când începu să vorbească, vocea lui suna de parcă cineva ar fi scrijelat sticlă cu o lamă tocită.

— Târfele de felul tău nū visează decât la sadici! Stai liniștită, sau pun cravașa pe tine. Ticăloaso! El își strânse degetele și mai tare, iar Fanny gemu. Încă nu te-am bătut cu adevărat, dar pot s-o fac. O știi, nu-i așa? Dacă nu știi, sau te prefaci doar, atunci îți voi explica. Vei rămâne aici atât timp cât voi vrea eu și îmi vei aparține doar mie, chiar dacă „te-ai” plictisit. Ai auzit ce-am spus? Acum ești târfa mea, și vei fi atât timp cât te voi dori, clar? Nu vei avea parte nici de motociclete noi, nici de vitejii lor proprietari! Nu-ți voi permite să-ți desfaci picioarele în fața lor, cum ai făcut-o în fața a sute de bărbați. Pentru varietate, va trebui să te mulțumești cu un singur bărbat.

— Pentru nimic! Tu...

Înainte ca Fanny să mai spună ceva, el o acoperi cu sărutări, continuând s-o îmbrățișeze și s-o mângâie până când ea începuse să cedeze.

Cât de ușor a cedat! Cu câtă plăcere reacționa corpul ei la mișcările calculate ale degetelor lui, care, fără urmă de gingășie, o mângâiau între picioare! O lăsă pe covor, iar Fanny schiță tentativa

tardivă de a fugi.

— Dacă te vei întoarce cu spatele la mine, o voi considera ca pe-o invitație. Sau vrei să te cred chiar în acest fel?

— Nu! Halatul de catifea zbură de pe ea. Știi, nu pot suferi... perversiunile! Ticălosule!

— Ah, cât de rapid ți se schimbă starea de spirit, spuse Antonio punându-i mâna pe burtă, apoi pe sâni. Ba accepti orice, ba acum te cramponezi de prejudecăți idioate.

— Ai uitat ce-i mai principal! Ți turui Fanny. Un bărbat adevărat! Ca să-mi poată satisface toate dorințele! Ai putea să faci rost?

— Ți trebuie un tip de genul Adam Cullen? Sau Angelo, ultimul erou al visurilor tale erotice? Numai să nu îndrăznești să-i pronunți numele lui Felix. Și ajunge cu minciunile altfel ți tai gâtul!

O călărea, sprijinindu-i-se cu ambele mâini de umerii ei. Fanny se îneca de ură.

— A, să termin cu minciunile? Cu alte cuvinte, nu vrei să auzi decât ceea ce consideri tu că e adevărat? Minunat! Cred că m-aș mulțumi cu Adam. Este teribil de sexy și e destul de sigur pe sine ca să fie dragăstos. Pur și simplu mă înnebunește!

«Acuși te va gâtui!» îi striga vocea interioară. Fanny se încordase de tot, dar nu-și lua ochii de la Antonio.

— Te-ai convins de asta într-o singură noapte? Mai ales că nu și-a petrecut cu tine decât câteva ore. Cred că nu prea știi să alegi. Lucille! Și se vede că nu mai ești atât de bună la pat, din moment ce nu ești în stare să păstrezi bărbații.

De data aceasta în privirea lui licări ceva care o făcu să se îneca cu cuvintele, care ar fi trebuit să-l înțepe cât mai dureros. Se pregătea să-i spună că el nu poate să-i ofere extazul, că l-ar fi preferat pe primul întâlnit... Dar nu le permise acestor cuvinte să-i sară de pe buze. Rămase întinsă, cu pleoapele strânse, așteptând. Orice.

— Mă jur pe Dumnezeu, m-am săturat! Priviți la ea! Stă aici ca o muceniță, închizând ochii, ca să nu-l vadă pe acest om primitiv, gata s-o sfâșie! Nu-i amuzant?

Începu s-o mângâie ușor. Și deodată, pișcând-o dureros de obraz, îi dădu drumul. Fanny continua să stea întinsă pe dușumea, fără să clipească. De undeva, auzi vocea lui.

— Poți să-ți pui halatul și să te duci la baie. Nu te voi deranja, așa că n-ai decât să te mângâi singură cât vrei.

— Trebuie să înțeleg că mă vei lăsa să plec? întrebă ea, nedeșchizându-și ochii.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc dragă, dar vei mai rămâne aici un timp, până când voi hotărî ce să fac cu tine. Distrează-te cu propriile tale mângâieri și cu amanții tăi imaginari. Iar când te vei plictisi și vei dori ceva real... poți să-mi trimiți un bilețel, și dacă mă vei ruga frumos și nu voi fi ocupat... poate că te voi vizita... dacă genul tău de frumusețe îmi va mai trezi dorința.

Genul ei! La ce naiba s-o fi gândit acest orgolios, cumpătat, vicios... O, Doamne! se ridică brusc în capul oaselor, pe dușumea, și privi cu ură după Antonio, care închise ușa. Ce-i de făcut? Să-l roage să se întoarcă? Mai curând iadul, în care acest lup, acest diavol era vioară întâia, se va preface în rai, decât să se înjosească ea într-un asemenea hal. Oricum nu va rămâne mult timp aici. Va vedea el, și asta încă foarte repede!

Capitolul 34

— După cum vezi, din nu știu ce ironie a soartei, te mai doresc, vrăjitoare cu corp desfrânat și cu minte de găină! Și cât timp simt acest lucru, te voi ține în seraiul meu, strămoși mei își țineau în prizonierat femeia iubită. Ești a mea și numai a mea, clar? Te sperie acest lucru? Așa că vei fi nevoită să faci ce-ți voi porunci!

— Ce, de exemplu? Dacă nu-i cumva o depravare...

Fanny se opri, amintindu-și ce efect avusese acest cuvânt data trecută. Antonio o sărută grosolan și apoi, convingându-se că-i pierise pofta să continue, începu să-i sărute ușor corpul. La început ea se mulțumi să rabde, iar apoi începu să-i răspundă la mângâierile lui, irezistibil, furtunos.

După plecarea lui Antonio, ea auzi vuietul elicopterului și înțelese că acesta plecase... probabil la una din amantele sale. Ce-o privește pe ea? Acum, când el nu era prin preajmă, putea să se gândească la evadare.

De ce oare până acum nu făcuse nimic, să-și pună în aplicare intenția?

Este posibil ca amânarea să fi fost condiționată de posibilitatea ei de gândire, redobândită. Fanny cugeta, disprețuindu-și propria ființă. Desigur, el n-o să dispară, singur îi spuse că îl trage ceva către ea. Are de gând s-o țină mai departe în această temniță, precum un duce de acum câteva secole care avea putere deplină asupra vieții și morții

supușilor săi? «Dreptul seniorului», nu cumva bătându-și joc de ea, chiar el rostise această expresie? Dar acum e secolul XX. Nu va îndrăzni să țină o femeie aici împotriva voinței ei. Deși... în ce constă această voință?

Desigur, se va întoarce! Acest egoist, acest maniac. Da poate, c-ar fi meritat să se mai prefacă o dată că se simte prizoniera lui. O singură dată, înainte de a pleca pentru totdeauna. În orice caz, această farsă se apropie de sfârșit!

Din fericire îl are pe Angelo, acest frate nefericit al ducelui, împotriva căruia Antonio avea o aversiune profundă. E gelos, vedeți! Angelo are motivele lui ca s-o salveze. Cavalerul «l-londei» scilicitoare, aștepta semnalul de ajutor... pe care ea totuși nu se grăbește să-l dea. Posibil, pentru că este convinsă, că Antonio se va lansa în urmărire, ca un lup ce-și simte prada...

Nu oricine, ci Serafina o întoarce pe Fanny la realitate. Oh, această Serafina, cu aforismele sale furtunoase! Încă până la venirea ei Fanny descoperi pe balconul ei câteva ziare. Asta-i desigur mâna lui Angelo, a cui poate să fie oare? Dintre pagini zâmbea mama Eliza, amintindu-i că nu se află departe de aici. Parcurgând cu nerăbdare paginile, Fanny se opri la câteva observații închinat lui Antonio, ducele de Cavallieri, neluându-i în seamă succesele din domeniul afacerilor.

Într-o observație era vorba despre amanta lui actuală, o manechină franțuzoaică. Alta vorbea despre vechile lui aventuri. Autorul acestor observații făcea aprecieri la adresa ducelui, ca despre un om care «este ager» și nu trăiește niciodată cu aceeași femeie mai mult de 6 luni.

Și fără aceste observații, Fanny știa cu cine are de-a face. De ce nu se întoarce, dracu să-l ia?

Trecură deja 48 ore, iar el nu apărea! Ce vrea să dovedească? Când va binevoi să se întoarcă, ea nu va fi aici. La urma urmei va afla adevărul, dar asta va fi numai o parte a răzbunării. Dacă ea nu-l va trimite la închisoare pentru răpire, atunci îl va face de răs. Va apărea la proces într-o rochie albă, iar toți vor începe să plângă.

Ca de obicei, Fanny se bronza pe terasă, cuprinsă de gânduri lipsite de bucurii.

— Señorina, treziți-vă vă rog. Nu-i bine să dormiți la soare.

Doamne, se gândi Fanny, de când am ajuns aici nu mai am nici o rușine!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fanny, gândindu-se: nu cumva s-a terminat totul? Sau ducele a binevoit totuși să se întoarcă? Întrucât

intendenta păstra tăcerea. Fanny spuse pe același ton caustic: Dacă s-a întors, transmițeți-i că m-am săturat până-n gât și nu vreau să-l văd. Nu voi mai permite să mă țină aici cu forța! Sau așa se poartă cu toate femeile?

— Nu, seșnorina, sunteți prima femeie pe care ducele a adus-o în castel. Ajungeau și până la noi zvonuri, în marea majoritate din zăare, despre aventurile lui, dar niciodată n-a adus femei aici. Niciodată. Iertați-mi sinceritatea, seșnorina, dar are și ea folosul ei. Sunt o femeie bătrână și-am văzut multe, dar...

— Iartă-mă, Gina, spuse Fanny fără chef, se ridică în capul oaselor și simți că trebuie să-și acopere goliciunea. Luă cu plăcere din mâinile Ginei ceva țesut din bumbac indian.

Urmă o scurtă pauză. Dumnezeu știe de ce, lui Fanny i se făcu frică. „Aventurile lui!” Gina rostise aceste cuvinte pe un ton obișnuit. Drace, oare va continua să se agațe de acest om care are o legiune de amante în toată lumea? Iar acest fariseu, acest ticălos, a îndrăznit să-i interzică fratelui să se însoare cu femeia iubită, în timp ce chiar el profitase de această femeie, împotriva voinței ei, neluând în seamă urmările.

— Gina... Ai vrut să-mi spui ceva? Cred că-ți dai seama că nu voi mai sta mult timp aici?

În loc să-i răspundă direct, Gina se agăța de fraze spuse pe ocolite, străduindu-se să mute discuția pe un alt făgaș.

— Cred c-ați făcut insolație. Ce-am spus eu? Nu numai că-i dăunător, dar e chiar periculos pentru sănătate. Să mergem în casă, seșnorina.

Intendenta mai ezită mult timp, chiar dacă era clar că nu venise degeaba. Fanny îi răbdă toate observațiile și se lăsă chiar dusă la baie. În imensa cadă de marmură curgea deja apa. Ah, cada, simbolul decadentei, edificiul amantelor capricioase, depravate, a căror funcții erau să albe grijă de stăpânul lor. În mod intenționat, Fanny se concentra la aceste gânduri, numai să nu-și amintească de mâinile lui fine, care de atâtea ori atâtea ori îi săpunea spatele... și restul.

— Gina!

Femeia nu plecase ca de obicei, lăsând-o pe Fanny să se delecteze în baie; era clar că își căuta un pretext ca să nu plece, de exemplu, verifica dacă prosoapele pufoase sunt la locul lor și se simțise ușurată atunci când Fanny deschisese discuția.

— Da, seșnorina?

— Spune-mi, Gina, când s-a construit această baie luxoasă? Și de ce nu există un duș modern?

— Cred că pe timpul răposatului duce, senorina. Această aripă a castelului este cea mai veche. Totuși, răposata ducesă a ținut să se instaleze aici. Așa îmi povestea mama, care a fost aici intendentă înaintea mea. Eu eram tânără, dar deja de la cincisprezece ani o ajutam și le țin bine minte pe cele două ducese. Pe atunci nu era încă încălzire centrală, iar eu trebuia să le car ulcioare mari cu apă fierbinte. Le trebuiau foarte multe!

Intendenta care era de obicei foarte reținută, începu să pălăvrăgească.

— Probabil că vă plictisiți ascultându-mă. Toate acestea s-au petrecut cu mulți ani în urmă și unii ani chiar aș vrea să-i uit.

— Nu, nu, spuse iute Fanny. Nu te opri, te rog. Aș vrea să-mi clarific multe lucruri, asupra mea planează imaginea răposatei ducese; doar a locuit în aceste camere, portretul ei și astăzi mai atârna aici pe perete, nu în galeria de artă. Așa-i că pictorul n-a vrut s-o flateze și că într-adevăr a fost o femeie extraordinar de frumoasă. Mi se pare mie, sau mi-ai spus că era spaniolă?

— Da, señorina, era din Spania și era o adevărată frumusețe, deși foarte tânără. Soțul nu-i refuza nimic. Era destul doar să facă aluzie și avea totul la picioare: briliante, veșminte luxoase... Erau timpuri grele pentru țara noastră. Acum, datorită ducelui nostru, familia este foarte bogată, dar au fost vremuri când nu o duceau prea bine, dar oricum, orice capriciu al ducesei era lege pentru cei din jur. Avea totul!

— În afară de libertate, o întrerupse sec Fanny. Această istorie se deosebea întrucâtva de cea pe care Gina i-o spusese mai devreme despre biata mireasă tânără, prizonieră a soțului tiran... Și apoi, ce-a fost cu absențele dese ale ducelui, când pleca departe, ca să-și viziteze nenumăratele amante? Nu s-ar putea ca, în acest castel luxos, ea să se fi simțit ca într-o închisoare? Nefericită femeie!

— Señorina nu înțelege... Totul a fost altfel. Într-adevăr, imediat după nuntă ducesa a rămas gravidă. Atunci a cerut să i se pună la dispoziție acest apartament, iar soțul ei început să lipsească mult timp de-acasă. Avea multe treburi. Pe atunci nu erau elicoptere, drumurile erau proaste și foarte periculoase, munții erau plini de bandiți. Prințesa nu-l putea însoți pe duce.

— Dar după aceea? întrebă Fanny, mirându-se de perseverența ei. Nu uitase că tânăra martiră murise din cauza absenței ajutorului medical. Dacă soțul răzbunător ar fi avut pentru ea vreun grăunte de

iubire, atunci ar fi iertat-o!

— Spuneți-mi seînorina, dac a aţi avea un copil care ar avea nevoie de grija şi de m ng ierile mamei, l-aţi fi părăsit şi aţi fi plecat în călătorie?

— Cu siguranța, nu. Nu-i a a că nici ea n-a făcut-o? Dar so ul a fost prezent la na terea copilului? Chiar nu putea rămâne la castel câteva zile?

Copilul de care era vorba era Antonio! Ce gând ciudat! Oare şi-l poate închipui mic şi lipsit de apărare?

De pe fața întunecată a femeii în vârstă nu se putea citi nici o expresie:

— Desigur, a fost prezent la na terea fiului, chiar dacă so ia nu voia să-l vadă. Doctorul făcuse totul ca s-o pregătească, însă ea tot nu era pregătită pentru suferin ele inevitabile.  n ce hal  ipa!  mi astupam urechile pentru a nu auzi blestemele adresate so ului ei. Iar apoi...

— Da?

— Apoi nu dori să-şi vadă nici so ul şi nici copilul nou-născut. Ce-i drept după un timp, a acceptat să i se aducă copilul adăpost, dar asta numai pentru că o durea pieptul. După ce-şi hrănea copilul, de fiecare dată îşi întorcea fața de la el. Nu l-a legănat, nu l-a ținut în bra e, a tot plâns, până ce la castel a fost adusă o doică din munți, al cărei frate... Gina făcu o grimasă şi continuă: De copil s-a găsit cine să aibă grijă, dar ea avea şi un so , seînorina. L-a respins şi pe acesta. Oricât se străduia ducele, orice  i dăruia, ea n-a mai vrut să împartă patul conjugal cu el! Pretindea mereu daruri şi iar daruri ca recompensă pentru na terea mo tenitorului, iar  ducele nu-i refuza nimic în speranța că-i va trece cândva. De atunci absenta din ce în ce mai mult. Odată eu însumi l-am auzit cum  i spunea unui prieten că nu-i mai poate suporta ura, pe care ducesa nici nu se gândea s-o ascundă.

Apa din baie se răcise. Fanny deschise ma inal robinetul de apă caldă.  n pofida a tept rii, vechea poveste istorisită de Gina, o cucerise, încât uitase cu totul de situația ambiguă în care se afla sub acest acoperiș. Nici măcar n -şi punea întrebarea de ce Gina alesese acest moment pentru a-i destăinui via a familiei.

—Deci, absen ele lui au devenit tot mai lungi, iar ea... b igui Fanny.

Gina părea rătăcită undeva în trecut; degetele ei slabe, muncite numărau mătăniile; îşi fixase privirea în gol, deasupra capului lui Fanny. Acesta era un moment de iluminare şi de grele cugetări.

— Putea s-o ia cu dansul. Probabil că-i lipsea societatea altor oameni. Voia să se gătească, să-și pună bijuteriile, să meargă la operă, la balet, sau la un cocktail. Putea s-o ducă la o consultație la... specialiști în problemele căsătoriei nu existau atunci, dar măcar la un psihanalist. Era într-adevăr o copilă!

— Nu uitați, seșnorina, că erau vremuri grele. Războiul, la care toți se așteptau de mult, răsturnase lumea cu dosul în sus. Toate acestea se petreceau într-un moment nepotrivit. Deși, într-un timp când ducele era plecat, mi s-a părut că ducesa se schimbase în bine. Copilul fusese întărcat și ea permise să-i fie adus în apartamentul ei. Chiar începuse să se poarte mai bine cu doica, discuta mult timp cu femeia aceea incultă, care-și pierduse copilul nelegitim. Ah, câtă durere n-a adus această prietenie!

— Ești nedreaptă, o apără Fanny pe ducesă. Ce-i rău dacă o femeie tânără caută înțelegere, dacă are nevoie de un interlocutor și în sfârșit îl găsește? Și apoi... Mi-ai spus că și-a recunoscut fiul?

În vocea bătrânei femei se auziră nuanțe aspre.

— Ea se purta cu el ca și cu o jucărie, când îl mângâia, când îl respingea. Cât despre privește prietene, atunci... Doica avea un frate, unul din cei mai periculoși bandiți, care-i prădau pe oamenii lipsiți de apărare. S-au cunoscut...

— Și el a devenit tatăl lui Angelo? Fanny scăpă aceste cuvinte mai devreme decât ar fi vrut. Serafina nu se miră, îi aruncă o privire dojenitoare.

— Da, Angelo, e fiul tatălui lui...

— Și a mamei sale, se înțelege, pară Fanny. Ah, bietul de el! Dacă cineva în această poveste merită compasiune, în afară de ducesă, atunci acesta este copilul trimis în locuri străine. Și chiar acum...

— Angelo își face singur neplăceri, seșnorina. Și, îmi cer scuze, abuzează de situația sa. Profită de bunătatea ducelui. Simte că nu poate fi pedepsit și-și permite cam multe. În S.U.A. a intrat într-o poveste urâtă, așa că nu-i nimic de mirare în faptul că l-au expulzat din țară. Cine-i vinovat că s-a abătut de la drumul cel drept? Nici măcar nu l-au băgat la închisoare, ca pe alții, i s-a dat posibilitatea să se întoarcă în țară, ca un om liber. Vă implor, fiți atentă, nu vă-ncredeți în acest om. Iar dacă mi-am permis să vorbesc cam multe, asta-i pentru că mă doare sufletul pentru celălalt băiat. Pentru copilul nefericit care a crescut cu gândul că mama nu l-a iubit și, la urma urmei, l-a părăsit fără nici un regret. Există cicatrici care rămân pentru toată viața, chiar dacă copiii devin oameni maturi, învățând prea devreme să-și ascundă

Capitolul 35

De mică Fanny fusese învățată să gândească rațional, i se sugerase că și sentimentele trebuie analizate la microscop. Să urmărească fenomenele în evoluție. Până acum reușise. Iată și astăzi cu Gina... Ce zi ciudată!... E bine că a reușit să răspundă cu sinceritate la sinceritate. Deși, oricât și-ar fi forțat Fanny imaginația, îi era greu să și-l închipuie pe Antonio un bebeluș.

— Te rog, Gina, încearcă să privești lucrurile lucid. Apa se răcise, iar Fanny se grăbi să iasă din cadă. Gina îi oferă un prosop plușat. Privirea fetei căzu asupra imaginii din oglindă, dar ea se întoarse numaidecât.

— Îți apreciez încrederea, dar... Trebuie să vezi o diferență! Eu nu-i sunt soție, asta în primul rând. Știi ce sunt, adică în ce m-a transformat. Deși singură sunt vinovată pentru că am permis acest lucru. Nu vreau să învinovățesc pe nimeni. Eu ar fi trebuit... Fanny își mușcă buza de jos și începu să se șteargă cu prosopul. Apoi continuă, coborând vocea: Nu poți să nu înțelegi că trebuie să fug de aici. Situația mea a devenit insuportabilă. Nu-i voi permite să se poarte cu mine ca și cu o păpușă. Iar Antonio spune că nu-mi va da drumul până când nu se va sătura de jucat. Pentru Dumnezeu, cum pot fi comparată cu mama lui, care și-a părăsit propriul copil? Nu am nici un fel de sentimente pentru Angelo, dar dacă el e singurul, care mă poate ajuta să-mi recâștig libertatea și demnitatea de om... voi apela la serviciile lui.

Gina începu să-și frângă mâinile.

— Dar vă rog, seșorina! Desigur, ducele are multe neajunsuri dar cine nu are?

Niciodată nu a mai adus femei în castel. N-a fost atașat de casă, niciodată n-a rămas prea mult aici. Totuși, de când ați apărut aici, parcă ar fi alt om. Acum e pur și simplu un-pachet de nervi. Ducele și-a lăsat afacerile la voia întâmplării, deși întotdeauna le-a acordat o mare atenție. Însă acum nimic nu-i trebuie, numai de dumneavoastră are grijă. Da, seșorina! Nu plecați, chiar dacă între dvs. și el va izbucni o ceartă. Oamenii se ceartă numai, dar nu sunt indiferenți unul față de altul. Oare nu-i așa?

Doamne! Cum să suporte această neașteptată avalanșă de cuvinte și gânduri? O sfâșiau gânduri contradictorii și nu voia să și le lămlurească sub privirea binevoitoare, dar insistentă, a Ginei.

— Vreți să vă aduc ceva rece? Apă minerală sau vin alb? Apoi ar fi bine să vă odihniți. Voi avea grijă să nu vă deranjeze nimeni și vă voi aduce mâncarea în cameră.

Fie ca s-o necăjească, fie ca să-și ascundă adevăratele sentimente, Fanny întrebă nu fără o doză de șiretenie:

— Dar dacă nu-mi trebuie nimic în afară de libertate? Măcar să călăresc puțin, sau să nu mănânc aici în sufragerie. Ce zici de asta? Ți-a lăsat anumite instrucțiuni înainte de a-și lua zborul?

— Vă torn niște vin, seșorina, și odihniți-vă puțin cât timp soarele mai e încă sus. Sunt convinsă că ducele se va întoarce curând și dacă va vrea Dumnezeu, totul se va schimba în bine.

Calmă de tot, Fanny privi în urma Ginei care se retrăgea în grabă. Vrajitoare bătrână! A sădit sămânța îndoielii și o șterge de pe câmpul de bătaie ca să nu fie contrazisă.

Selectând în minte cuvintele potrivite pentru această situație, Fanny gusta absentă din vinul pe care i-l adusese Gina. Era vinul ei alb preferat. Intendenta nu uitase nici de gustări: câteva feluri de brânză și plăcinte din susan. Aducându-i toate acestea, bodogănea că seșorina uitase să-și ia micul dejun și va slăbi. Cât despre vin, acesta este folositor și pentru siluetă și pentru sănătate.

Fanny nu observă când ațipi, rămânând îmbrăcată cu halatul chiar dacă voise să se schimbe. Trebuia să-și calce blugii și bluza. Dar asta mai târziu, deocamdată se cufundă într-un somn cu vise îngrijorătoare.

Deodată ceva făcu să se trezească.

— Antonio?

— Nu, eu sunt, Angelo. Te rog, nu țipa. Mă tem că Gina a pus vreo slujnică de pază ca nu cumva să fii o lunatică ce se plimbă dormind. Hei, nu dormi? Scuză-mă că am venit fără invitație oficială, dar cred că ți-ai dat seama, nu recunosc formalitățile. Nu dormi?

Nu, Fanny nu dormea. Se ridică brusc în capul oaselor și începu să clipească obișnuindu-se cu semiîntunericul din dormitor. O ușoară durere de cap îi aminti de cele câteva pahare de vin alb pe care le băuse în ajun.

— Angelo? De ce...

— Acum e corect: Angelo, nu-i Antonio. Ascultă, nu cumva ai făcut prostia să te îndrăgostesti de el? Sunt aici pentru că, nu demult, mi-ai făcut o aluzie foarte transparentă în prezența fratelui meu artăgos

și am tot așteptat un semn, mai ales după ce ți-am lăsat câteva ziare. Le-ai citit?

Angelo se așeză chiar pe pat, iar Fanny trase cearșaful cu un gest întârziat.

— Încă te mai jenezi? Credeam că nu mai ești călugăriță. Nu-ți fă probleme că stau pe pat. Nu te teme, nu voi spune nimănui cine ești în realitate pentru că, așa cum ți-am spus, sunt din cei care știu să-și țină cuvântul. Și, încă ceva. Fac parte dintre cei meticuloși, mă înțelegi? Păstrez toate materialele despre Eliza Machen și despre copiii ei, inclusiv fotografiile. Dar poți avea încredere, îmi voi ține gura. Să știi că n-am violat niciodată pe nimeni, cu atât mai mult cu cât tu ești «firimitura Elizei» chiar dacă ai apucat să crești. Pe scurt, înainte de a adormi iar... Tot mai ai intenția să evadezi de aici? Acum e timpul și, în afară de mine, nimeni nu te va ajuta. Dar dacă te-ai răzgândit...

— Sigur că nu! Fanny se foi neliniștită pe pat. Îi era rușine că, somnoroasă, pronunțase numele fratelui mare. Nu trebuia să bea atât și să asculte poveștile Ginei.

— Ești sigură?

Ea se supără.

— Firește. Înțelegi, el a plecat, iar eu m-am bronzat la soare și m-am simțit aproape ca-n vacanță.

Cuvintele ei nu părură prea convingătoare și-acum, când ochii se obișnuiră cu întunericul, Fanny îl văzu pe Angelo strângând din umeri.

— Iată ce vreau să-ți spun! Mă pricep la oameni și una din cauzele care m-au îndemnat, ca să zic așa, să pun mâna pe armă a fost faptul că mi-am dat seama că ești o femeie inteligentă, independentă. Deodată aflu că mama vitregă a fratelui meu Antonio s-a hotărât să-i facă o surpriză, să vină pe neașteptate aici și să afle de ce nu l-a văzut de atâta timp plus să-i aducă aici o femeie tânără, foarte bogată, logodnica lui. Mi se pare că au vorbit deja. Corectează-mă dacă cumva greșesc, dar m-am gândit că, probabil, acum e momentul să-ți ofer serviciile mele. Desigur, hotărăști singură...

— Logodnica lui?

Toate iluziile ei vagi se spulberară într-o clipă, nelăsând în sufletul lui Fanny decât ciudă pe ea și pe Antonio, care-și diviniza mama vitregă și reușea să-și găsească o logodnică, cu tot disprețul lui pentru femei. Blestematul!

— Te rog, mai încet! Femeile nu vor ajunge aici mai devreme de ziua de mâine; n-am putut face rost mai repede de un elicopter, așa că mai avem timp. Te sfătuiesc să nu-ți faci probleme, deși știu că nu ești

prea sperioasă. Pur și simplu va trebui să mă urmezi și să-mi asculți sfaturile, pentru ca totul să fie O.K. O vom șterge cât ai clipi, iar fratele meu, ducele, nu va ști nimic până când nu te vei afla la adăpost. Apropo, iartă-mă dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Lucille în realitate? Mi se pare că am citit undeva...

Plină de mânie și neuitând să-i coboare vocea, Fanny îi povestește pe scurt evenimentele, care o împinseseră spre acest sfârșit trist. Desigur, unele lucruri le trecu sub tăcere, chiar dacă-și dădea seama că el citea, cum s-ar zice, „printre rânduri”.

— Ești convinsă că nu vrei să fugi chiar acum? se informă el, când povestirea luă sfârșit. De ce vrei să ai noi neplăceri? Dacă ducesa te va găsi aici, va avea loc o scenă de nedescris, cu toate că e foarte politicoasă, ducesa poate fi mai rece decât cel mai sălbatic barbar. Ce se va întâmpla dacă Gina nu va reuși să-ți ascundă prezența? E mult mai bine...

— Ba nu! spuse Fanny, trăgând de cearșaf și bucurându-se că n-are la îndemână nimic care să poată fi spart. Vendetta. Ah, ce bine înțelegea acum sensul acestui cuvânt!

— Totuși...

Fanny trase în piept aerul răcoros al nopții și spuse cu voce mai liniștită:

— Nu plecăm astăzi, ci mâine seară, dacă ești de acord să riști. Cred că trebuie să-i deschidem ochii mamei lui vitrege, s-o obligăm să vadă adevărata esență a fiului său vitreg. E... o lichea și vreau să mă răfuiesc cu el! Nici măcar n-o fac pentru mine, ci pentru Lucille. O, sunt convinsă că mama Eliza va fi entuziasmată! Se va mândri cu mine și cu tine.

— Așa crezi? În sfârșit, voi face cunoștință cu mama ta! Lui Fanny i se făcu rușine că-l manipulează pe Angelo. Era atât de fericit, atât de încredzător în sine! Nu-ți face griji, așteaptă-mă aici, cam la ora asta, și descotorosește-mă de servitori. Totul va fi O.K. Singurul lucru de care îmi pare rău e că nu le voi vedea mutrele când le vei spune adevărul.

Angelo va fi mândru de ea, se jură Fanny după ce acesta plecă pe nesimțite, așa cum venise. Savura cu plăcere fiecare amănunt al viitoareii răzbunări. Acum va fi și răzbunarea lui. Ei sunt cei care vor râde la urmă!

Fanny se agita, se foia pe patul imens. Nu putea adormi deloc. Probabil îi făcuse rău soarele.

Fanny sări din așternut și fugi la frigider. Ce aiureală i-o fi trecut

prin minte? Să se îndrăgostească, și încă de cine?! Nu, în inima ei este loc doar pentru dispreț și ură, nu pentru dragoste! Cum de-a putut să se gândească la una ca asta?

Înciudată pe sine, străduindu-se disperată să se gândească la altceva, Fanny luă o gură de vin. Din oglindă o privea o fată cu părul lung, care-i curgea pe umeri și-i ajungea până la sâni...

«Gata, ajunge!» porunci Fanny. E sătulă până-n gât! Nu cumva a făcut rău că nu a fugit cu Angelo în această seară și se condamnă la o nouă așteptare? Ziua de mâine îi va arăta acest lucru!

Capitolul 36

Ziua de mâine, pe care Fanny o aștepta și de care se temea, veni destul de târziu. Oricum această zi sosise, adică momentul când trebuia să se scuture de toate iluziile.

Deschizând ochii, Fanny surprinse o privire atentă. Camerista, care ședea lângă pat, sări într-o clipă în picioare și fugi spre ușă, spunându-i din mers:

— Bună dimineța, señořina. Imediat o chem pe Gina.

Gina și Esmeralda, se întreceau în a o convinge pe Fanny că această zi nu trebuie să se deosebească de cele precedente. Señořina are cearcăne sub ochi, așa că trebuie să mai doarmă.

Fanny abia reuși să strecoare și ea o vorbă, cerând să i se aducă micul dejun, deși mai târziu nici măcar nu se atinse de mâncare. Ea se prefăcu că este de acord și-și expuse dorința de a se culca din nou în așternut.

— Excelent, señořina. Eu voi fi ocupată, dar Esmeralda va sta la ușă, pentru cazul că veți avea nevoie de ceva.

— Mulțumesc, Gina. Ceva m-a obosit peste măsură.

Trecu o oră. Fanny se miră cât de multă răbdare putea să aibă. Nu-i nimic, a așteptat destul, dar imediat va intra în acțiune! Se ridică în picioare și bătu în ușă.

— Esmeralda! Ești aici?

Fata intră ca vântul în dormitor.

— Da, señořina. Tot timpul voi fi aici. Vă trebuie ceva?

— Da, te rog să-mi pregătești baia și adu-mi puțin vin. Dacă nu știi unde e, întreab-o pe Gina.

Fanny se concentrase asupra scenariului elaborat de ea, calculase exact timpul ca și cum ar fi știut că ducesa va lua o gustare în

apropierea piscinei.

Mai târziu Fanny își amintea doar o imagine: două fete de femei se întorseseră spre ea într-o uimire surdă, urmărindu-i apariția triumfală pe scenă. Totul era absolut firesc, jocul se contopise total cu realitatea.

Chiar și mimarea încremenirii de uimire fusese un episod mai presus de perfecțiune. Fanny se convinsese cu ciudă că una din femei este foarte tânără și destul de drăguță. Blondă și desigur, searbădă.

— O! Îmi cer scuze... n-am știut că este cineva aici. Sunteți prietenele lui Antonio? Cât de plăcut e să faci conversație cu cineva! Este excelent că ați cerut să vi se sevească masa aici, și nu în dormitorul meu sau în sufrageria înăbușitoare. N-ați avea nimic împotriva, dacă plonjez așa după cum am plănuir? De la plecarea lui Antonio nu am mai făcut baie în bazin, iar bălăcitul în cadă nu-i deloc modern. Mă înțelegeți?

— Bine ați venit! Primul lucru care-i sări în ochi fură petele urâte, cărămizii de pe fața palidă a blondei. Fanny îi trimise un zâmbet dulce și-i spuse: Mi se pare că trebuia să mă prezint de la început. Mă cheamă Lucille, sunt prietena lui Antonio, cel puțin în momentul de față. Dar dvs. cine sunteți?

Cea mai tânără dintre femei sări în picioare, răsturnând scaunul. Fanny constată că aceasta avea o voce țipătoare.

— O - o! Uf - uf! Madonna mia, nu voi permite o asemenea înjosire, chiar de dragul titlului de ducesă! Am destui bani, iar pe lume sunt destui bărbați care mă respectă și n-ar permite să trăiesc sub același acoperiș cu o târfă ieftină! Cu un gest dramatic arătă spre Fanny spunând: Priviți numai la această neobrăzată târfă americană, care se laudă că este iubita fiului dvs. și se plimbă goală în fața tuturor! Eu...

— Doamne Isuse! Ce-am făcut de se scandalizează în halul ăsta? Doar nu-s vinovată că sunt aici. Eu și Felix ne-am hotărât să ne căsătorim, iar fratele lui mai mare m-a răpit și m-a adus aici. Știu că Antonio, din când în când, se încurcă cu alte fete care sunt dispuse la diferite perversiuni, dar pe mine nu mă privește!

Vocea ascutită, stridentă, pe care începuse deja s-o urască se mai ascuți. Blonda uitase cu totul că este o lady.

— Târfă! Japiță murdară! Vedea-te-aș înecată!

— Ajunge, tânără lady! Duceți-vă imediat în camera dvs. și nu uitați să vă luați prosopul. Voi discuta cu dvs. mai târziu. Iar tu Lola, termină cu scandalul, căci ți se strică tenul. Să mergem și să vorbim

între patru ochi.

Servitorii dispărură ca prin farmec, în orice caz, bărbații. Fanny ieși din piscină, iar Gina îi întinse prosopul. Avea aceeași privire, ca și ducesa.

— Ah, ce ieșire urâtă ați avut! Cum de-ați putut spune aceste cuvinte ca o... cum v-a spus și seșnorina Lola. S-o jigniți pe ducesă în propria-i casă! Când va afla ducele, nici nu-mi pot imagina consecințele.

Când se întoarse în dormitor, în închisoarea ei, Gina îi adresă o rugămintă care făcu să-i năvălească sângele în obraz:

— Seșnorina trebuie să binevoiască să rămână și să se îmbrace cu ceva înainte de a fi chemată la ducesă. Dacă seșnorinei îi e foame, i se va aduce prânzul.

! «Pâine și apă?» era cât pe ce să spună Fanny, dar se stăpâni. Mare lucru, câteva ore! De ce să se teamă? Iar la întoarcerea lui Antonio, ea va fi departe. În schimb el va afla că scumpa lui logodnică nu-i mai este logodnică! Și acesta va fi numai primul șoc care-l așteaptă.

Fanny începu să se schimbe: își îmbracă blugii strâmți și o cămașă scurtă de bumbac pe care o legă cu un nod sub sâni. Iar acum... Ce să facă: să se machieze ca să pară vulgară sau să nu se machieze deloc? Nu, nu, machiajul prea provocator n-ar fi bun, din cauza lui Angelo; care ar putea crede că-i face avansuri. Până la urmă recurse la un compromis cu sine: își vopsi ușor pleoapele, și-și acoperi buzele cu un ruj mat.

Din obișnuință Fanny își ridică ochii la portretul ducesei de Laziani, mama lui Antonio și a lui Angelo. Femeia nefericită își atârname de gât medalionul cu imaginea lupului, considerându-l deja îmblânzit.

— A fost o femeie micuță, egoistă și foarte stricată, pe deasupra și lipsită de minte, chiar dacă Vittorio s-a îndrăgostit de ea. Totuși, nu-i asta problema. Am urcat din greu aceste trepte, pentru a vorbi despre dvs.

Sărind brusc în picioare, Fanny întâlnește privirea rece, oțelită a ochilor ducesei.

— O! Dacă-aș fi știut, aș fi coborât eu! Aș fi vrut să vă explic că n-am avut nici cea mai mică intenție s-o jignesc pe tânăra dvs. prietenă.

Ducesa izbucni subit în râs.

— Ați reușit ceea ce v-ați propus: Lola a insistat să plece imediat. Însă chiar ați crezut că mă veți impresiona cu înfățișarea aceasta de

fetiță cuminte după acel spectacol jucat cu atâta virtuozitate. Luați loc vă rog, mă voi așeza și eu.

— La ce-am rămas? A, da. Ce faceți aici? Nu sunteți genului de femeie care să-i placă lui Antonio. Vom vorbi sincer, bine? Dar ce i-ați spus de Felix, fiul meu? Da, da, Felix. Când am vorbit cu el ultima dată la telefon, tocmai se căsătorise cu o fată, pe nume Lucille și cât de curând va fi tată. Chiar despre asta voiam să vorbesc cu Antonio. Mă tem că își ia prea în serios rolul de cap de familie și-și exagerează responsabilitățile; dar el cu Felix au fost întotdeauna cam impulsivi! Deci, ce caută Felix în povestea asta? Și faptul că Antonio v-a suflat de sub nasul lui? Trebuie să-ți spun, fetița mea, că îmi cunosc foarte bine copiii, și pe cel născut de mine, și pe cel vitreg. Ceva nu-i în regulă în ceea ce spui.

Fanny nu era dispusă să dea explicații.

— Ei... Eu și Felix...

— Cum adică? Când? De cel puțin un an se întâlnește cu actuala lui soție, cunoșteam foarte bine acest lucru, ca și faptul că Antonio era împotriva acestei căsătorii. Toată viața a trebuit să fiu un fel de amortizor între ei! Cum arată Felix?

Această întrebare o luă pe Fanny pe nepregătite.

— Ei... este brunet...

— M-am gândit eu! Ducea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Copila mea, dacă nu ăi pregătită o altă minciună, îți propun atunci să spui adevărul.

— Nu, nu fac parte din categoria mincinoșilor patologici, spuse Fanny.

— Mulțumesc, asta-i ceea ce am vrut să aud. Sunt foarte bucuroasă. Liniștește-te și spune-mi adevărul.

Privind fața calmă a ducesei, Fanny își spuse că-și poate permite să cedeze; doar peste câteva ore se va întâlni cu Angelo. Desigur, nu-i mincinoasă din naștere, nu minte decât atunci când o enervează cineva. Și nu mai poate ea de Antonio.

— Ei... problema e că... eu sunt sora lui Lucillei și am fost de acord să joc rolul ei, pentru a-i distra atenția lui Antonio, până când ea și Felix...

Ducea dădu din cap mulțumită.

— Asta nu mai este lipsit de sens. Continuă te rog. Chiar dacă pe undeva ai mai greșit împotriva adevărului, sunt convinsă: va fi o poveste foarte captivantă!

Mai târziu Fanny se gândi că ar putea fi și mai rău. Ducea o chestionase cu atâta amabilitate încât, după ce s-au despărțit, Fanny avu impresia că nu-i fusese pronunțată sentința definitivă. Desigur, Fanny îi mai tăinuie câte ceva și se simți ușurată când eleganta ducesă se pregăti să plece.

—Asta-i, cred că finalul acestei povești depinde de tine și de Antonio. Vreau însă să te avertizez că nu-i unul din cei care se împacă cu înfrângerea, mai ales dacă s-a făcut de râs. Probabil a și citit comunicatul din ziare. Se pare că nici unul din ele nu a neglijat faptul că însuși cardinalul i-a chemat pe Felix și pe Lucille.

Antonio! Ce treabă are ea cu reacția lui? Da, probabil că știe. Prefăcându-se că ar vrea să se culce mai devreme, Fanny stinse peste tot luminile și se băgă îmbrăcată sub așternut. Toată ființa ei era încordată ca o strună. Nu, așa nu merge. Trebuie să-și păstreze calmul și să se gândească cum s-o șteargă mai devreme.

— Hei! E timpul! se auzi vocea lui Angelo și în aceeași clipă auzi vuietul elicopterului.

Condusă de instinctul de autoconservare, Fanny se mișcă ascultătoare, ca un automat. Era greu să-l urmărească pe Angelo, dar chiar se bucura că greutatea acestora o abăteau de la gândurile ei, o ajutau să-și păstreze echilibrul sufletească. Când ajunseră în poiană, Angelo nu mai contenea cu laudele:

— Știi, ești nemaipomenită! «E ceva!», cum se zice în State. Ai mers vreodată pe motocicletă?

În urechile lui Fanny se mai auzea încă zgomotul elicopterului. Frica de mânia lui Antonio o gonia înainte. Era gata să facă orice, numai să scape de el.

— Nu, niciodată. Dar prind din mers. Explică-mi ce trebuie să fac.

«Mai repede, mai repede!» îi repeta vocea interioară. Se așeză în spatele lui Angelo și-l cuprinse cu ambele mâini. Motocicleta porni cu zgomot din vârful dealului. Acum, chiar dacă s-ar fi luat elicopterul după ei, nu l-ar fi putut auzi.

Timpul trecea tot atât de repede ca și milele pe care le înghițea motocicletă. Fanny nu se gândea la nimic, se lăsase cu totul în voia acestei curse nebunești.

— Nu te teme, nu ne va găsi. De unde să știe în ce direcție am

luat-o? Probabil e convins... își imaginează că noi ne facem de cap undeva într-un pat.

Coborâra spre mare, Drumurile deveneau mai largi, începura să întâlnească mașini. Angelo rula nebunește printre ele încât Fanny își închise din nou ochii. Dacă va rămâne teafără, nu se va mai urca niciodată pe motocicletă. Numai de-ar supraviețui acestei curse înspăimântătoare și se va întoarce la viața ei anterioară. Gata cu aventurile! Fusesse nevoie de amestecul Lucillei ca să se dezmeticească. A simțit pe propria-i piele, ce fel de «fericire» e să trăiești fără să-ți faci probleme cu diferite conveniențe și restricții. Pătrunsesse parcă dintr-o lume în alta, unde amintirea „eului” ei o făcuse să roșească deseori.

— Te ții foarte bine! strigă vesel Angelo. De ce te-ai prins atât de tare de mine? Deși, se înțelege, mă simt măgulit.

Cu fiecare milă care-i apropia de Cagliari, Fanny se gândea ce noroc avusese că evitase pericolul. Îl evitase? Sau fugise de el? Nu merita să se gândească acum. Fiecare milă care-i apropia de capitala Sardiniei o îndepărta de castel și de colivia de aur. Se îndepărta tot mai mult de mânia temnicherului ei.

Ducesa se va supăra, iar Gina va clătina dojenitor din cap, comparând-o cu spaniola ghinionistă. Fanny își lăsase la castel toate hainele. Oare le va primi înapoi?

— Iată că am ajuns, vii și nevătămați, după cum ți-am promis! strigă plin de bucurie Angelo, care nu era obosit absolut de loc. Aici totul este îngrădit, iar carabinierilor nu le va plăcea cu siguranță fața mea, așa că va trebui să-ți demonstrezi forța de convingere.

Polițaiul nu se entuziasmă deloc de figura lui Fanny, dar datorită codițelor de adolescentă precum și a insistenței și ușurinței cu care vorbea italiana, acesta se înmuie și le ordonă unor paznici să-i conducă în camera de machiaj, pe tăblița ușii căreia scria: «Eliza Machen». Eliza nu se mira niciodată de nimic, nu se miră nici de apariția fiicei ei pe care n-o mai văzuse de doi ani.

— Fanny! Ce drăguț din partea ta! Și din partea prietenului tău! Ce frumoasă te-ai făcut! Cât de bronzată ești! Dar acesta?...

Eliza se năpustise deja asupra lui Angelo, care nu-și mai lua ochii de la ea. Fanny avu sentimentul că întârziase prezentările:

— Mamă, acesta e Angelo, care a fost foarte drăguț și m-a adus până aici. Angelo, ea este...

— Ai adus-o până aici? Ah, ce drăguț! N-am văzut-o pe Fanny de o sută de ani, așa-i dragă? În ultimul timp tatăl tău a devenit atât de

plcticos, încât rareori reușeam să discutăm. Ați auzit ce-a făcut Lucille? Angelo... Hm, ce nume minunat! Îți place vinul alb? Acolo în frigider este puțin vin, toarnă te rog. Întâlnirea de astăzi trebuie sărbătorită!

Chiar că avem ce sărbători. se gândi Fanny. Într-o clipă, paharele se goliră. Fanny se uita cum mama Eliza cochetează cu Angelo. Apoi începură să i se închidă ochii. Pe jumătate adormită, lui Fanny i se păru că parcă discută despre ea și se miră pentru că vorbeau de parcă ea nici nu s-ar fi aflat acolo. Poate că nici nu e? Fanny vru să tragă cu urechea, dar adormi.

— Dragă! Trezește-te, dragă! Ai dormit șase ore, trebuie să mergem, se auzi vocea mamei Eliza. Angelo! Ești convins că nu i-ai turnat vreun somnifer? N-a băut decât două pahare cu vin alb.

— Jur! V-aș putea oare minți? Nu, pur și simplu e stoarsă ca o lămâie. Sunt prea multe impresii, iar domnișoara Fanny nu e încă obișnuită cu așa ceva. Vă promit, totul va trece repede. Ei, fetițo, sunt eu, Angelo. E timpul să te trezești. Mama ta vrea să plece acasă. Și tu trebuie să pleci.

— Fetițo, cu tine chiar e totul în ordine?

— Desigur, răspunse Fanny mașinal, ridicându-se în capul oaselor și frecându-și ochii somnoroși. Am obpsit peste măsură, asta-i tot. Se întinse evitând ochii Elizei care deveniră atât de înțelegători. Trebuia să mă satur de somn. Unde mergem?

— Unde vrei, fata mea, dar pentru început la hotel. Angelo a fost de acord să fie bodyguard-ul meu. Și întrucât întreg week-end-ul voi fi liberă, m-am gândit că putem da o fugă la Costa Esmeralda unde-i mereu mare veselie. Vii cu noi?

— La hotel este discotecă? Și sunt mulți tineri deghizați? Acum, când Fanny era iar în picioare, simțea că, în ciuda oboselii, ar putea să stea mai mult timp așa.

— Hm, surâse sceptic mama Eliza. Fanny îi zâmbi familiar. Una din trăsăturile simpatice ale mamei Eliza era că nu bătea pe nimeni la cap și nu impunea nimic nimănui. Din moment ce te-ai trezit, piaptănă-te. Vrei ochelarii mei de soare? Ce zici, Angelo?

— Desigur. Așa Fanny va semăna mai mult cu sora sa.

— Ești o minune! Eliza îi puse lui Fanny pe nas o pereche mare de ochelari fumurii. Apoi își mută privirea asupra bodyguard-ului ei. Și Angelo e o minune! De ce nu ne-am întâlnit mai devreme? Dar, cinstită să fii, ești fantastică, dragă! Sunt entuziasmată de bronzul tău și de pieptănătură.

— Mă tem că ne va lua prea mult timp. Mama mia, micuța Fanny s-a maturizat în sfârșit.

— Pur și simplu mă emoționezi! Ne vom distra de minune!

Fanny își îmbrățișă mama. De ce nu poate fi ca Eliza, în fața căreia îngenunchiau toate lepădăturile de pe pământ? Totuși, Fanny se împăca cu gândul că și incomparabilele Eliza și Lucille aveau o calitate comună: «sex-appeal». Ce poate fi mai important pentru o femeie? Cu siguranță, a înțeles acest lucru cam târziu.

— Să mergem. Am un apartament de lux cu două camere. În una îmi țin lucrurile de prisos, apropo, acolo ai ceva de îmbrăcat, baby. Blugii tăi sunt foarte drăguți, trezesc apetitul, dar asta nu înseamnă că n-ai voie să ieși din ei.

Bucurându-se de această posibilitate, Fanny îi permise lui Angelo s-o cuprindă de talie; cu cealaltă mână o cuprinsese pe mama Eliza.

— Ei, nu sunt un norocos? Așa frumuseți! Toți vor muri de invidie. Complimentele lui Angelo erau extravagante, dar privirea lui entuziasmată era ațintită asupra Elizei, care-i zâmbea neconținut. Eliza îi cucerea pe toți foarte simplu, fie tineri sau bătrâni. Lucille moștenise aceeași calitate...

— Hei, Eliza! Am impresia că ai o dublură și încă ce dublură! Să te conduc, dragă? În mașina mea e mai liber.

Acesta era Mel Johnson, producătorul filmului. Era un bărbat interesant.

— Salut! continuă el, luând-o pe Fanny de lângă Angelo. Brusc, îi lipi pe buzele mirate un sărut dibaci, pasionat. Unde te-ai ascuns până acum, creatură cerească? Regina sexului, ștrengărițo!

«Nu sărută deloc rău» se gândi Fanny. Acest sărut nu făcu să-i freamăte tot corpul, dar îi produse plăcere. Mel Johnson, până și ea știa, se bucura de faima unui supermascul. Poate tocmai așa ceva i-ar trebui acum?

— Nici tu n-arăți rău, miorlăi ea, imitând-o atât de bine pe Eliza, încât acesta, mirat, își zvâcni în sus sprâncenele, iar Angelo tuși ca să-și ascundă tulburarea. Mel Johnson râse scurt.

— În acest caz...

— Nu te grăbi. Îi prefer pe bărbații care știu să tragă de timp, mă înțelegeți? De regulă voi, americanii...

Cât de ușor îi era, ce actriță bună se descoperise a fi! Chiar își însușise accentul italian, care îl făcea pe Angelo să suradă sarcastic, dar Mel nu observă acest lucru. O sorbea pe Fanny din ochi, cu tot cu adidașii, cu tot cu cămașa puțin șifonată, care contrasta vizibil cu

pielea ei bronzată.

— S-ar putea să-ți schimbi părerea despre americani, după ce vom petrece mai mult timp împreună. Cât mai mult...

Fanny îi îndepărtă mâna pe care el, cu un gest de proprietar, și-o pusese pe talia ei și se făcu că nu înțelege de ce Eliza îi face cu ochiul.

— Ai o reputație de speriat! Într-o oarecare măsură, eu sunt de modă veche. Ah, fotografii aștia.

În timp ce, însoțiți de niște carabinieri feroce, se îndreptau spre mașină, de jur împrejur fulgerau blitz-urile. Fanny își acoperi instinctiv fața cu mâinile.

Mel nici nu se gândea să-i dea drumul.

— Ascultă fetițo, sub influența uneia ca tine, m-aș putea schimba în bine. Dă-mi o șansă! Doamne, ce păpușă! Știu că ești una din fiicele Elizei, dar de ce n-am auzit mai devreme de tine? Nu ți-am văzut fotografiile în ziare...

— Probabil pentru că eu sunt rodul imprudenței materne. Pe mine m-a educat tata, destul de bine. În orice caz, continuă Fanny, de-abia de câteva zile mi-am pierdut fecioria. Îți închipui?

— Nu știu, baby... După cum arăți... Mel o învălui iarăși cu o privire lacomă din cap până-n picioare și-i șopti la ureche: Însă, desigur, n-aș refuza să mă conving...

Se prea poate ca ea să-i ofere o asemenea posibilitate. Așa ar fi mai bine. Mel îi va scoate din inimă acel sentiment nedorit, o va face să-l uite pe cel de care de-abia a reușit să scape.

Îi permise lui Mel s-o ducă prin mulțimea curioasă și s-o urce în mașină, pe care o conducea cu aceeași nesăbuintă cu care Angelo își conducea motocicletă. Din fericire Mel se concentră asupra drumului.

— Să te duc la hotel? îi aruncă o privire lacomă și se întoarse din nou, pentru a fi atent la drum. Fanny își descleștă mâinile.

— Da, te rog, voi lua de la Eliza câteva lucruri. Pentru că toate lucrurile mi-au rămas în locul de unde am fugit.

— Devine din ce în ce mai interesant, dragă. Ai fugit? Pot să știu de cine?

— De un... tiran! Ce, nu-i așa? În plus, datorită discuției uită nesăbuintă cu care Mel conducea mașina. Mă ținea închisă în castelul său, îi eram sclavă. Dacă n-ar fi fost Angelo, n-aș fi scăpat. Știu că sună ca o melodramă ieftină, dar așa este. Cred că tata a ridicat tot Interpolul! «Vreau să cred că nu exagerez, se gândi Fanny. Asta e în stilul tatei. Măine îi voi trimite o telegramă de la hotel».

— Privind la tine, micuță vrăjitoare, încep să înțeleg ce-i

îndeamnă pe bărbați să facă aventuri nebunești, numai să nu împartă o femeie cu nimeni, spuse Mel. Îi puse mâna pe coapsă, ea se încordă, lucru care pe el îl intrigă și-l stimulează în același timp. Această mică bucătică, cu părul închis și cu pielea ciocolatie, avea niște ochi de un verde ispititor. Până și maniera ei de a vorbi i se păru lui Mel sexy. Totuși, Mel se pricepea bine la femei: un al șaselea simț îi indica fără greșală tactica potrivită. În acest caz, se va lovi de o oarecare doză de virginitate și victoria îi va părea cu atât mai dulce.

Cu aceeași nepăsare, Mel își retrase mâna, spre ușurarea lui Fanny.

Automobilul coti brusc într-o parte și abia evită coliziunea cu o motocicletă, Fanny recunoscuse zgomotul motorului.

— E Angelo? întrebă Mel. Cred că Eliza a înnebunit.

Chiar în spatele lui Angelo stătea maică-sa, cu părul despletit în vânt, ascunzându-și ochii în spatele ochelarilor de soare. Le făcu prietenește din mână. Eliza era mai acomodată decât Fanny pentru plimbări pe motocicletă.

— Ce marcă e? «Honda»? Pe o șosea dreaptă și jucăria mea e-n stare de ceval

În următoarea clipă automobilul se înclină pe două roți. Inima lui Fanny bătea cu putere. Apoi îl auzi pe Mel:

— Ce dracu!... Ticălosul mi-a tăiat curbat

Fanny își zise că dacă aude însemna că trăiește. Vântul nu-i mai bate-n față, motorul nu se mai aude, oare s-au oprit?

— Ești teafără, baby? Nu te-ai speriat? Mel se scuză cu întârziere iar Fanny se înfurie de-a binelea. Dacă nu s-ar simți slăbită, ar coborî la naiba din mașina asta, care în mâinile lui e o armă ucigătoare!

Când Fanny își recăpătă capacitatea de a distinge obiectele, trase adânc aer în piept, pregătindu-se să-i spună lui Mel ce crede despre faptul cum știe el să conducă mașina. Acesta privea însă în altă parte.

— Doamne, încă un scandal, iar filmul nu-i încă terminat. Eliza nu poate trăi fără să fie înconjurată de admiratori zeloși!

Nepătrunzându-i sensul cuvintelor, Fanny urmări direcția privirii lui. În fața hotelului se adunase o mulțime gălăgioasă, care se uita la Eliza, ce era îmbrăcată ca un motociclist, cu pantaloni negri din piele și cizme. Se lipea disperată de Angelo încercând să scape de un bărbat înalt. Fanny înlemni pentru o clipă. Pe chipul bărbatului se citea ceva amenințător.

Cu toată costumația nepotrivită, Eliza arăta ca o adevărată regină. Cât despre Angelo, acesta înmărmurise ca lovit de un trăsnet picat din

senin.

— Nu merg cu dumneavoastră nicăieri! țipa Eliza. Vă văd pentru prima dată! Am venit cu Angelo, care mă adoră, nu-i așa dragă?

Purtată de instinct, Fanny întinse mâna și apăsă pe claxon. Trecătorii fugiră în toate direcțiile. De această dată, Mel fu acela care sări ca ars și o privi mirat.

— Ei! De ce...

Fanny nu-l asculta. Toți priveau numai la ea: Angelo, a cărui față începu să fie inundată de un zâmbet; mama ei, care nu era obișnuită cu roluri de mână a doua; trecători și, în sfârșit...

Fanny simți că picioarele nău-i mai sunt de vată. Coborî rapid din mașină.

— Vezi, e unul din admiratorii mei, nu ai mamei. Se aplecă puțin, îl sărută pe Mel chiar pe gura cu care înnebunea femeile. Alte femei! Apoi Fanny îl îndepărtă brusc.

— Mulțumesc pentru excelenta plimbare. A fost un experiment copleșitor!

Privind-o surprins, Mel ridică mâna cu un gest de salut.

— N-ai pentru ce-mi mulțumi.

Însă Fanny îi întorsese deja spatele și se îndepărta.

Capitolul 38

Iată că sunase și ceasul ei norocos! Toți ochii erau ațintiți asupra lui Fanny, când ea înainta, îndepărtându-se de Mel Johnson și de mașina acestuia, din care proprietarul o privea cu o indiferență prefăcută. Fiind profesionistă de înaltă clasă, Eliza Machen nu putu să nu recunoască talentul fiicei ei. Angelo, care era lângă Eliza, murmură.

— Ah, iată deci cum stau lucrurile! De la început am simțit...

Dar Eliza nu auzea: împreună cu toți ceilalți nu-și putea dezlipi ochii de la tânăra femeie, fiica ei, care purta acei ochelari incredibil de mari, ce-o făceau aproape de nerecunoscut.

Fanny nu-i fusese niciodată atât de apropiată ca Lucille, «copilul iubirii». Așa fusese până în clipa aceea, când Eliza stătea și privea cum fiica ei înainta cu pași ușori, elastici, ca o panteră tânără ce-și ajunge din urmă sărmana pradă. Totuși, prada arăta și ea feroce, încât rolurile se puteau schimba oricând.

Biata Fanny! Eliza era cât pe ce să tresară, surprinzându-și

dorința, neobișnuită pentru ea, de a sări și a-și apăra copilul. Acest bărbat e capabil de orice, poate chiar și de o crimă. Deocamdată el aștepta tăcut, prefăcându-se indiferent.

El o aștepta și tot ceea ce putea face Fanny în clipa aceea, când mersese atât de departe, era să nu-și permită să tremure sau să fugă într-un loc lipsit de pericole.

«Fanny, fetița mea, îi spunea vocea interioară, găsește mai repede cuvintele potrivite, altfel vei fi alungată cu dispreț din scenă!».

Așa că-i oferi adversarului său un surâs plin de strălucire.

— O, salut, Antonio! Nu m-am așteptat să ne revedem. Ce faci aici?

— Nu te așteptai, spui? Vocea îi era calmă, dar Fanny simți în ea mugetul fiarei. Încercă să pară indiferentă, neacordând atenție privirilor pe care el le arunca spre vena care-i pulsa la baza gâtului.

— Nu. Dar dacă tot ești aici, fă cunoștință cu Eliza. Ce coincidență ciudată! Nu mi-ai adus din întâmplare lucrurile? Eu n-am apucat...

— Mă tem că nu-i chiar o coincidență întâmplătoare. Din când în când mai citesc și ziarele. Și uneori trag concluzii adecvate. Din fericire. Într-adevăr, ți-am adus hainele. Poate vrei să te schimbi. Știu cât ești de pretențioasă în acest domeniu.

Fanny privi din nou în ochii lui negri ca păcura și deodată totul încetă să mai existe pentru ea. Căzu iarăși în puterea sentimentului fatal. Își pierduse propria voință, uitase toate cuvintele pregătite dinainte.

Neobrăzatul, de fiecare dată o face să se piardă în fața lui. Nici el nu mai vedea nimic altceva decât propria-i victimă.

— Ei, micuța mea actriță, vom analiza treburile noastre în fața tuturor, sau e mai bine s-o facem între patru ochi? Doar nu vei spune că n-avem ce discuta? Făcu o pauză, pentru a-i da posibilitatea să răspundă, și fără să mai aștepte continuă pe același ton: Văd că de data aceasta ai intenții constructive, așa că propun să intrăm. Reuși chiar să-și smulgă un zâmbet, care totuși nu-i era ei destinat, ci Elizei. Doamnă Machen, vă ofer scuzele de rigoare pentru că v-am luat drept fiica dumneavoastră. E Fanny, nu? Nu mi-am putut închipui că membrii unei familii pot semăna atât de bine. Deși acum, după ce v-am văzut, pot să spun cu mâna pe inimă cine-i adevărata frumusețe!

Îi strânse doar puțin degetele, dar destul de tare pentru ca Fanny să ofteze. Eliza se repezi în scenă:

— Puteți fi și amabil? E minunat! Zău așa, n-ar fi bine să intrăm

în hotel ca să se împrăstie mulțimea? Apoi vă veți retrage cu Fanny pentru discuția concretă.

Mergând printre privirile curioșilor Fanny se simțea ca în epicentrul unui uragan puternic. Întreprinse ultima tentativă disperată să scape cu viață:

— Dacă nu ai nimic împotriva, m-aș duce până la toaletă. Mamă, pot s-o folosesc pe-a ta? Mi se pare că sunt o adevărată pacoste!

— Nu trebuie să urci până la etaj, draga mea. În camera mea ai tot ce-ți trebuie. Doamnă Machen sper că ne vom mai revedea. Angelo?... Sunt absolut convins că și pe tine te voi revedea, și cât de curând. Nu-i așa?

Fanny nu auzi răspunsul salvatorului său, pentru că el o împinse deja în cameră. Se auzi încuietoearea, iar ei înima i se făcu cât un purice.

E' o fatalitate, se gândi Fanny, găsindu-se din nou față-n față cu Antonio. Și totuși nu se va preda fără luptă!

— Ei? Dacă tot m-ai adus până aici, de ce taci?

El îi citise probabil gândurile pentru că dădu caustic din cap și, târăgănând cuvintele, spuse pe un ton neplăcut, ironic, din cauza căruia nervii lui Fanny se încordară până la maximum.

— Oricât te-ai uita în toate părțile, ca un iepuraș speriat de spaimă la vederea lupului, mă tem că nu vei găsi portita salvatoare! Deci, dacă n-ai decât soluția să te întâlnești cu lupul, față în față, poate vrei să spui prima ceva?

— Naiba să te ia! spuse Fanny, ajunsă în ultimul hal de mânie și de disperare. Cu ce drept stai aici în fața mea, ca un... procuror? Și te porți cu mine de parcă aș fi o criminală sau... o sclavă fugită. Mai ales că tu ești vinovat de toate. Cu ce drept te amesteci în destinele străine și manipulezi oamenii? Cum de-ai avut obraznicia să afirmi că sora mea nu-i vrednică de fratele tău? Iată, ai primit totul după merit! Aroganța ta, fățarnicia ta... Ai o mulțime de amante plus o logodnică dintr-o familie bună... cu o față îngrozitor de palidă, și cu minte de găină: nu poate să lege două cuvinte, țipă de parcă ar tăia-o cineva...

Fanny se opri, ca să-și tragă răsuflarea. Antonio profită de această pauză:

— Chiar așa? Biata Lola! Așa că n-ai nici o vină că ea a refuzat să-mi fie logodnică? De această dată v-aș ruga să mințiți mai precaut, domnișoară Fanny... deși înțelepciunea și fățarnicia reprezintă starea dumneavoastră firească.

— Mai bine te-ai gândi la propriile păcate! Dacă nu mă-nșel,

răpirea de persoane se socotește infracțiune, chiar și în Sardinia. Te avertizez: tatăl meu e foarte probabil să...

— M-am întâlnit deja cu domnul Patrick, spuse Antonio, cu indiferență, dar pentru ea fu un adevărat șoc.

— Tu?

El continuă:

— L-am informat pe tatăl tău că ne-am cunoscut în Los Angeles, că ne-am îndrăgostit unul de altul și... am hotărât să ne ascundem. Chiar așa a și fost, nu-i așa iubit?

— Ce?

— Lasă-mă să termin. Avem la dispoziție șapte ore, suficient ca să cumpărăm tot ceea ce este necesar. Sau ai prefera să mergi cu avionul la Paris?

— Poate îmi vei explica ce ai de gând? mai că nu țipă Fanny.

Răspunsul lui avu efectul unei bombe:

— Desigur, nunta noastră. Cred că numai așa va fi drept.

— Eu nu... Eu nu... Fanny nu se putu abține și izbucni în plâns. Lacrimile aproape o sufocau. Nu mă voi mărita cu un bărbat care îmi face propunerea în acest fel. Nu voi permite să fiu folosită... să mă manipulezi... auzi? Nu vreau să mă împac cu haremul tău și nu mă voi căsători numai pentru că vrei să mergi la tata... și știi bine, ce părere aveai despre mine,... cum îmi spuneai...

După ce Fanny încetă cu plânsul, descoperi că se lipește la pieptul lui, iar el o îmbrățișează de parcă toată viața ar fi visat la acest lucru. Desigur, nu era atât de idioată, încât să nu înțeleagă cât de absurdă e această propunere. Antonio se prefăce, așteptând să-și piardă vigilența să se comporte cum vrea el.

Încercă să se elibereze, dar îmbrățișarea lui deveni o nouă colivie pentru ea.

— Încetează! Eu nu sunt... chiar tu mi-ai spus că italienii se căsătoresc numai cu fecioare. Iar eu...

Vocea lui Antonio căpătă din nou un timbru neplăcut.

— Ah, da. Gina mi-a deschis ochii în această privință. Și mama vitregă căreia, de altfel, i-ai făcut o impresie deosebită.

Vocea lui, îmblânzându-se treptat, semăna cu mârâitul unei pisici.

— Mai ai obiecții, Lucia mia?

— Nu-mi mai spune așa! Cum de îndrăznești mai ales acum, când... Nu mă voi căsători cu un bărbat care... nu mă iubește... Chiar dacă acest mod de a privi lucrurile e perimat. Iar tu, niciodată... ești atât de încrezut că... niciodată nu mi-ai cerut părerea.

— Pentru Dumnezeu! izbucni el și Fanny se trase înapoi speriată, dar el o strânse și mai tare în brațe. Ah, ce caracter insuportabil ai, cât ești de încăpățânată! Să-ți cer părerea, ha! Mai întâi mă scoți atât de tare din sărite încât trebuie să fug din propria mea casă ca să scap de limba ta veninoasă și abia apoi, datorită unui concurs fericit de împrejurări aflu ceea ce-mi confirmă mama mea vitregă, la întoarcere. Nu, uită-te la mine!

Antonio spuse printre dinți:

— Aș vrea să știu ce ți-ai închipuit, cu mintea ta șireată de femeie, ce voi simți eu la întoarcere? Doar știai, zgripturoaică de trei ori blestemată... bucuria mea... chinul meu... cum puteai să nu știi? Era cât pe ce să înnebunesc. Când m-am întors și am văzut că nu mai ești, că totul este atât de pustiu... Eram gata să te omor! De ce crezi că m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine? Pentru că te vreau, și vei fi a mea în pofida cuvintelor și faptelor mele urâte pentru că, eu m-am îndrăgostit de tine, bucuria mea, chinul meu, inima mea... E de ajuns, ce zici? Ei? aproape că urlă Antonio.

— Oh, Antonio! De ce... Nu trebuie să țiipi la mine! Vezi... nici eu n-aveam de gând să mă îndrăgostesc de tine, mai ales având în vedere circumstanțele... și totuși a răbufnit această iubire prostească, nedorită... Am simțit că nu mai pot obține. Și...

El nu-i dădu voie să termine pentru că se apucă s-o sărute cu atâta patimă, încât lui Fanny i se înmuiară genunchii. Antonio fu nevoit s-o ia în brațe (cu un gest foarte firesc) și s-o ducă (ceea ce era la fel de inevitabil) pe patul lat, de sub baldachin. Și de îndată ce se pomeniră în pat, li se păru foarte ușor să amâne toate întrebările, răspunsurile, explicațiile... chiar gândurile. La urma urmei, au atâta timp în față! Suficient pentru ca Fanny să aibă toate posibilitățile, de a-l ține în permanență ocupat, pentru a nu-i mai rămâne timp și pentru alte femei....

Redactor de carte: Vladimir Bernovschi

Format 54x84/16 Coli tipo: 12.5

Bun de tipar: 3.12.1994

Apărut: 1994

Tiparul executat la C.H.H.

SANDRA BROWN

INIMĂ RĂSTIGNITĂ

O înfruntare a unor caractere puternice și orgolioase care sunt învinse, în cele din urmă, de atotbiruitorul sentiment al iubirii.

Delicatețe și suavitate într-un peisaj sufletesc tulburător, învăluit în nenumărate cercuri concentrice care, rând pe rând, cad sub focul necruțător al pasiunilor dezlănțuite.

Imaginație și ingeniozitate dovedite de două surori pentru a cuceri redeva sentimentelor a doi frați.

O farsă care la început nu prevestea nimic bun se încheie cu începutul fericirii a două cupluri tinere.

Iată doar câteva dintre punctele de atracție ale noii cărți semnate de celebra Sandra Brown.

Thomas Brain

BEST-SELLER